

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Rachel Gibson Lançetli Talih

"Komedi, seks ve vahşi romantizm.
İşte Rachel Gibson!"
New York Times



LANETLİ TALİH

***Bunca yıldan sonra hâlâ
aynı şekilde hareket ediyordu.***

Vücudundan dökülen mavi bir tişört. Baseninde duran ve güçlü kalçalarına inen gri koşu şortu.

Hatırladığından daha iriydi. Yıllar yakışıklılığından bir gram bile almamıştı; hatta hatırladığından daha da muhteşemdi.

"Adele?"

"Merhaba," diyebildi. "Nasılsın, Zach?"

"Şaşkın." Sesi değişmişti. Daha toktu. Hatırladığından daha erkeksi, ama aksanı tam bir Teksaslı aksanıydı. "Uzun zaman oldu."

On dört yıl.

tarayan ve düzenleyen evedallas

Ö N S Ö Z

Devon Hamilton-Zemaitis çok güzel bir kadındı. Ölü "İması bu gerçeği değıştirmiyordu.

Hüzünlü bir Cuma öğleden sonrasında, çelik gibi gri bir gökyüzünün altında, Otuz Birinci Sokak ile Elm Sokağı'nın köşesinde bulunan Grace Kilisesi'nde bulunan herkes, Devon'un güzel bir ceset olduğu konusunda hemfikirdi. Ölümünde bile, annesinin onu yetiştirdiği gibiydi; göz kamaştırıcı, m f ve gıpta edilen biriydi. Maun tabutunun açık pembe salm kaplamasının içinde mükemmel bir huzur içinde yatıyor- ılı Loş ışıklar kül rengi sarı saçlarında parlıyor ve yıllardır sıkı bir şekilde uyguladığı cilt bakımı ve Botoks sayesinde pürüzsüz durumda olan yumuşak yüzünü okşuyordu. İnce dövmeyle gözlerine kalem çekilmiş, dudakları gölgelendirilmişti ve ayrıca, Seinger ve Oğulları Cenaze Evi'nden Oscar Seinger, alnının sol tarafındaki yarayı gizleme ve kafatasındaki çukuru düzeltme konusunda mükemmel bir iş çıkarmıştı.

Arkadaşları ve Gönüllü Kadınlar Derneği'nden dostları lobutunun yanından geçerken, monogramlı mendillerine hassas gözyaşlarını akıtıyorlar ve içten içe, Vine ile Altıncı Sokağın köşesinde kırmızı ışıktaki geçip Wilson Kardeşler'in çöp

kamyonuna çarpan kişi, onlardan biri değil de Devon olduğu için Tanrı'ya şükrediyorlardı.

Çöp kamyonu. diye düşündü Meme Sanders, birinci sı-
nıftan beri arkadaşı olan kadına bakarken. Bu, insanın haya-
tını sonlandırmak için çok onurlu bir yol değildi ama Chanel
bukle takımı ve Mikimoto incileriyle şık bir şekilde ölmek,
tam Devon'a göreydi.

Çöp kamyonu. Genevieve Brooks, gözünün kenarını sil-
di ve mendilinin ardına hafif gülümsemesini gizledi. De-
von'un Lee Ann Wilson'u Gönüllüler Derneği'nin dışında
tutmak için oy verdiği gün, Wilson Kardeşler'in kamyonu De-
von'u ortadan kaldırmıştı. Genevieve kendisinden başka, bu
son derece tatlı ironiyi takdir eden olup olmadığını merak et-
ti. Tabii, Devon muhteşem görünüyordu, diye düşündü Gene-
vieve ilk Little Miss Sparkle töreninden beri tanıdığı kadına
bakarken. Devon asla ölü gibi bakarken yakalanmazdı-şey,
ölü bir şekilde-ve Genevieve, Devon'un giysisine uygun iki
renkli Chanel ayakkabılarını giyip giymediğini merak etti.
Yoksa insanlar gerçekten ayakkabısız mı gömülüyordu?

Çöp kamyonu. Cecilia Blackworth Hamilton Taylor
Marks-Davis son kocasının Brooks Kardeşler takımının ya-
kasına kapanıp ağladı. Küçük bebeği bir çöp kamyonu tara-
findan öldürülmüştü. Ne korkunç. Sadece otuz iki yaşındaydı
ve artık yoktu. Çok güzel bir kadın ve çok güzel bir yaşam nasıl
boşa gitmişti? En azından, o kocası olacak adam, güzel görün-
mesini sağlamıştı, ama, o beyaz bukle gerçekten geçen sene
modaydı.

tarayan ve düzenleyen evedallas

Cecilia omzunun üzerinden damadına ve torununa baktı. Zavallı kızcağız babasına tutunmuş, yüzünü onun özel dikilmiş siyah takımına gömmüştü. Cecilia, Zachary Zemaitis'i hiç sevmemişti. Devon'un ona sahip olmak için neden bu kadar ısrar ettiğini anlamamıştı. Tanrı biliyordu, yakışıklı adamdı, ama o kadar... erkekti ki. Kocaman kolları, omuzları ve gövdesiyle. Cecilia, damarlarında yüzde yüz saftestosteron akan erkeklerin yanında kendini hep rahatsız hissetmişti.

Çöp kamyonu. Aman Tanrım. Zach Zemaitis en öndeki sırada oturmuş, kolunu on yaşındaki kızının omzuna dolamıştı. Devon bunu görse çok kızardı ve her neredeyse, Zach karısının ortalığı ayağa kaldırdığından emindi.

"...*Çöp kamyonu*," diye yakındı Devon Hamilton-Zemaitis sırada arkasında duran adama. Adam gözlerini yuvarlayacak kadar kabaydı.

"Bayan, hepimizin sorunları var," dedi. Devon'un görebildiği kadarıyla, adamın en büyük sorunu, ailesinin onu ucuz bir kıyafetle gömmüş olmasıydı. Muhtemelen JC Penney'di.

Devon hafifçe titredi. En azından Zach onu cennete Chanel takımı ve en güzel incileriyle göndermişti. Buklenin geçen sezondan kalma olduğu çok belliydi ve uyumlu iki renkli ayakkabıları da kayıptı. Eğilip, küçük beyaz bulutlarla kaplı çıplak ayaklarına baktı. Umarım Zach eşyalarını Gönüllü Kadınlar Derneği'ne bağışlamamıştı, yoksa büyük olasılıkla Chanel ayakkabıları Genevieve Brooks'a gidebilirdi. Genevieve, ilk Little Miss Sparkle töreninden beri Devon'u kıskanmıştı

tarayan ve düzenleyen evedallas

ve Devon, Genevieve'in büyük kemikli ayaklarını o güzelim ayakkabıların içine zorla sokmaya çalışacağı düşüncesinden nefret ediyordu.

Devon bir adım bile atmadan sırada ilerledi. Sanki görünmeyen bir konveyör bandının üzerinde duruyormuş gibi hareket etmesi tuhaf bir duyguydu. Ancak, ölü olmak da tuhaftı. Bir an Zach'la tartışmak için hızla eve dönüyordu ve sonra bir anda beyaz bir ışık onu içine çekmiş, kendini duvarları ya da varlığı olmayan bir yerde bulmuştu. Sırada belki bir saattir, belki de iki saattir beklediğini düşündü, fakat bu doğru olamazdı. Bilinçaltında bir cenaze töreni olduğunu ve sonra beyaz takımıyla gömüldüğünü biliyordu. Kazadan beri dört beş gün geçmiş olmalıydı ama bu mümkün olabilir miydi?

Küçük kızını düşündü ve göğsünde tuhaf bir duygu oluştu. Hayattayken olduğu gibi tam olarak ağrı sayılmazdı. Daha çok, sevgi ve özlemle dolu güzel ve sıcak bir sızı gibiydi. Zavallı küçük Tiffany'e ne olacaktı? Zach iyi bir babaydı, fakat evde olduğu zamanlar, ki bu pek sık olmuyordu ve bir kızın babasına ihtiyacı vardı.

Bir kez daha hareket etti ve bir çift masif altın kapının önünde duran yüksek beyaz bir masanın önünde durdu. "Sonunda," dedi içini çekerek.

"Devon Zemaitis," dedi masanın ardında oturan adam ağzını açmadan ya da önündeki listeden başını kaldırmadan.

"Devon *Hamilton-Zemaitis*," diye düzeltti.

Adam sonunda başını kaldırdı ve küçük beyaz bulutlar gözlerine yansıdı. İfadesiz bir şekilde bir elini salladı ve yaş-

tarayan ve düzenleyen evedallas

LANETLİ TALİH

lıca bir kadın geldi. Saçlarına sıkı bir topuz yapmıştı ve altın düğmeli eflatun bir takım giymişti.

"Bayan Highbarger?"

"Highbarger," diye düzeltti altıncı sınıf öğretmeni.

"Siz ne zaman öldünüz?"

"İnsanların takvimine göre beş yıl önce, ancak Tanrı'yla geçirilen bir gün bin yıl gibi ve bin yıl bir gün gibidir."

Devon kendini yine okulda, bayan Highbarger'ın kesirler hakkında cır cır konuşmasını dinliyormuş gibi hissetti. "Ha?"

"Tanrı, günleri, dünyadaki insanlar gibi işaretlemiyor."

"Ha, peki." Herhâlde kendini bir saat önce ölmüş gibi hissetmesinin nedeni buydu. "Beni cennete götürmek için mi bu-ndasınız?" diye sordu. Tanrı'yla buluşmaya hazırdı. Ona sormak istediği birkaç konu vardı. Önemli şeyler, örneğin neden selüloit, nasır ve kötü saçların oluşmasına izin veriyordu? Sonra Tanrı'mn, hayatın en büyük gizemlerinden bazılarını açıklık getirmesini istiyordu, örneğin J. F. Kennedy'i kim vırdı ve-

"Pek sayılmaz," diyerek araya girdi Bayan Highbarger ve Devon'un Tanrı'ya sorulacak sorular listesini yarıda kesti.

"Efendim?" Yanlış duyduğundan emindi. "Şimdi cennet U! gidiyorum. Öyle değil mi?"

"Dünyadayken, cennetteki yerini hak etmedin."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

Bayan Highbarger cevap vermek yerine, konuşmadan hareket etti ve Devon'u da arkasından sürükledi.

tarayan ve düzenleyen evedallas

"Bal gibi hak ettim! Gönüllü Kadınlar Derneği'nde herkesten fazla bağış topladım. Benim sağladığım yardımlar her zaman en mükemmel oldu."

"Sen sadece kendine yardım etmek için, resminin sosyete sayfalarında çıkması ve arkadaşlarına üstünlük taslamak için başkalarına yardım ettin."

Kimin umurunda, diye düşündü Devon.

"Tanrı'nın umurunda," diye yanıt verdi eski öğretmeni.

"Düşüncelerimi okuyabiliyor musunuz?"

"Evet."

Lanet olsun.

Aynen.

Sanki görünmeyen bir yürüyen merdivendeymiş gibi aşağı doğru süzöldüler ve Devon ilk kez panikledi. "Cehenneme mi gidiyorum? Yani Şeytan'ın ve yanan ateşin olduğu yere mi?"

"Hayır." Bayan Highbarger ürperdi. "İkisinin arasında bir yere, herkesin cehennem anlayışının farklı olduğu bir yere gidiyorsun."

Devon, Genevieve Brooks'un Gönüllü Kadınlar Derneği'nin toplantı tutanaklarını okuduğunu düşündü ve beyinde bir sancı hissetti. Sonsuza dek Genevieve'i dinlemek, cehennemden farksızdı.

"Tanrı sevgi dolu bir Tanrı olduğu için, sana, yukarı çıkma hakkını kazanman için bir şans verilecek."

Bu rahatlatıcı bir şeydi ve Devon biraz iyimserlik hissetmeye başladı. Teksas Üniversitesi'nde ponpon kız takımına gir-

meye hak kazanmıştı. Onunla karşılaştırıldığında, bu çocuk oyuncağı gibi olacaktı. "Nasıl?"

"Haksızlık yaptığın insanlara kendini affettirerek başlayacaksın."

Devon iyice düşündü. O iyi bir insandı. Neredeyse mükemmeldi. "Ben hiç kimseye haksızlık yapmadım."

Bayan Highbarger omzunun üzerinden Devon'a baktı ve gözünün önüne bir anı geldi. Sarı kıvrıkcık saçlar, turkuvaz renkli gözler ve tek boynuzlu atın hatırası. "Ah." Eliyle vuralak, anıyı uzaklaştırdı. "O, ona uygun değildi. Adam onu seviyordu. Aslında sevmiyordu. Beni seviyordu. İkisine de iyilik yapmış oldum. Muhtemelen evlenmiştir ve bir sürü tuhaf çocuğu olmuştur."

"Sevgiyi bir daha bulamadı."

Devon, Tann'nın bu konuda kendisini kötü hissetmesini istediğini anlamıştı ama hissetmiyordu. O kız, Zach'i neredeyse çalmıştı ve herkes Zach'in Devon'a ait olduğunu biliyordu. O kız sosyetenin dışındaydı ve hak ettiğini bulmuştu.

Aşağıya doğru ilerlemeye devam ettiler ve Devon'un iyimserliği sabun köpüğü gibi dağıldı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu düzelt."

"Üç dileğini yerine getirmek gibi mi?" Nereye gidiyorlardıysa, oranın dibine ulaştılar ve biraz daha koyu renk bulutların ortasında durdular.

"Daha çok, hediye gibi." Bayan Highbarger bir parmağını uzattı. "Düzeltmek için tek bir şansın var. Eğer yüzüne

gözüne bulaştırmazsan, cennete daha yakın olan bir sonraki seviyeye çıkarsın. Orada sana bir şans daha verilecek ve böyle devam edecek."

Yani adı neyse, o kıvrık saçlı kızla arasını düzeltmesi gerekiyordu; ilkokuldan beri nefret ettiği kızla. Bu gerçekten can sıkıcıydı. Zordu.

"Sonsuza dek zamanın yok," diye uyardı eski öğretmeni. "Sen geçmişini düzeltmeden, o sevecek birini bulursa, yukarı çıkma şansın sona erer."

Devon gülümsedi ve mükemmel hediye düşün­dü. "İşte," dedi, Bayan Highbarger başını sallarken.

"Asla öğrenemeyeceksin." Öğretmen, ansızın ortaya çıkan sürgülü cam kapıdan bir adım geri gitti. Kapılar ısıklık çalarak kapandı ve gri dumanlar, sabit duvarlar oluşturdu. Devon bir an korku içinde bir tür hapis­hanede olabileceğini düşün­dü. Teni karıncalandı ve üzerindeki şahane Chanel takım parıldayarak uçuşup, önünde Tweety olan korkunç bir gri eşofmana dönüşürken eğilip kendine baktı. "Ben neredeyim?" diye seslendi, Bayan Highbarger dumanların arasında kaybolurken.

Döndü ve sıralar hâlinde uzanan alışveriş arabalarına ve sonu gelmeyen satış işaretlerine baktı. Karşısında, pembe sabahlıklı ve üzerinde sarı gülen yüz bulunan mavi gecelikli yaşlı bir kadın duruyordu.

"Walmart'a hoş geldiniz."

1. Bölüm

((

Öp beni, bebeğim.

"Hayır, gerçekten." Verandasındaki altmış vatlık ampulün altında Adele Harris elini, son buluştuğu adamın göğsüne koydu. "Bir gece için yeterince heyecan yaşadım."

Yatırım bankacısı ve eskiden inek olup, şimdi birinci sınıf pisliğe dönüşen Sam King, göğsündeki eli okşama sanatı **ak**, bir adım ilerledi ve Adele'i ön kapıya yasladı. Ekim ayının serin havası yanaklarını yalayarak paltosunun yakasından içeri girdi ve Sam yüzünü kendi yüzüne yaklaştırırken korkuyla seyretti. "Bebeğim, seni bir öpücükle ateşleyinceye kadar heyecanın ne olduğunu bilemezsin."

"Ben pas geçiyorum. Ben aslında-urggg—"Sam dudaklarını Adele'in dudaklarına yapıştırdı ve itiraz ederken susturdu. Dilini zorla ağzından içeri soktu ve tuhaf bir döndürme

hareketi yaptı. Sola doğru üç küçük daire. Sağa doğru üç daire. Tekrarla. Altıncı sınıfta Cari Wilson'dan beri bu şekilde öpülmemişti.

Boşta kalan elini zorla aralarına soktu ve itti. "Dur!" diye bağırdı nefes nefese. Omzundan sarkan küçük çantasına uzandı ve anahtarlarını çıkardı. "İyi geceler, Sam," dedi.

Sam'in ağzı açık kaldı ve kaşları indi. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Hayır." Adele döndü ve ön kapının kilidini açtı.

"Nasıl yani? Biraz önce akşam yemeğine yüz yirmi dolar harcadım ve benimle sevişmeyecek misin?"

Adele kapıyı iterek açtı ve omzunun üzerinden, verandasında duran morona baktı. Akşam fena başlamamıştı ama salatayla birlikte inişe geçmişti. "Ben fahişe değilim. Eğer emin olmak istiyorduysan, eskort servisini arasaydın."

"Kadınlar bana bayılır! Fahişeye para vermem gerekmiyor," diye itiraz etti biraz yüksek sesle. "Kadınlar Sammy-den biraz alabilmek için ölüyor."

Yemek tabakları toplandığında, buluşma cehennemin üçüncü düzeyine balıklama dalmış ve son yarım saatte Adele, kibar davranmaya çalışmıştı.

"Eminim öyledir," dedi Adele, ancak sesindeki iğneleyici tonu durduramadı. Evinin içine girdi ve dönüp Sam'e baktı.

"Otuz beş yaşında yalnız olmamana şaşmamalı," diye homurdandı Sam. "Bir erkeğe nasıl davranılacağını öğrenmen gerek."

Adele, son bir saat, saçma sapan narsis konuşmalarıyla ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Hiç durmadan böbürlenmesi ve bulunmaz bir parça olduğunu, Adele'in *çok* şanslı olduğunu varsayması. Kendi kendine, onun hatası olmadığını, son zamanlarda kendisinde erkekleri zıvanadan çıkartan bir şeyler olduğundan kuşkulananmaya başladığını söylemeye çalışmıştı, ama şimdi sınırı aşmıştı. Çok hassas bir noktaya temas etmişti. "Senin de bir erkek gibi öpüşmeyi öğrenmen lazım," dedi ve şaşkın suratının ortasına kapıyı çarptı.

"Hayatımda neler oluyor?" Kalın kıvrık saçlarını kulağının arkasına itti ve sırtını kapıya dayadı. Durum giderek saçma bir hâl alıyordu. Son... Ne kadar? ...İki-üç yıldır buluştuğu her erkek, birer pislik olmuştu. Başlangıçta pislik değillerdiyse bile hızla pisliğe dönüşmüşlerdi. Önceleri kendisinin bir pislik mıknaatısı olduğunu, geri zekâlıları çektiğini düşünmüştü. Ancak son zamanlarda, başka şeylerden kuşkulananmaya başlamıştı. Onda, normalde fena olmayan erkekleri aptala döndüren bir şeyler vardı. Çünkü gerçekten, dünyada kaç tane pislik ve geri zekâlı vardı? Ve her biriyle teker teker flört etme olasılığı ne kadardı? Tekrar tekrar? Ara vermeden?

Çok yüksek olmamalıydı. Adele sürgüyü itti ve kapıdan uzaklaştı. Son birkaç aydır, kendisinin lanetli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sürekli olarak kötü flörtlerle lanetlenmişti.

Öndeki dolaba paltosunu astı ve salona geçti. Çantasını yeşil kanepenin üstüne attı ve cam-ve-demirden yapılmış sehpadaki uzaktan kumandaya uzandı. Birkaç ay önce, arka-

daşı Maddie'ye lanetli olabileceğinden bahsetmişti ama Maddie gülerek geçiştirmişti ve Adele bir daha bundan bahsetmemişti.

Onun biraz farklı-belki de *çok* farklı-olduğunu düşünen insanlar vardı. Gençliğinde sihire, büyülü tozlara, tek boy-nuzlulara ve altın kürelerine inanırdı. Çocukken zamanda kırılmalara ve uzak gezegenlerde hayat olduğuna, hayaletlere ve alternatif gerçeklere, sonsuz sayıda olasılıklara inanırdı. Bir yetişkin olarak, hiçbir şeyi tamamen göz ardı etmediyse de, artık hiçbir şeyin sonsuz olabileceğine inanmıyordu.

Televizyonu açtı ve kanepenin koluna oturdu. Bugünlerde sonsuz hiçbir şeye inanmayabilirdi, ama hayal gücüyle ve çocukken inandığı olasılıklarla iyi para kazanıyordu. Bugüne kadar, on tane bilim-kurgu ve fantezi roman yayınlamıştı. O kitaplar için yaptığı araştırmalar onu gerçekten acayip yerlere götürmüştü ve birçok kez bizzat, bilimle açıklanamayan ve gelişigüzel bir kenara atılamayacak normal-ötesi olaylara tanık olmuştu.

Televizyon kanallarını taradı ve on haberlerinde durakladı. Yazdığı çok sayıda kitap için lanetleri hiç araştırmamıştı ve bunlar hakkında fazla bilgisi yoktu. Lanetlerin nasıl işlediğini, büyücülükle mi yoksa kara büyüyle mi yapılıyordu, bilemiyordu. Birisi öylece başka birisini lanetleyebiliyor muydu, yoksa lanetler, büyüler ve tılsımlar için belirli bir bilgi olması mı gerekiyordu?

Ben deliyim. Adele, beyninin sıkıştığını hissetti ve uzaktan kumandayı kanepeye bıraktı. İnsanların bazen kendisi

için düşündüğü kadar deliydi. Ayağa kalktı ve salondan banyosuna geçti. Çünkü gerçekten, bir insan nasıl lanetlenmiş olduğunu düşünebilirdi?

Deli bir insan, kim olabilir?

Giysisinin uzun kollarını yukarı sıvadı. Lavabonun üstündeki musluğu açtı ve sabuna uzandı. Yıllardır iyi biriyle buluşamamış ve düzgün seks yapamamış deli bir kadın. Sürekli nedime ama asla gelin değil. Son iki yılda, iki yakın arkadaşının düğününe gitmiş, üçüncü arkadaşı Maddie de birkaç gün önce, baharda evleneceğini açıklamıştı. Bütün erkeklerin potansiyel seri katil olduğunu düşünen Maddie. Son derece paranoyak olduğu için yanında biber gazı, muşta ve şok tabancasından oluşan bir cephane taşıyan Maddie, kendisini sevecek birini bulmuştu. Çılgın Maddie hayatını onunla geçirmek isteyen birini bulmuştu, ancak Adele, gece yarısını geçen bir ilişki isteyen birini bulamıyordu.

Sabunu güzelce köpürtmeye çalışırken, sabun elinden kaydı. Aynaya baktı ve parmaklarının ucuyla yüzünü yıkadı, liu gerçekten sinir bozucuydu. Birkaç yıl önce , dört arkadaşın hepsi bekârdı ve öğle yemeklerinde buluşuyorlar, birlikte Bahama Adaları'na tatile gidiyorlardı. Hepsi de yazardı ve ortak çok yönleri vardı. Sonra birer birer hepsi evlenmişti ve bir tek Adele bekâr ve yalnız kalmıştı. Artık canı istediği zaman telefonu kaldırıp, kitap konularını, erkek sorunlarını veya CSI'nın son bölümünü tartışamayacaktı. Yıllarca aktif bir sosyal hayat yaşadıktan sonra, şimdi kendini tek başına ve yalnız hissediyordu. Dışlanmış hissediyordu ve kendine acı-

yordu. Nesi olduğunu merak ederek geçirdiği zamandan *nefret* ettiği kadar, kendine acıtmaktan da *nefret* ediyordu.

Lifi aldı, ılık suyun altına tuttu ve yüzündeki sabunu duruladı. İki kere âşık olmuştu. Sonuncusu üç yıl önceydi. Adı Dwayne Larkin'di ve uzun boylu, sarışın, şehvetli biriydi. Mükemmel değildi ama gömleğinin koltuk altlarını koklaması ve kot pantolonunun fermuarında gitar çalar gibi yapması gibi sinir bozucu alışkanlıklarını göz ardı edebilmişti. Hatalarına rağmen, ortak yanları vardı. İkisi de eski bilim-kurgu filmleri, Cumartesi öğleden sonraları tembellik yapmayı seviyordu ve genç yaşta annelerini ya da babalarını kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorlardı. Dwayne hoş ve komikti ve Adele hayatının geri kalanını bayan Larkin olarak geçirmek isteyebileceğini düşünmüştü. Hatta içinden porselen motifi seçmeye başlamıştı. Ta ki, üç yıl önce mutfakta durup ona koca popolu dediği güne kadar. Bir an o gün işte neler yaptığını anlatırken, bir an cümlesini yarım bırakmış, robot gibi başını bir tarafa yatırıp, "Sen koca popolu bir kızsın," demişti.

O kadar şaşırmıştı ki, ne dediğini sormuştu. Ne yazık ki tekrarlamıştı.

"Adele, senin popon çok büyük." Birasını masaya bırakmış ve ellerini iyice açarak, "Yaklaşık üç balta sapı kadar," demişti.

Kendisine söyleyebileceği tüm kırıcı sözler arasında bu, en kırıcı olanıydı. Ona aptal veya çirkin deseydi, bu kadar derin bir acı vermezdi. Sadece en büyük korkusu olduğundan değil, Dwayne, bu sözlerin ona ne kadar acı vereceğini bildiği

için. Dwayne, kalıtımsal olarak büyükannesi Sally'nin şişkin kalçasını aldığını ve günde, her Allah'ın günü, sekiz kilometre koştuğunu biliyordu. O geceden önce hep, kalçasının ellerine sığmasını ne kadar sevdiğini söylemişti. Anlaşılan yalan söylemişti. Daha da kötüsü, kötü kalpli bir yalancıydı.

Adele onu hayatından defetmişti, ancak bir nedenle Dwayne tamamen gitmiyordu. Neredeyse her ay sokak kapısını açtığında, verandasında rastgele şeyler buluyordu. Bir çorap, bir çalı ya da başsız bir Darth Vader; unuttuğu ve ayrıldıktan sonra Dwayne'in evinde bıraktığı şeyler.

Musluğu kapattı ve yüzünü kuruladı. Arkadaşları Dwayne'i tutuklatması veya birini tutarak dövdürmesi gerektiğini düşünüyordu. Tabii, biraz sinsice takip ediyordu, diye düşündü yatak odasına giderken, ama Dwayne'den korkmuyordu ya da rahatsız olmuyordu.

Meşe şifoniyerinin üstünde öbek hâlinde elastik saç tokaları duruyordu ve uzun, kıvrıkcık saçlarını kalın bir at kuyruğu hâlinde topladı. Bir şey söylemek gerekirse, Dwayne'den korkmaktan çok, ona kızgındı ve keşke hayatına devam edebilse, diye düşünüyordu. Kolay olmamıştı, ama o devam elinişti.

Üstünü değiştirip düz beyaz bir tişört giydi ve salona döndü. Lanetin hemen hemen ikinci yılında, güzel gecelikler ve iç çamaşırları almayı ve giymeyi bırakmıştı. Seksi çamaşırlar boşunaydı ve düz tişörtlerle uyumak çok rahattı.

Hayatındaki her kayıp ve terslikten sonra, yoluna devam etmeyi başarmıştı. On yaşındayken annesini kaybettikten

sonra düzelmiş ve kırık kalbi, ilk aşkı tarafından parçalandıktan sonra iyileşmişti. Annesinin ölümüyle, âşık olduğu ilk oğlan tarafından terk edilmeyi aynı kefeye koyduğundan değildi, ama her kayıp, kendine göre, onu mahvetmiş ve hayatını değiştirmişti. Annesini kaybetmek ona bağımsız olmayı öğretmişti. İlk aşkını kaybetmek, kalbini o kadar kolay kaptırmamayı öğretmişti.

Haberlerin yerini *The Tonight Show* aldı ve Adele kanalı değiştirdi. Yıllardır ilk aşını düşünmemişti, ancak bu kadar zamandan sonra bile, ona ne kadar hızlı ve çok âşık olduğunu düşününce utanıyordu. Zach Zemaitis'in her şeyini sevmişti. Hemen gülebilmesini ve derin kahkahasının sesini sevmişti. Omzuna dolanan kolunun ağırlığını ve tişörtleriyle sıcak teninin kokusunu sevmişti. Adele'i ilk öpüşünde, o öpücüğü her yerinde hissetmişti; kalbinde, midesinde, dizlerinin arkasında.

Onunla, Teksas Üniversitesi'ndeki son senesinde tanışmıştı, ama birinci sınıfta okulun kampusüne ayak bastığı birinci günde, Zach Zemaitis'in kim olduğunu öğrenmişti. Longhorn futbolu çok önemliydi ve altın çocuk görünümüyle, etkileyici istatistikleriyle, Teksas'taki herkes Teksas Üniversitesi'nin yıldız oyun kumcusunu tanıyordu. Herkes onun kaderinde profesyonel olacağını biliyordu, tıpkı herkesin onun Teksas Üniversitesi'nin ponpon kız lideri Devon Hamilton'la çıktığını bildiği gibi.

Adele, üniversitede karşılaşınca kadar Zach'i tanımamış olabilirdi, fakat Devon'u neredeyse bütün hayatı boyunca

ca tanıyordu. İkisi de Teksas Üniversitesi'ne aynı küçük kasabadan gelmişti. On iki yıl boyunca aynı devlet okullarına gitmişlerdi, fakat ikisi aslında pek arkadaş sayılmazdı. Yakın bile değillerdi. Devon'un ailesi zengindi, oysa Adele'in babası, kendisi ve iki kızı için orta-sınıf yaşamı zar zor sağlayabiliyordu. Devon, ailesi Cedar Creek Şehir Kulübü'ne üye olmayan ve anneleri Gönüllü Kadınlar Derneği'nin üyesi olmayan kızlarla görüşmezdi. Adele her zaman Devon'un ilgi alanının altında kalmıştı-altıncı sınıfta, Adele affedilemeyecek bir şekilde haddini aşınca kadar. İki kız, okulda sahneye Konulan Peter Pan oyununda Tinkerbelle rolüne aday olmuş ve Adele kazanmıştı. Ondan sonra Devon, periyodik olarak Adele'in hayatını cehenneme çevirmeye karar vermişti. Bunların sonuncusu, Teksas Üniversitesi'ndeki son yıllarında, ikisi de Zach'in kız arkadaşı olmaya aday olunca yaşanmıştı.

Adele, Bilim Kurgu kanalında ve *The Dresden Files* (*Dresden Dosyaları*) programında durdu. Kanepeye oturdu ve

bir Cumartesi gecesi, deri ceketi ve bir günlük sakalıyla paranormal suçları çözerek Chicago'yu iktidar-delisi vampirlerden, kurt adamlardan ve çeşitli belalardan kurtaran Paul Blackthorne'u izlemekten daha kötü şeyler olabileceğine karar verdi. Bir başka kötü buluşmaya katlanmak gibi kötü şeyler.

Fakat bu gece, Paul dikkatini çekmedi ve yine Zach Zermaitis'i ve eski Levi's pantolonu ile eski tişörtünün içinde nasıl göründüğünü düşünmeye başladı.

Gazeteci olabileceğini düşündüğü dönemde aynı iletişim araştırmaları dersini almışlardı. O sönestrin ilk birkaç

haftası, arka sırada oturmuş, kulaklarının üst kısmına ve uzun, kalın ensesine değen kısa virgül şeklindeki sarı saçlara dikkat etmemeye çalışmıştı. Sınıftaki diğer tüm kızlar gibi, geniş omuzlarının ve büyük kollarının dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışmış, ancak başaramamıştı.

Zach görünüm ve yetenek açısından çok şanslıydı. Ona bir rock yıldızıymış gibi davranılıyordu, ama yine de kampusteki herkes onu gerçekten seviyor gibiydi. Adele, sert vücudunu ve muhteşem yüzünü takdir etse de, hep beyninde bir problem olması gerektiğini düşünmüştü. Zihinsel bir arızası olmalıydı, belki de başlığına aldığı o kadar darbe, bütün o fiziksel mükemmelliği heba etmişti ve çok yazık olmuştu. Yoksa, neden Zach gibi biri, Devon Hamilton gibi iğrenç bir kızla çıksın? Tabii, Devon çok güzeldi ama teksas Üniversitesi'nde bir sürü güzel kız vardı. Anlaşılan Zach geri zekâlıydı ya da sadece derinlemesine düşünemeyen biriydi. Belki de ikisi birden geçerliydi.

Sonra bir gün, önündeki sandalyeye oturmuş ve sandalyeyi çevirmişti. Zach'in uzun kalın kirpiklerle çevrili koyu kahverengi gözlerine bakmak şok etkisi yaratmaya yetmemiş gibi, ağır ağır konuşarak, "Merak edip duruyorum, saçlarına bunu nasıl yaptırıyorsun?" demişti.

"Neyi?" O kadar şaşırmıştı ki, kiminle konuştuğunu görmek için gerçekten arkasına bakmıştı. Kendisinden başka kimse yoktu ve önüne dönüp sormuştu: "Benimle mi konuşuyorsun?" Çünkü Zach gibi sporcular, güzel amigo kız arkadaşları olduğundan, Adele gibi kızlarla konuşmazdı. Adele tiyat-

LANETLİ TALİH

ı oyu seviyordu ve gezegenler arasında ışınlanmayı tartışan insanlarla takılıyordu.

Yeterince iyi olmadığını ya da güzel olmadığını düşündüğünden değil, yalnızca, topu atabildiğin veya mükemmel bir ters taklayı aynı derecede mükemmel bir atlayışa dönüştürebildiğiniz için herkesin yalakalık yaptığı ayrıcalıklı ortamda yaşamıyordu.

Yumuşak kahkahası, aralarındaki sessizliği doldurmuştu. "Evet, seninle konuşuyorum. Perma mı yaptırıyorsun?"

Kendisiyle dalga mı geçiyordu? Carrie Bradshaw ile Shakira'dan önceki dönemlerde, saçından hep nefret etmişti ve insanların, düz saça sahip olma olanağı varken neden perma yaptırdıklarını asla anlayamamıştı. "Hiçbir şey yapımıyorum," diye yanıtlamış ve can alıcı noktayı beklemişti. Lisedeyken, onu kıl kafalı diye çağırırlardı ve bunu genellikle amiggo kız arkadaşı yapardı.

"Doğal hâli mi böyle?" Bakışları Adele'in yüzünden saçlarına kaydı.

"Evet." Erkekler arasında gördüğü en uzun kirpiklere sahipti, ancak yine de gördüğü en erkeksi insandı.

"Hmm. Gerçekten çok güzel. Hoşuma gitti." Yine Adele'in gözlerinin içine baktı ve beyaz dişleriyle mükemmel gülümsemesinin arasından, "Benim adım Zach," demişti.

Şimdi ona saçlarının güzel olduğunu mu söylemişti?
Çok şaşırtıcı. "Adele."

"Biliyorum."

İki numaralı şok. "Biliyor musun?"

"Tabii."

Sonra sınıfa doğru dönmüş, önündeki sıranın üstüne bir defterle kalem atmıştı ve Adele onun futbolcu ensesine bakakalmış, neler olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Bir sonraki planlı derste, yine Adele'in önüne oturmuştu. Ve bir kez daha arkasına dönmüştü. Bu kez Adele'e, üç tane kelt örgüsü oymalı gümüş bileziğini sormuştu.

"Bu, doğanın dayanışmasını simgeliyor," diye açıklamıştı, bir yandan da neden yine kendisiyle konuştuğunu merak ederek. Amerikan futbolu maçlarına gitmiyordu bile. "Bu, insanın Dünya ile ilişkisi. Bu, sevgililerin birlik düğümü."

Gözlerini bileğinden kaldırıp sıırıtmıştı. "Sevgililerin birliği, ha?"

Adele elini geri çekmiş ve omuz silkmişti. "Bazı arkeologların inandığı şey bu. Keltler çok az kayıt bırakmış, bu nedenle hiç kimse tam olarak bilmiyor." Sıranın üzerinden uzanmış, Adele'in parmaklarını sıcak avucuna almış ve elini hafifçe kendine çekmişti. "Bugüne kadar buna benzeyen bir sevgililer düğümü görmedim."

Adele elini kurtarmaya çalışmış, ama Zach daha sıkı tutmuştu. "*Penthouse*'da ya da *Hustler*'da bunu bulamazsın."

Sonra, içinden gülerek elini bırakmıştı. "Sanırım bu durumu açıklıyor." Birkaç uzun saniye boyunca Adele'in gözlerine bakmış, sonra da ders başladığı için önüne dönmüştü.

Parmakları onun dokunuşundan dolayı hâlâ sıcaktı. Kalemmini kapmış ve salonun ön kısmındaki hocayla ilgileniyormuş gibi davranmıştı. Fakat hocayı görebilmek için Zach'in

kaslarını saran ve pazılarının şişkinliğinde daralan tişörtünün içindeki geniş omuzlarının ötesinden bakması gerekiyordu. Adele vazgeçmiş, başının arkasını ve altın sarısı saçlarını in-
1 elemişti.

Zach zor anlıyormuş gibi ya da sanki başına çok darbe almış gibi görünmüyordu. İyi biri gibi görünüyordu, ama yine de bir sorunu olmalıydı. Bir şey. İyi birinin neden Devon Hamilton'la çıktığını açıklayacak bir neden olmalıydı.

Beş saat sonra Zach, Adele'in haftanın beş gecesi pizza servisi yaptığı restorana girdiği zaman, Adele hâlâ merak ediyordu. Üç tane futbolcu arkadaşıyla gelmişti, ama Adele işten çıkıncaya kadar oyalanmıştı.

"Kız arkadaşın nerede?" diye sormuştu Adele, Zach kapıyı açıp ona yol verirken.

"Hangi kız arkadaş?"

Adele gecenin ayazına çıkmış ve hırkasını giymeye başlamıştı. "Hangi kız arkadaş olduğunu biliyorsun."

Zach arkasına geçmiş ve diğer kolunu sokması için hırkayı tutmuştu. "Onu bana tarif et."

"Sarışın. Çok zayıf. Ponpon kız eteğiyle ortalıkta zıplayıp duruyor."

"Ha. O kız arkadaş." Saçlarını hırkanın içinden çıkarmıştı ve sonra sıcak parmaklarının uçları boynuna sürünmüştü. "O benim kız arkadaşım değil."

Adele başını kaldırıp Zach'in yüzündeki gölgelere bakmıştı. "Ne zamandan beri?"

"Çok soru soruyorsun."

Zaten onu ilgilendirmiyordu. *Kendisine* çıkma teklifi ediyor değildi ki. "Üşümüyor musun?"

"Ben fırın gibiyim. Üşümem."

Herhâlde o kadar kasla ilgili olmalıydı. Zach onunla birlikte, kaldığı yurda kadar yürümüş ve yalnızca elini sıkarak kapıda bırakmıştı. Ancak ertesi gece, kapıya kadar birlikte yürüdükten sonra, Adele'i duvara dayayıp, öperek ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı. Zach, onu düşünmeden edemediğini söylemişti ve iki kısacık ay içinde onunla o kadar tamamen sevişmişti ki, Adele onun etrafında nefes almakta zorlanır hâle gelmişti. Zach'i düşünmekten başka hiçbir şey yapamıyordu. O kadar hızlı, derinden ve tamamen âşık olmuştu ki, kendini, ruhu ve bedeniyle ona verirken tereddüt bile etmemişti.

Adele kendisini evliliğe saklamayı hiç planlamamıştı, ancak ilk cinsel deneyiminin, sevdiği biriyle olmasını istemişti. O kişinin Zach olduğuna inanmıştı, ama bir kez, ona verebileceği her şeyi verdikten sonra, Zach onun kalbini bir Lone Star bira tenekesi gibi parçalamıştı. Adele'i anında terk etmiş ve Devon'a dönmüştü. Adele ise, o kadar yıkılmıştı ki, dönem ortasında Teksâs Üniversitesi'nden ayrılmış, bin altı yüz kilometre uzağa taşınarak Boise, Idaho'da büyükannesinin yanında yaşamaya başlamıştı. Büyükannesinin yanına taşındıktan birkaç ay sonra, postadan bir davetiye çıkmıştı. Cecilia Blackworth Hamilton Taylor-Marks ile Charla May ve James Zemaitis, Adele'in, çocukları Devon Lynn Hamilton ile Zachary James Zemaitis'in düğününe onur vermesini istiyordu. İade adresi yoktu ama Adele kimin gönderdiğini

anlamıştı.

Adele, Zach'in Devon'la evleneceğini biliyordu, ancak anlaşılan Zach'e sahip olmak Devon'a yetmemişti, Adele'in yüzüne vurması gerekiyordu.

Zach'le ilişkisinden hiç kimseye bahsetmemişti. Ne arkadaşlarına ne de ablasına. Geriye dönüp baktığında, nasıl bu kadar aptal olduğunu anlayamıyordu. Kalbini kolaylıkla vermekle kalmamış, bunu bir sporcuya vermişti.

Sporu takip ettiğinden değil ama, en son duyduğunda Zach, Denver'de profesyonel olarak top oynuyordu. Arada sırada gece haberlerinin spor bölümünde adından bahsedildiğini duymuş ya da televizyonda Gatorade veya Right Guard \ a da sporcular için kaşıntı kremi satarken yüzünü görmüştü, lamam, kaşıntı kremi satarken görmemişti.

Hâlâ Denver'de mi oynuyordu, yoksa başka bir takıma mı geçmişti bilmiyordu. Nerede olduğunu, ne yaptığını da bilmiyordu ve umurunda değildi. Muhtemelen hâlâ Devon'la evliydi ve karısı hayatını cehenneme çeviriyordu.

Adele arkasındaki mindere yaslandı ve derin bir nefes verdi. Hayatı ve erkekler hakkında biraz buruklaşmaya başlamıştı. Gerçekten bu şekilde yaşamak istemiyordu. Çoğunlukla hayatını seviyordu. Kötü flört ataklarına ve ilk kalp acısına rağmen, erkekleri seviyordu.

Değil mi?

Doğruldu ve etrafına bakındı. Ya bütün kötü geçen buluşmalar gizli öfke ve kırgınlıkla bağlantılıysa? Adele başını salladı. Hayır, öfke veya kırgınlık hissetmiyordu. Ya da en

azından, hissetmediğini düşünüyordu, ama... eğer gizliyse, nereden bilecekti?

"Aman Tanrım," diye homurdandı. Gerçekten *deliydi*.

Telefon çaldı ve kendisine manevi işkence yapmaktan kurtardı. Ayağa kalktı ve kablosuz ahizeyi almak üzere mutfaka gitti. Alan kodunu gördü ve inledi. Anlaşılan manevi işkencesi bitmemişti. Gerçekten ablası Sherilyn'le konuşacak durumda değildi. Sorumlu olan ablasıyla. Mükemmel bir hayatı olan ablasıyla. Bir dişiyle mutlu bir evliliği olan ve mutlu bir şekilde Forth Worth'te mükemmel bir genç kız yetiştirmekte olan ablasıyla. Dört ay sonra mükemmel bir erkek bebek doğuracak olan mükemmel ablasıyla. Lanetli veya deli olmayan ablasıyla.

Açmayıp telesekretere düşmesini beklemeyi düşündü, fakat sonunda açmaya karar verdi, çünkü önemli olabilirdi.

"Hey, Sheri. Her şey yolunda mı?"

"William gitti."

Adele kaşlarının kalktığını ve gözlerinin açıldığını hissetti.

"Nereye gitti?"

"Yirmi bir yaşındaki asistanının yanına taşındı."

"Olamaz." Adele mutfak sandalyesini çekti ve oturdu. William'ı hiç sevmemişti, ancak hamile karısını bırakıp gidecek kadar seviyesiz olduğunu hiç düşünmemişti.

"Evet. Adı Stormy Winter."

Adele, daha önemli sorular olması gerektiğini düşündü, ama sorduğu soru şuydu: "Striptizci mi?"

"William olmadığını söylüyor."

Bu, sorduğu anlamına geliyordu. "Kendra nasıl?" diye sordu Adele, on üç yaşındaki yeğeninden bahsederek.

"Kızgın. Bana. William'a. Dünyaya. Benim hamile olmamdan ve babasının ondan sekiz yaş büyük olan birinin yanına taşınmasından utanıyor."

Vay canına. Sherilyn'in hayatı, Adele'in hayatından daha beter durumdaydı.

"Hayatım alt üst oldu." Sherilyn'in sesi gitti ve ağlamaya başladı. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir gün her şey mü—mükemmeldi, sonra ertesi gün William kaçtı."

Adele, Sherilyn'in göz ardı etmeyi tercih ettiği bazı ipuçları olması gerektiğini düşündü. "Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu, dinlemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını karar vererek.

"Cedar Creek'e geri dönüyorum. Benimle eve gel."

Adele evindeydi.

"Sana ihtiyacım var, Dele."

Adele, babasının yedi yıl önceki cenazesinden beri Cedar Creek'e dönmemişti.

Sherilyn, yeniden ağlama krizine girdi ve bir ara kendini toparlayıp, "Bu bunalım döneminde aileme ihti—ihtiyacım var," diyebildi. Sesine bakılacak olursa, Sherilyn bunalımın ötesindeydi ve hızla sinir krizine doğru gidiyordu. "Lütfen.

Eve gitmek zorundayım. William olmadan buraya dayanamıyorum. Bütün arkadaşlarım bi—biliyor ve bana acıyor. Hayatım paramparça oldu."

Sherilyn, Adele'in hayatında tanıdığı en becerikli kadındı ve birçok becerikli kadın tanıyordu. Bu ve başka birçok nedenle, Adele ile Sherilyn her seferinde beş dakikadan fazla iyi geçinmeyi başaramamıştı. "Ah, Sheri..." Hayatta ilk defa, Sherilyn'in kendisine ihtiyacı vardı ve Adele geride kalan tek gerçek aileydi. Ama...Adele'in hayatı Boise'deydi. Bir ev almıştı ve ofisini boyamayı planlıyordu. Küçük bir köpek almayı düşünüyordu.

"Kısa bir süre için. Kendra ile ben, yeni yerimize yerleşinceye kadar."

Kendine burada bir hayat kurmuştu ve burada arkadaşları vardı. İyi arkadaşları... evli olan ya da evlenmek üzere olan ve kendisinden farklı hayatları olan arkadaşları. Muhtemelen kötü geçen randevular konusunda lanetliydi ve çok büyük olasılıkla deliydi. Belki onun da değişikliğe ve hayatından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Sadece birkaç hafta için. "Beni ne zaman istiyorsun?"

2. Bölüm

Teksaslılar Tanrı'yı, ailelerini ve Amerikan futbolunu severlerdi, ancak her zaman bu sıralamada olmayabiliyordu. Her şey senenin hangi ayında olduğunuza ve erkek kardeşinizin son karısına bağlıydı.

Allah ondan razı olsun.

Pazar günleri Tanrı'ya aitti ve güneyde kilise sıralarını O yönetiyordu. Sözleri, günah ve kefaretle ilgili vaazlarla, inananları dinî bir çılgınlığa sürüklüyor ve havayı ruhunun elektrik sinyaliyle yüklüyordu.

Bir Amin alabilir miyim?

Pazarlar Tanrı'nın olabilirdi. Cuma geceleri, lise futboluna ayrılmıştı. Longhorn ilinde lise futbolu durumu belirliyor, yandaşları çılgınlık sistemine sürüklüyor ve havayı, tezahürat yapan yirmi beş bin taraftarın elektrik sinyaliyle yük-

lüyordu.

Bir Tanrı 'ya Şükretme alabilir miyim?

Güneş, Cedar Creek'in düzlüklerinin ardında batarken, bir beş yüz vatlık ışıklar Warren P. Bradshaw Stadyumu'nun yeşil çim sahasını aydınlatıyordu. Cedar Creek nüfusunun yarısı, keçe flamalar, parlak ponponlar ve stadyum battaniyeleriyle donatılmış bir şekilde, Cedar Creek Pumaları'nın, karşı şehirdeki rakipleri Lincoln Panterleri ile savaşını seyretmeye gelmişti. İlin durumu tehlikede olduğundan oyuna yapılan takviye çok yoğundu.

Maçın başlama vuruşundan itibaren hırpalayıcı bir gidiş geliş taraftarları ayağa kaldırmıştı ve Panterler'in koçu hakemlere bağıyor, kâğıt altlığını yere atıyordu. Oysa Pumalar'ın koçu yan çizgide, büyük bir bardak şekerli çay kadar sakin bir şekilde duruyordu. Yalnızca yoğun bakışları, rakibin savunma hattına bakarken, çocuklarına işaret ederken ve oyunları düzenlerken Koç Zach Zemaitis'in içindeki fırtınayı dışarı vuruyordu. Topa âşıktı. Hatırlayabildiği günden beri oynuyordu, fakat gerilmeye ve önemli bir şeyi patlatmaya gerek yoktu. Evet, Austin yakınlarında doğmuş ve büyümüştü ve lise futbolunun, kalp krizi kadar ciddi olduğunu biliyordu. Bu çocuklardan bazılarının geleceğinin bu maçın sonucuna bağlı olduğunu biliyordu, ama bunun eğlenceli olması gerektiğini de biliyordu. Belki de, üniversite gözcüleri ilgi, para ve NCAA burslarının cazibesıyla kafalarını çevirmeden önce, en safhâliyle top oynamak için son şanslarıydı.

İki takım, maçın son anlarına kadar birbirlerine vurmaya

devam etti, ama son anda Pumalar sayı yapmış ve beraberliğe bir sayı kalmıştı. Saatte üç saniye kalmışken, Panterler'in iki metre çizgisine dizildiler. Orta oyuncu topu kaptı ve oyun kurucu arkasından koşan hücum oyuncusuna dokundu. Bu oyuncu, iki puanlık sayı için çizginin üstüne daldı. Panoda iki puan yanıp sönerken, stadyumun bir tarafı çıldırdı. Fakat ne yazık ki, Pumalar açısından oyunu kurtaran oyun, yıldız hücum oyuncusunu West Central Baptist hastanesine gönderdi. Orada, acil servisin steril beyaz odaları flüoresan ışıklarla yıkanıyor ve bordo-mavi perdeler, çeşitli hastalıklar, kazalar ve aşırı dozlar nedeniyle yatan hastaların yataklarını ayırıyordu.

Zach Zemaitis, ağırlığını bir ayağına vererek durmuş, karşısındaki sedyede yatan genç adama bakıyordu. Don Tale'in kara yüzü acıdan buluşmuştu.

Zach yanındaki doktora döndü. "Ne kadar?" diye sordu, gerçi cevabı bilecek kadar uzun süre top oynamıştı.

"Ameliyattan sonra, en az iki ay," diye yanıtladı doktor.

O da böyle düşünmüştü. "Lanet olsun." Henüz lise ikide olan Don, Cedar Creek Lisesi'nin tarihindeki, belki de tüm Teksas eyaletinin tarihinde gördüğü en iyi hücum oyuncusuydu. Şimdiye kadar, ortalama on sayı için bin beş yüz metre-

den fazla koşmuştu. Nebraska Üniversitesi, Ohio Devlet Üniversitesi ve Teksas A&M Üniversitesi'nin gözcüleri Don'un bantlarını izlemiş ve on yedi yaşındaki çocuktan çok etkilenmişti. Amerikan futbolu, Don'un Batı Teksas'tan çıkış biletiydi ve şimdi bunlar oluyordu. Mesleğini başlamadan bitirebile-

cek bir diz sakatlığı. Lanet olsun.

Don kurumuş dudaklarını yaladı ve korkuyla kaşı oynadı. Zach bu korkuyu çok iyi anlıyordu. "Koç, iki ay kenar-da kalamam."

"Merak etme, iyileşeceksin," diye söz verdi Zach, gerçi o kadar da emin değildi. Don, sol dizinde iki bağı koparmıştı ve bazı çocuklar yüzde yüz iyileşmeyi başaramamıştı.

Zach'in eli yanına düştü ve emin olmadığı, ancak tutmak için elinden geleni yapacağı bir söz daha verdi. "Takım-daki yerini hiç kimse almayacak."

"All-State'e katılmak zorundayım."

"Katılacaksın. Gelecek yıl. Hey, Gerry Palteer '89 yılın-da Sincaplara karşı oynadığı bir maçta dizini parçaladı ve ertesi yıl All-State'e girdi. Senin hızına yaklaşamıyordu bile." Zach bakışlarını çocuktan, yatağın diğer tarafında duran annesine çevirdi. Rose Tate'in omzundan, sahte deriye Puma işlenmiş Amerikan futbolu topu şeklinde yeşil-altın sarısı bir çanta sallanıyordu. Bu çantalar geçen yaz yeni başlıklar için para toplamak üzere destekçiler tarafından satılmıştı. "Ameliyatın maliyeti ne kadar olacak?" Rose elindeki dosyaya bakarken, esmer alnı endişe çizgileriyle buruştu. "Önemli değil, herhâlde. Don'un ihtiyacı varsa olacak tabii, ama Gorman kapandığı zaman güvencemizi kaybettik."

Yazılım şirketi geçen yıl kapandığında, birçok aile iyi işlerini kaybetmişti.

"Onun için kaygılanmayın, efendim." Zach elini yatağın üzerinden uzattı. "Evrak işlerini ben halledeceğim. Okulun

sigortası var, Don'un bakımını üstlenecek." Rose dosyayı ona uzattı ve Zach dosyayı koltuğunun altına aldı. "Siz oğlunuza bakın. Ben bunları sizin için doldururum." Bakışlarını oyuncusuna çevirdi. Birkaç saat içinde Don, Lubbock'taki ameliyat merkezine aktarılacaktı. "Eve çıkınca görüşürüz," dedi ve yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. Perdenin ayırım yerinde omuzunun üstünden geri baktı. "Bir an önce oyuna dönmek istediğini biliyorum ama kendini fazla zorlama, vücudunun iyileşebileceğinden daha hızlı davranmaya çalışma," sözlerini ekledi ve koridora çıktı. Evrakların geri kalanını doldurmak için hemşirelerin bulunduğu yere gitti.

"Bu gece iyi bir oyun çıkardınız, Koç Z," dedi bir hemşire, tezgâhın arkasına geçerken.

Zach, göz kenarlarındaki kırışıklarla birleşmiş bir çift açık mavi gözün ötesine, toplu hâldeki sarı saçlara baktı. "Sağ-ol tatlım, minnettarım." Oyun güzel olmamıştı ama kazanmışlardı.

"Torunum 2002'de Pumalar için oynamıştı. Savunma oyuncusuydu."

Zach 2002'de Cedar Creek'te yaşamıyordu. Denver'de lop oynuyordu ve çok farklı bir hayat yaşıyordu. Şimdi, altı yıl sonra, oyun planında olmayan bir yaşam sürüyordu. "Anladığım kadarıyla Don Tate, Lubbock'taki ortopedi merkezine gidiyor." "Doğru." Zach tekrar sigorta kâğıtlarına baktı. Yaklaşık elli bin nüfusla Cedar Creek'te büyük şehirlerin olanakları yoktu.

"Peki bu gelecek maçta hücum oyunumuz açısından ne

anlama geliyor?"

Zach gülümsedi, fakat kadının sorusuna şaşırmamıştı. "Tylar Smith'in en iyi takımda oynama şansını yakalayacağı anlamına geliyor," diye yanıtladı, takımdaki genç hücum oyuncusundan bahsederek.

Zach imzasını attı ve dosyayı yanına yaklaşan doktora uzattı.

Doktor evraklara baktı. "Anladığım kadarıyla okulun sigortası yokmuş."

"Her şeyi kapsayacak bir sigorta yok, ancak Bayan Tate'in bunu bilmesi gerekmiyor." Doktorun elini sıktı. "Don'a baktığınız için teşekkür ederim."

Zach'in Puma ayakkabılarının siyah tabanları, acil servisten çıkarken birkaç yeri lekeledi. Otomatik kapılar açıldı ve arkasından kapandı. Göz kamaştıran aydınlıktan, sonsuz siyah gökyüzünde bir araya doluşan milyonlarca yıldızın aydınlatığı Teksas gecesine çıktı. Üzerinde yaldızla Cedar Creek Pumalar yazılmış olan yeşil montunun fermuarını çekti. Park yeri birkaç saat önce geldiğinden beri tenhalaşmıştı ve asfaltı çok az sayıda yuvarlak far aydınlatıyordu. Kemerine takılı olan cep telefonunu aldı ve gümüş rengi Escalade'sine doğru yürürken telefonunu açtı. Jip seçiminin Cadillac Pimpin' şarkısıyla ilgisi yoktu, fakat mekânla yakından ilgiliydi. Zach 1.93 boyuyla ve yaklaşık yüz kilo ağırlığıyla, biraz geniş yerleri seviyordu. Eskiden bir Porsche'si olmuştu, ancak üç hafta sonra iade eünişti. O arabayı sürerken kendisini bir çorba konservesine tıklılmış gibi hissetmişti.

Cep telefonu bipledi ve Zach aydınlanan ekrana baktı. Başparmağını kullanarak, cevapsız arama listesini taradı ve son numarada durdu. Arama tuşuna bastı ve birkaç kez çaldıktan sonra, on üç yaşındaki kızının sesini duydu.

"Neredesin?" diye sordu kızı.

Zach geciktiği zaman Tiffany merak ediyordu. "Tam olarak olacağımı söylediğim yerde." Bu merakını anlayışla karalamak gerekiyordu, fakat annesi Devon öleli üç yıl olmuştu ve hâlâ babasına ulaşamadığı zaman çılgına dönüyordu. "Bir şey lazım mı?"

"Coca-Cola'mız bitti. Gelirken alabilir misin?"

Zach, Ulusal Futbol Ligi'nden emekli olduğu gün kendisine hediye edilen gümüş Rolex saatine baktı. "Tiff, saat gece yarısını geçti."

"Susadık."

Tiffany'nin bir arkadaşı gece yatısına gelmişti. Normalde çoktan eve dönmüş olurdu ama oyundan sonra doğrudan hastaneye gitmişti.

"Ve biraz da cips lazım," diye ekledi Tiffany.

Zach elini ön cebine soktu ve anahtarlarını çıkardı. "Yolda E-Z MART'ta dururum." Kızını şımartıyordu. Bunu biliyordu, fakat suçluluk insanı böyle yapıyordu. Tiffany'nin ha-

yatının ilk on yılında pek ortalıkta olamamıştı. Şimdi hem anne hem de babaydı ve bunu beceremediğine emin sayılırdı. "Ne tür cips istiyorsunuz?"

"Lays'in barbekii cipsi."

Zach arabasının üstünden, bumu kendi jipine doğru olan

bordo Calica'ya baktı ve bakışları, yolcu tarafının açık duran kapısında ayakta duran kadının uzun bacaklarına ve yuvarlak kalçalarına takıldı. Kadının bir eli, arabanın içinde biriyle konuşurken kapıyı açık tutuyordu. Üzerinde kot pantolon ile beyaz süveter vardı ve tam da uzun kıvrıcık saçlarını aydınlatan ışık demetinin ortasında duruyordu.

"Baba?"

Kadının gür sarı saçları Zach'e bir zamanlar tanıdığı bir kızı hatırlattı. Büyük turkuvaz renkli gözleri ve yumuşak pembe dudakları olan bir kızı. Yumuşak nefesi onu kulağının hemen altındaki noktadan her öpüşünde deliye döndüren bir kız.

"Baba?"

Zach'in ağzının bir köşesi gülümsemeye dönüştü. Bir süreden beri o kızı düşünmemişti.

"Baba, orada mısın?"

Bakışlarını kadından uzaklaştırdı ve elindeki anahtarlara baktı. "Buradayım. Başka neye ihtiyacınız var?" Escalade'nin kapısını açtı ve arabaya bindi.

"Hiçbir şey. Ama çabuk gel."

"Yoldayım, geliyorum, bebeğim." Arabasını çalıştırdı ve son bir kez kadına baktı. Kadın eğilmiş, birinin arabadan çıkmasına yardım ediyordu, süveteri yukarı sıyrıldı ve saçları yüzünün iki yanına döküldü. Zach hastanenin park yerinden çıktı ve farlarını yaktı. E-Z MART'a doğru giderken, Panterler ile yapılan maçı hatırladı ve aklından yeniden oynamaya başladı. Don, sezon sonuna kadar olmayınca, takım pas vermeye daha çok güvenmek zorunda kalacaktı ve bu ko-

nuda sorunlar vardı. En büyük sorun, oyun kurucu Sean McGuire'in, koşuşturma içinde hızlı bir şekilde pas vermeyi çalışması gerekiyordu. Sean çoğu oyun kurucudan daha kısa boy-luydu ve bir yol buluncaya kadar topu gereksiz yere birkaç saniye süreyle elinde tutma alışkanlığı vardı. Sean'ın boy dezavantajı, egzersizle aşılabılırdi ve Zach'in zihninde hiç kuşku yoktu ki, çocuk çok çalışacaktı. Genç oyun kurucu boydan kaybettiğini, öz-disiplinle, zorlu rekabet belirtisi ve doğal liderlikle kapatıyordu. Bunlar öğretilmeyecek şeylerdi. Zach birçok yetenekli ama disiplinden yoksun oyuncu tanıdı. Oyuncular Ulusal Futbol Ligi'ne genellikle yetenekle giriyordu, fakat çoğu, ünün ve taşkınlığın olumsuz etkisiyle uzun süre dayanamıyordu.

Zach kırmızı ışıktaki durdu ve pencerenin düğmesine bas-tı. Cam sessizce kapının içine süzülüp açılırken, soğuk gece esintisi, sonbaharın, soğuyan toprağın, kuruyan yaprakların ve Concho Nehri'nin kokusunu arabaya doldurdu. Üç yıl önce birisi ona Cedar Creek, Teksas'ta yaşayacağını, lisede fut-

bol koçluğu yapacağım ve bu işi *seveceğini* söylese, kahkahalarla güler ve annesinin bir tava fıstıklı böreğinden daha çatlak olduklarını söylerdi.

Yeşil ışık yandı ve kavşaktan geçerek E-Z MART'm otoparkına girdi. Dükkândan içeri girince, altılı Cola paketini, bir paket barbekü cipsi ve bir kutu mısır gevreğini kaptı, çünkü mısır gevreğinin bittiğini biliyordu. Karısı Devon hayattayken, Tiffany'nin yedi gün / yirmi dört saat boyunca çerçöp yemesine izin veriyordu. Şimdi Zach, biraz abur cubura

itiraz etmiyordu; Ding Dong ikolatalı kekleri sevdiğini inkâr edemezdi, ancak kendisinin ve Tiffany'nin abur cubur tüketimini hafta sonlarıyla sınırlamaya çalışıyordu. Tiffany'i, büyümek için iyi beslenmesi gerektiğinden, kendisini de büyümesine gerek olmadığından dolayı kısıtlıyordu.

"Bu akşamki güzel matı, Koç Z," dedi kasiyer, Zach Cola'yla cipsleri bir torbaya koyarken.

"Teşekkürler." Zach, bir tür göz kalemi sürmüş ve Teksas'ta pek görülmeyen Mohawk saç modeli olan genç adama bir yirmilik uzattı.

"İkiz kardeşim 2004'te Pumalar'la oynamıştı. Şimdi Ohio'da oynuyor."

"Sen hiç oynadın mı?"

"Hayır." Zach'e parasının üstünü verdi. "Ben Oregon'da Portland Üniversitesi'nde sanat öğrencisiyim."

Zach kıkırdadı. Bu durum saç modelini açıklıyordu.

"Gelecek sömestre geri dönüyorum."

"Oregon'da iyi şanslar," dedi Zach ve para üstünü ön cebine koydu. Yiyecek torbasını aldı ve dışarı ıktı. Arabasına binerken, 2004'te ne yaptığını düşündü.

Dört yıl önce, kendisi Denver'de yaşarken, karısı ile Tiffany ise Cedar Creek'te yaşıyordu. Ya o Cedar Creek'e gidiyordu ya da onlar Denver'e geliyordu, ama çoğunlukla ayrı hayatlar yaşıyorlardı. On yıllık evliliklerinin son yedi yılında, farklı eyaletlerde yaşamışlardı. Zach ile Devon böyle olmasını seviyordu.

Teksas Üniversitesi'ndeki son yılında, sayı pasları ilke-

ile başı çekmiş ve seçmelerin ilk turunda Miami tarafından kapılmıştı. Teksas Üniversitesi'nden mezun olduktan sonraki yaz, Yunuslar'ın eğitim kampına geçmiş, Devon ise Tiffany'i doğurmak üzere Austin'de kalmıştı. Tiffany doğduktan sonra, ikisi toparlanıp Florida'ya taşınmıştı.

Sonraki üç yıl boyunca, Florida'da yaşamaktan mutlu olmuşlardı. Devon, Florida'ya bayılmıştı ve Zach kendisinin de sevdiğini sanıyordu. Fakat, Yunuslar ile üç yıl geçirdikten sonra Zach, Vahşi Atlar'a satılmıştı. Dan Morino'nun gölgesinden kurtulduğu için çok mutluydu, ancak Devon, Denver'de yaşamaktan nefret etmişti. Altı ay sonra, Tiffany'i alıp, büyüdüğü küçük Teksas kasabasına dönmüştü. Küçük gölette büyük balık olmaya gitmişti ve Zach, Devon'un kendisinden çok, Zach Zemaitis'in karısı olmayı sevdiğini anlamıştı.

Yedi yıl boyunca, işlerine gelen bir yaşam sürmüşlerdi Devon, Teksas'ta... Zach, Denver'de. Vahşi Atlar takımında lop oynamayı çok seviyordu ve emekli oluncaya kadar en az beş yıl daha oynayabileceğini düşünüyordu, fakat 18 Kasım'da, Kansas City'e karşı oynadıkları maçta her şey değişti. O günle ilgili fazla bir şey hatırlamıyordu, sadece hastanede uyanıldığını ve futbol hayatının bittiğine ilişkin haberi aldığını hatırlıyordu.

Ulusal Futbol Ligi'nde geçirdiği on yıl boyunca, sekiz beyin sarsıntısı yaşamıştı. Ve bunlar bildirilecek kadar ciddi olanlardı. Bir dizi tarama ve testten sonra, bir sarsıntı daha geçirirse, muhtemelen öleceği söylendi. Mesleğinin zirvesinde emekli olmak zorunda kalmıştı. Otuz iki yaşında.

ESPN'den güzel bir iş teklifi almasaydı, bunalıma girebilirdi. Teksas Üniversitesin'deyken iletişim alanında diploma almayı başarmıştı ve karısı öldüğünde haber kanalıyla görüşmeler yapıyordu. Hayatı yüz seksen derece değişmişti.

Zach arabasını yavaşlattı ve nehre doğru döndü. Aslında niyeti Tiffany'i toplayıp yanına taşımaktı, fakat Devon'un cenazesinde kızını arkadaşlarından ve bildiği tek evden ayıramayacağını anlamıştı. Kilisede oturup, tabutun içindeki karısını seyrederken, hayatının değiştiğini hissetmişti. Kızının, takım elbisesinin yakasına damlattığı her gözyaşıyla birlikte, Zach değişmişti. Pusulanın kuzeyi göstermesi gibi, hayatı tamamen farklı bir yön almıştı.

Devon ölmeden önce, kendi kendine Tiffany'nin Teksas'ta annesiyle birlikte yaşamasının daha iyi olduğunu söyleyebiliyordu. Tanrı biliyordu ki, Devon mutsuzsa, hiç kimse mutlu olamazdı ve Devon sanki sadece Cedar Creek'te yaşayınca mutlu oluyordu. Fakat o gün kilisede otururken, kendisine söylediği tüm yalanlar darmadağın oldu ve uzun zamandan sonra ilk kez, çocuğunun isteklerine, ihtiyaçlarına ve arzularına öncelik verdi.

Zach sitenin kapısına döndü ve siperliğine takılı olan klavyede üç tuşuna bastı. Gündüzleri kapı, işçilerin ve ziyaretçilerin kolay girip çıkmasını sağlamak amacıyla açık bırakılıyordu, ancak her akşam saat sekizde kapatılıyordu. Geçit kalktı ve arkasından kapandı. Cattail Creek lokalinin ve golf alanının yanından geçti, solundaki Akdeniz tarzı villa, karanlık Teksas gecesinde ürkütücü bir beyazlıkla parlıyordu.

Lokal binasından sağa döndü ve üç ev üst üste yığılmış gibi duran modern Fransız yapısının, kuleli Victoria tarzı evin yanından geçti ve yaklaşık bin metrekairelik Toskana Çiftliği tarzındaki evin uzun yoluna girdi. Kemeraltından geçerken garajın kapısı açıldı ve içeriye, sekiz metrelik Deniz Işını'nın yanına park etti.

Devon bu evi Cedar Creek'e döndükten kısa bir süre sonra yaptırmıştı ve ev çok güzel olmakla birlikte, Zach'in kişisel tarzından pek bir şey yansıtmıyordu. Zach geniş alanları seviyordu, ama konuk evi, havuzun karşısında hizmetçi evi ile bin metrekaire çok fazlaydı. Biri arada bir gelen üç kişi için çok büyüktü.

İnşaat sırasında Devon'a neden Teksas'ın ortasında devasa bir Toskana Çiftlik Evi yaptırmak istediğini sormuştu. Devon ona bakmış ve son derece ciddi bir ifadeyle, "Neden Mercedes kullanıyorsam ve neden beş karatlık pırlanta takıyorsam, aynı nedenle. Çünkü yapabiliyorum." Bu cümle rahatlıkla karısını aşağı yukarı özetliyordu ve ikisini birbirinden uzaklaştıran birçok nedenden bir tanesiydi. İnsanların sizin baş belası olmanıza izin vermesi, baş belası olmanızın doğru olması anlamına gelmiyordu. Zach bunu öğrenmişti ama Devon öğrenememişti.

Zach yanındaki koltuktan E-Z MART paketini aldı ve avlunun bir bölümünü geçerek eve girdi. Çamaşırhanenin ve deponun yanından geçerken, eve kurulmuş olan ses sisteminin, berbat hip-hop müziğinin gümbürtüsü kulaklarını taciz

girdi ve sistemi kapattı. Evde tam zamanlı olarak üç yıl yaşadktan sonra, birçok alette, düğmede ve anahtarda ustalaşmıştı.

"Tiffany!" diye seslendi, mutfğa doğru ilerlerken, ve paketi bal rengi mermer tezgâhın üzerine bıraktı. Çömlek merdivenlerden koşarak inen ayak sesleri duydu ve kızı birkaç saniye içinde gördü. Uzun sarı saçları arkadan at kuyruğu yapılmıştı ve üzerinde mavi tişörtle flanel pantolon vardı. Tiffany'nin kolları ve bacakları uzun ve inceydi. Geniş ağzı ve kocaman yeşil gözlerinin ölçülerine uyması için biraz daha büyümesi gerekiyordu. Büyüdüğü zaman, en az annesi kadar güzel olacağı kesindi.

Tiffany'nin peşinden koyu kahverengi saçları ve şaşırtıcı mavilikte gözleri olan bir kız geldi.

"Coca-Cola'yı aldın mı?" diye sordu Tiffany, paketi parçalarken.

Zach cevap venue gereği duymadı, çünkü torbadan altılı paketi çıkartmış ve paslanmaz çelik buzdolabına yönelmişti. "Tatlım, arkadaşını tanıştırmam gerekiyor."

"Ha, doğru." Tiffany iki kutu Cola alıp, buzdolabının kapğını kapattı. "Kendra, bu benim babam." Diğer kıza döndü ve bir kutu Cola uzattı. "Baba, bu Kendra. Bizim okula yeni geldi."

"Seninle tanıştığma sevindim, Kendra," derken dolabı açtı ve Mısır Gevreği kutusunu kaldırdı. "Nerelisin?"

"Forth Worth."

"Kovboy'lar'ı mı tutuyorsun?"

"Hayır, efendim. Ben Amerikan futbolu izlemem." Kolasının kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Babam beni eskiden Güney Carolina'da büyükannemi görmeye götürürdü ve bazen Darlington'a giderdik."

"Ha, NASCAR taraftarısın."

Kız omuz silkti ve mutfakta etrafına bakındı. "Biraz sıkıcıydı."

"Amerikan futbolu sevmediğine inanabiliyor musun?" diye sordu Tiffany, cips paketini alırken. "Topu sevmeyen biriyle hiç tanışmamıştım."

"Eskiden okulumdaki futbol takımında oynardım," dedi Kendra, Zach'e bakarak. "Birbirine benziyor."

Tiffany nefesini tuttu ve Zach güldü. "Buralarda bunu çok sık söyleme," dedi ve kızı daha fazla pot kırmaktan kurtarmak için konuyu değiştirdi. "Cedar Creek'e neden geldiniz?"

"Annem eskiden burada yaşardı. Annemle babam boşanıyor, onun için bir süreliğine buraya taşındık."

Kendra başka bilgi vermedi, Zach de daha fazla üstelemedi.

"Haydi gel." Tiffany, arkadaşının yanından geçerken cips paketini açtı. "Haydi gidip film izleyelim."

"Ben yatıyorum, bu nedenle çok bağırmayın. Ve mantıklı bir saatte yatmaya çalışın " Kızlar merdivenlerden aşağıya, karısının "sinema odası" dediği, ancak yetmiş iki inç yüksek tanımlamalı TV bulunan geniş bir salon olan yere giderken arkalarından seslendi.

Zach mutfağın lambasını açık bıraktı ama evin içinde dolanırken diğer lambaları kapadı. Salonda deri kanepeler, koltuklar ve ahşap sehpa bir kenara çekilmişti. Anlaşılan Tiffany dans figürlerini çalışmıştı. Tabii bu, ilk geldiğinde duyduğu yüksek sesli müziği de açıklıyordu. Annesinin aksine, Tiffany ponpon kız değildi. Onun yerine, okulun dans takımını tercih etmişti. Koordinasyon ve zamanlamayı hem annesinden hem de babasından almıştı, ancak acımasız rekabeti doğrudan Zach'den geliyordu. İnsanlar Devon'u rekabetçi olmakla suçlamıştı, ama Devon rekabetçi olmaktan çok hükmetmeyi seviyordu.

Antreyi ve odasına giden kısa koridoru geçti. Evde kendisinin ve karısının ayrı büyük gömme dolapları vardı, fakat Zach hiçbir zaman giysilerle fazla ilgilenmemişti. Birkaç güzel takım elbisesi vardı ama yüzde yüz pamukluyu tercih ediyordu ve sonuç olarak dolabı epeyce boştu. Bir yıl önce-sine kadar, Tiffany'i sonunda annesinin giysilerini Gönüllü Kadınlar Derneği'ne bağışlamanın zamanının geldiğine ikna edinceye kadar, Devon'un giysileri hem kendi dolabını hem de Zach'in dolabının yarısını dolduruyordu.

Zach'in ayakkabılarının tabanları, şifoniyere doğru ilerlerken, kaim bej halıya gömülüyordu. Battal boy yatağının başucu, yeşil-mavi çizgili perdelerin asılı olduğu iki büyük pencerenin ortasında duruyordu. Eve taşınmaya karar verdikten sonra, kendi yatak odasındaki mobilyaları Denver'de yaşadığı apartman dairesinden taşıtmış ve Devon'un tercih ettiği pastel renkleri, daha çarpıcı ve daha erkeksi desenlerle değiştirmişti.

tirmişti. Yatak odası, evde Zaeh'in zevkini yansıtan tek yerdi ve ölü karısının fotoğraflarını görmeden girebildiği çok az sayıdaki odadan biriydi.

Zach, boxer şortunu çıkardı, Tiffany'nin misafiri olduğunu hatırladı ve gri eşofmanlarını giydi. Kızı, Devon'un resimlerini kaldırmaya hazır değildi ve evin bir ucundan dıģırine, Devon'un yeşil gözlerinin onu izlemesi biraz tuhaf olsa da Tiffany bu görüntülerde huzur buluyordu.

Zach saatini akçaağaç şifoniyerin üstüne koydu. Profesyonel futbol oynadığı on yıl boyunca, yaklaşık dört bin pas vermiş ve bin metreden fazla hamle yapmıştı. Üç profesyonel şampiyonaya katılmış, bir kez şampiyon olmuş ve En Değerli Profesyonel seçilmişti. İki yıl süreyle profesyonel Futbol Onur Listesi'ne katılmaya hak kazanmıştı ve ilk girişiminde seçil-

çok parası vardı ve yatırımlar her gün daha çok kazanıyordu. Hatırlanmaya değer işler yapıyordu ve yılda yirmi beş bin dolara lisede koçluk yapıyordu.

Zach arka bahçeye, aydınlatılmış alana ve on metreye yirmi metre ebadında açılabilir pleksiglasla kaplı havuza bakan pencerelerden birine yanaştı. Aslında her hangi bir şikâyeti yoktu. Hayatı şaşırtıcı derecede iyiydi... cinsel hayatı dışında. Genç kız babası olmak, herhangi bir cinsel hayatı imkânsızlaştırmasa da çok zorlaştırıyordu. Eski hayatıyla ilgili olarak n çok özlediği şeyler arasında-özlenecek çok şey vardı-cinsel hayatı geliyordu.

Mı elini soğuk cama dayadı ve hastanenin otoparkında

gördüğü kadının güzel kalçasını ve uzun sarı buklelerini düşündü. Üniversitenin son senesinde tanıdığı kızı ve o kocaman mavi gözleriyle bir baktığında nasıl onu çılgına çevirdiğini düşündü.

Uzun zamandır Adele Harris'i düşünmemişti, ancak bu kadar yıldan sonra, onunla ilgili her şeyi çok net bir şekilde hatırlıyordu. Hayatı boyunca kafasına yediği darbeler bazı şeyleri hatırlamakta zorlanmasına neden olsa da, onun dağınık saçlarını ve muhteşem gözlerini hatırlıyordu, ona dokunduğunda neler hissettiğini ve onun elleri kendisine dokunduğunda neler hissettiğini hatırlamakta zorlanmıyordu. Yataktan onu ilk kez öptüğünü ve giysilerinin üzerinden ona dokunduğu günü hatırlamakta zorlanmıyordu. Çok kısa bir süre çıkmış olmalarına rağmen onu hatırlıyordu. Galiba, ona giysileri olmadan dokunmasına izin verdiği geceye kadar bakire olmasından kaynaklanıyordu.

Zach, aşağıya, avluya ve karşıdaki konuk evine baktı. Adele, birçok yönden, çıktığı diğer kızlardan çok farklı olmuştu ve onun o huyunu çok sevmişti. Aslında, o dönemde, belki de *onu* sevdiğini düşünmüştü.

Şimdi daha yaşlıydı ve daha akıllı olması gerekiyordu. Aslında bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi.

3. Bölüm

E çok büyüktü. Teksas standartlarına göre dahi. Sıva ve taştan yapılmıştı ve kırmızı fayanstan çatısı vardı. Adele bir tür Toskana villasına benzetilmeye çalışıldığını düşündü, ancak hafif bir *Romano 'mm Makarna Grili* görünümü vardı ve birden canı büyük karides istedi. Veya bütün geceyi haslanede geçirdiği için karnı acıkmıştı.

Ablasının arabasını sundurmanın altına park etti, sonra asma kaplı yolda yürüyerek, dökme demir kulpları olan ağır ahşap kapıya geldi. Kapıyı çaldı ve sabah ayazında kollarını kavuşturdu. Bir gece önce, evden o kadar telaşla çıkmıştı ki, ı eket almayı unutmuştu.

Siteye girdiğinden beri biraz tedirgin olmuştu. Onu her zaman rahatsız eden türde para ve dışlama kokuyordu. Kendini fazlalık gibi hissediyordu. Kendini yeterince iyi hisset-

mediğinden değil. Başarılıydı ve yazılarıyla kendine iyi bir yaşam sağlıyordu, ancak Cedar Creek'e geri dönmesi, küçük kasabada nasıl büyüdüğünü hatırlatmıştı. Sahip olmakla olmamak arasındaki sınırdaki büyümeyi.

Çocukken, daha zengin mahallelerdeki okullara otobüsle gidip gelmişti ve aslında hiçbir zaman uyum sağlayamamıştı. Bunun nedeni, kısmen ailesinin orta hâili olması, kısmen de çoğunlukla kendi kafasına göre yaşamasıydı. Orta okulda ve lisede birkaç arkadaşı olmuştu ama Teksas Üniversitesi'ne gitmek üzere ayrıldığında, izlerini kaybetmişti.

Idaho'da edindiği iyi arkadaşlarla daha fazla uyum sağlamıştı. Kendisini, doğduğu ve yetiştiği yerden çok, oraya ait hissediyordu. Fakat işte buradaydı, Teksas'a geri dönmüştü, bir malikânenin verandasında, önden fermuarlı kahve lekeli, ince beyaz süveteriyle uygunsuz durumdaydı.

Kasabaya döneli bir hafta olmuştu. Ablasına yardımcı olduğu yedi yorucu gün ve sonunda dün gece Sherilyn'i hastaneye yetiştirmek zorunda kalmıştı. Adele en azından, Kendra'yı almak üzere hastaneden çıkmadan önce, yüzünü yıkayabilmiş ve hediyelik eşya dükkânından aldığı diş fırçasını kullanma fırsatını bulmuştu.

Ağır kapılardan biri açıldı ve uzun sarı saçlı bir kız kapının hemen içinde durdu. "Siz Kendra'nın annesi misiniz?" diye sordu, gerçek bir Teksaslı gibi sesli harfleri uzatarak.

"Ben teyzesiyim." Kız çok zayıftı ve belli belirsiz tanıdık gelen bir yanı vardı. Adele adını koyamıyordu. Ama belki de yoktu. Çok yordundu ve kafası bulanıktı.

"Benim adım Tiffany." Kapıyı ardına kadar açtı ve gülerken, ağız dolusu tellerini gösterdi. "İçeri gelin. Kahvaltıyı bitirmek üzereyiz."

Adele içeri girdi ve büyük bir antrenin ortasında Marcala madalyonu bulunan pişmiş kilden fayanslara basarak Tiffany'i izledi. Parmak arası terlikleri topuklarına vuruyordu. Tiffany'nin ardından koridoru geçip mutfığa girdi. Mutfakta

her şey mermer, granit ve paslanmaz çelikten yapılmıştı. Sakili güneşi büyük kurşun şeritli camdan yayılıyor, yerde ve ticari nitelikli ev aletlerinin üstünde tuhaf motifler yaratıyordu.

Bir anda Kendra karşısında belirdi, tezgâha yarı oturmuş, yarı dayanmış durumdaydı. Harris gözlerinin dışında, babası William'ın kopyasıydı.

"Annem nerede?" diye sordu Kendra ve pembe kremalı turtasından bir ısırık aldı.

"Dün akşam onu hastaneye götürmek zorunda kaldım."

Kendra ayağa kalktı ve yutkundu. "Ne oldu? Hâlâ oradamı? İyi mi?"

"Preeklampsi denilen bir şeyi var."

"Nedir o?"

Adele de pek emin değildi. Doktorlar yüksek protein seviyesinden ve tehlikeli düzeydeki tansiyonundan epeyce bahsetmişlerdi, fakat Adele aslında nasılını ve nedenini pek anlamamıştı. Sadece ciddi olduğunu kavramıştı. Elinden geldiğince açıkladı. "Plasentada oluşan bir şey, yüksek tansiyona neden oluyor." Belki. "Durumu iyi, ancak doktorlar bir

süre hastanede kalması gerektiğini söylüyor." Büyük olasılıkla Sherilyn hamileliğinin kalan dört ayını hastanede geçirmek zorunda kalacaktı ve bu da, Adele'in Teksas'ta planladığından daha fazla, çok daha fazla mahsur kalacağı anlamına geliyordu.

"Bebek iyi mı?"

"İyi." Şimdilik. "Eşyalarını topla, seni annene götürüyim."

Kendra başını salladı ve güzel koyu renk saçları yanağına düştü. Elindeki turtayı unutarak mutfaktan çıktı. Adele yeğenini daha iyi tanımış olmayı ve ne söyleyeceğini biliyor olmayı diledi, ancak bilmiyordu ve bu konuda biraz suçluluk duyuyordu. Adele, Kendra'yı yedinci doğum gününden beri görmemişti ve yeğeni altı yılda çok büyümüştü. Vücudu geliyordu ve bu sene okula giderken biraz makyaj yapmaya başlamıştı. Çok değil, ama genç kızlık çağının ortasına gelmesi fazla uzun sürmeyecekti.

"Forth Worth'lu musunuz?" diye sordu Tiffany.

Adele bakışlarını karşısındaki kıza çevirdi. "Hayır. Idaho'luyum."

Tiffany başını salladı ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Des Moines'e gitmiştim."

Orası Iowa'ydı ama Adele, Tiffany'i düzeltmek zahmetine girmede. Birçok yetişkin de Idaho'nun orta-batıda olduğunu sanıyordu. "Kızlar, dün gece iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu, kendi payına sohbeti sürdürme çabasıyla. Kendi genç kızlığından beri gençlerle olmamıştı ve aslında kendinden

yirmi iki yaş küçük birine ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç kızlar bu günlerde ne yapıyordu?

"Kendra dans takımına girmeye çalışacak ve ben de ona lıgürlerde yardımcı oluyorum. İki kız, bira partisinde fıçı oyunu oynadıkları gerekçesiyle takımdan çıkarıldı."

Anlaşılan, genç kızlar fıçı oyunu oynuyordu. Adele fıçı oyunu kariyerine, üniversiteye girinceye kadar başlamamıştı.

"Kendra eski okulunda da dans ediyordu ama bunu zaten biliyorsun herhâlde."

Aslında bilmiyordu. Tiffany dans takımı ve ulusal yarışmaya katılma şansları hakkında konuşurken, Adele sadece dinledi. Kız konuştukça, Adele bir şeylerin daha da tanıdık geldiğini düşündü. Fakat o şeylerin ne olduğu, Adele'in yorgun beyninde pek belirgin değildi.

"Dans ayakkabılarımı bulamıyorum," dedi Kendra onlara doğru yürürken. Bir elinde eşofman üstü vardı, bir omzuna da sırt çantasını atmıştı. Gözleri kızarmıştı ve yanakları, avunulun içiyle gözyaşlarını silmiş gibi lekelenmişti.

Tiffany topuklarının üstünde döndü ve mutfaktan çıktı. "Muhtemelen salonda bıraktın."

Adele kolunu yeğeninin omzuna doladı ve Tiffany'i takip ettiler. "Annen ve bebek iyi olacak. Ben çıkarken annen kahvaltı ediyordu ve bebek tekmeliyordu." Kendisi tekmeleri hissettiğinden değil de.

"Sahi mi?"

"Sahi. Epeyce dinlenmesi gerekecek, ama ben yardımcı olmak için buralarda olacağım." Karanlık salona girdiler ve

Adele yeğeninin omzunu sıkıp kolunu indirdi. "Kaygılanmaya çalış."

"Hep bir erkek kardeşim olmasını istemiştım," dedi Tiffany lambayı açarken. Narin dökme demir avize, mobilyaların kenara çekildiği büyük salonu aydınlattı. Büyük halılar da kenara toplanmıştı ve odanın ortası boş kalmıştı. "Ancak annemle babam sadece beni doğurmuşlar," diye ekledi.

"Ben her zaman bir ağabeyim olsa iyi olurdu diye düşünmüştüm." Adele odada ilerledi ve Kendra'nın ayakkabılarına bakındı. Uzak köşede, sarı ve kahverengi mermerden yapılmış şömine, duvara egemen olmuştu. Düzgün taşa kolonlar ve yapraklar oyulmuştu ve evin diğer yerleri gibi, tepede birleşiyordu. "Erkek kardeş gerçekten güzel ola—" Cümleyi tamamlamadan ağzı öylece kalakaldı, ciğerlerinden havanın boşaldığını hissetti. Şöminenin üstünde, özel aydınlatmanın sıcak parıltısının altında Devon Hamilton, gerçek boyutta portresinden ona bakıyordu. Yeşil gözleri buz gibiydi ve dudakları, Adele'in tanıdığı o ben-sendene-iyiyim gülüşüyle sıkı kapalıydı.

Tiffany yanına geldi ve başını kaldırdı. "Bu benim annem," dedi.

Adele konuşmak için ağzını oynattı ama hiçbir şey söyleyemedi. Şok midesine vururken, küçük sıcak iğneler göğsünden yüzüne yayıldı. Bir adım geri gitti, bir adım daha.

"Birkaç yıl önce öldü."

Adele durdu. İki numaralı şok. *Devon öldü mü?* "Çok üzıldüm," diye fısıldadı, boğazındaki tıkanıklığın ötesinden.

"Çok güzel, değil mi? Melek gibi."

"Mm-hmm," diyebildi.

"Artık yalnızca babam ve ben varız."

Babam. Tiffany ile Kendra birlikte okula gidiyordu, yani liffany de on üç yaşındaydı. Yani... Lanet olsun. Devon'la ilgili şoku yüzünden Baba'yı tamamen unutmuştu. "Kendra, gitmemiz gerekiyor. Hemen!"

İki kız da Adele'e baktı ve Kendra, "Ayakkabılarımı bulmam lazım," dedi.

"Başka zaman alırsın." Adele kapıya yöneldi.

"Belki de aşağıda bıraktım."

"Ben arabada beklerim," dedi Adele omuzunun üzerinden, antreden geçip kapıdan çıkarken. "Bu olamaz," diye fırladı kendi kendine. Parmakları buz gibiydi, ellerini salladı. Yoldaki dengesiz parke taşlarında ayağını burktu, fakat bacağından yukarı tırmanan acı gibi küçük bir şeyin, kendisini yavaşlatmasına izin vermedi. "Aman Tanrım! Buna inanamıyorum." Kemerin altından sağa döndü ve Sherilyn'in Celica marka arabasına doğru ilerledi. Yaşayan her kadın, şu veya bu zamanda eski sevgilisine rastlayıp, kendisini terk ettiği için pişman etmeyi hayal ederdi. Adele de böyle hayaller kurmuştu. Hu hayalleri bir-iki kez Zach Zemaitis için de kurmuştu, takat kendisini hep cayır cayır yakacak kadar ateşli hayal etmişti, süveterindeki kahve lekesiyle berbat görünürken değil.

Kot pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardı. *Tanrım, buradan çıkmama yardım et.* Başını kaldırdı ve üç numaralı şokun araba yolunda koşarak kendisine doğru geldiği-

ni görünce, anahtarlar, uyuşan parmaklarının arasından sıyrılıp yere düştü. Güneş ışığı, Zach Zemaitis'in saçlarında hare oluşturmuştu ve burnunun kemerinde bir Oakley Thump Pros gözlük duruyordu. Koşarken ayakkabılarının çıkardığı ses düzensiz parke taşlarında kolaylıkla yankılanırken, kalbinin gümbürtüsü kulaklarına vuruyordu.

Adele, kemerin gölgesinde donup kalmıştı ve o koşarak gelirken, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Zach düz karşıya bakıyordu ve Adele'in şansı varsa kendisini görmeden geçip gidebilirdi. Fakat son zamanlarda Adele'in şansı pek yaver gitmiyordu ve Zach, tam gözden kaybolurken başını çevirdi ve gözlerinin içine baktı. Adımları yavaşladı ve durdu. Birkaç adım geri gitti ve kaşında bir kırıksıklık oluştu. Birkaç saniye boyunca Adele'e bakakaldı, Adele'i görmekten çok, hissedebildiği bir bakışla mıhladı. Ciğerlerine hava çekerken biraz ağır nefes alıp veriyordu, yavaşça elini şakağına götürdü ve gözlüğünün ince çerçevesine monte edilmiş olan MP3'ü kapattı. Kulaklıkları çekip çıkardı, sonra da gözlüğü başının üstüne kaldırdı. Uzaktan, eşkiden kalbini sıkıştıran ve midesini ağrıtan kahverengi gözleriyle Adele'e baktı. Kaşları, sabit bakışlarının üstüne indi ve gölgeye geçti. Koşu ayakkabılarıyla attığı her adımda, Adele'in kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu ve düşmemek... ya da bayılmamak... veya arabanın içine atlayıp kapılarını kilitlememek için eliyle arabanın bagajına tutundu.

Zach, bunca yıldan sonra hâlâ aynı şekilde hareket ediyordu. Sanki enerjisini daha önemli bir şeye saklıyormuş gibi

rahat davranıyordu; uzun bir bomba atacakmış, kararlı bir yan hakemin yanından koşmaya başlayacakmış ya da yatakta efor harcayacakmış gibi. Terden, geniş gövdesinde bol duran mavi X-TERRA tişörtünün koltukaltları ıslanmıştı. Gri koşu şortu baseninde duruyordu ve güçlü kalçalarına iniyordu. Hatırladığından daha iriydi. Çenesi daha güçlüydü, elmacık kemikleri daha belirgindi. Yıllar yakışıklılığından bir gram bile almamıştı; hatta hatırladığından daha da muhteşemdi. Ve arabaya binip güzel parke taşlı yoldan patinaj atıp çıkmak yerine, kendini orada durup Zach'le yüzleşmeye zorlarken, çaresizce belki de kendisini hatırlamayacağını ümit etti.

"Adele?" Çaresiz ümidi buraya kadardı.

"Merhaba," diyebildi. "Nasılsın, Zach?"

"Şaşkın." Sesi değişmişti. Daha toktu. Hatırladığından daha erkeksi, ama aksanı tam bir Teksaslı aksanıydı. "Uzun zaman oldu."

On dört yıl.

Zach'in bakışları Adele'in gözlerinden dağınık saçlarına kaydı. "Hiç değişmemişsin."

O değişmişti. Daha iyi görünüyordu. Daha erkeksi duruyordu. "Buraya, yeğenim Kendra'yı almaya geldim."

"Ah." Bakışlarını tekrar Adele'in gözlerine çevirdi ve birkaç uzun kalp atışından sonra, "Gidip getireyim," dedi. Kapıya döndü ve birkaç adım attı.

"Burada olduğumu biliyor."

Zach geri döndü ve sabahın ilk güneş ışıkları başının üsdeki asmaların arasından süzülerek, gözlerinde ve ağzının

tüm kıvrımında ışık kamçıları yaratıyordu.

"Annesini hastaneye götürmek zorunda kaldım," diye açıkladı Adele. "Hâlâ hastanede."

Zach'in sağ şakağından tek bir ter damlası süzüldü. Kolunu kaldırıp, yüzünün kenarını tişörtünün kısa koluyla sildi. "Dün gece mi götürdin?"

"Evet."

Zach kolunu indirdi ve bakışlarını, Adele'in süveterindeki kahve lekesine indirdi. "Ciddi bir şey değildir, umarım."

"Değil aslında," diye yalan söyledi ve lekeyi kapatmak için ellerini sıktı. "Devon'u duydum."

Zach başını kaldırdı. "Evet. Üç yıl önce trafik kazasında öldü."

"Başın sağ olsun." Dört numaralı şok. BU sözleri gerçekten boğulmadan söyleyebilmişti.

"Teşekkür ederim." Zach ona doğru birkaç adım attı ve Adele, kendi kendine nefes almayı hatırlatmak durumunda kaldı. "Onun ölümünden sonra, Gönüllü Kadınlar Derneği aynı kalmadı." Zach eğildi ve Adele'in ayaklarının dibinde duran anahtarları aldı. "Ya da öyle söylüyorlar." Zach ayağa kalkma hamlesi yaptı, o kadar yakındı ki, sıcak teninin kokusu burnuna değdi. Bir zamanlar onun kokusunu ciğerlerine çekmek için derin nefes alıp içine çekerdi, ama o günler çok geride kalmıştı. "Cedar Creek'te yaşadığının farkında değildim."

"Yaşamıyorum. Yalnızca, ablam bebeğini doğuruncaya kadar kalacağım."

"Bebek ne zaman doğacak?"

Ne zaman? Zach o kadar yakınında duruyordu ki, Adele bir adım geri gitti ve ablasının arabasının bagajına çarptı, "Sevgililer Günü civarında," diye yanıtladı.

"Dört ay." Zach ellerini uzattı ve Adele'in bileklerini yakaladı. Sıcak avucunu elinin üstüne koyup çevirdi. "Bu, uzun bir ziyaret olacak," dedi ve anahtarları eline bıraktı.

"Evet." Adele bakışlarını ellerine indirdi ve Zach'in kolunun ön kısmında, dirseğinden bileğine kadar, kalın harflerle

"Carpe Didem" (Anı Yaşa) yazılı bir dövme olduğunu gördü, Eğer kaldırmadıysa, sol pazısını saran birbirine kenetlenmiş İki Z harfinden oluşan bir dövmesi daha vardı.

Evin ağır kapısı açıldı ve Kendra ile Adele'in ardından kapandı. Adele elini kapadı ve Zach'in elinden çekti. "Çok uzun" Kızlar asma kaplı yürüme yolundan, kemerin gölgesine içirdi. "Ayakkabılarını buldun mu?" diye sordu ve özellikle dikkatini yeğenine çevirdi.

Kendra *evet* anlamında başını salladı. "Teşekkür ederim, lBay Zemaitis. Çok eğlendim."

"Annen için üzüldüm." Zach birkaç adım gen gitti ve Adele hemen arabanın yanma geçti. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey olursa haber verin." "Seni tekrar gördüğüme senidini, Adele," derken tok sesinde gülümseme izi vardı.

Adele kapıya uzandı ve Zach'e baktı. Dudakları yukarı kıvrılmıştı, ama onu gördüğüne memnun olduğunu söyleyemedi. Bunca yıldan sonra onu görmenin yarattığı şokun ötesinde hiçbir şey hissetmiyordu. Kalbinde kıpırdanma yoktu.

Midesinde kelebekler uçuşmuyordu ya da dizlerinin arkasında sıcak karıncalanmalar olmamıştı. "Hoşça kal, Zach." Arabaya bindi ve uzaklaşınca kadar dikiz aynasına bakmadı. Camda, bir zamanlar kalbini paramparça eden adamı son kez gördü. Kolunu kızının omzuna dolamıştı ve eve doğru yönelmişti. Adele dikkatini yola verdi ve sokağa çıktı. Zach, ilk seks yaptığı erkekti. Sevişmek için âşık olması gerektiğine inandığından, başkasıyla birlikte olmamıştı. "Doğru." Hırıltılı bir ses çıkardı ve güneş gözlüklerine uzandı. O hatayı bir daha yapmamıştı. Son on dört yılda keşfettiği gibi, bazen en iyi seksin, aşkla hiç ilgisi olmuyordu. Bazen yalnızca binken arzusunun patlamasıydı. Gerçi son zamanlarda, bilmiyordu. Lanetli olmak, cinsel hayatının da çarkına okumuştı.

"Babamı arayan oldu mu?"

Adele gözlüklerini taktı ve Kendra'ya baktı. "Emin değilim." Ancak, hiç sanmıyordu. "Onu aramak istiyor musun?"

Kendra omuzlarını silkti. "Bize ne olduğuyla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum."

Adele tüm dikkatini Kendra'ya ve eski erkek arkadaş, seksten yoksun kalma ve lanetlerden daha önemli konulara verdi. "Sana ne olduğuyla ilgilendiğinden eminim."

"Hayır." Kendra olumsuz anlamda başını salladı. "Bebeğin erkek olduğunu öğrenince, yine hep birlikte yaşamamızı isteyeceğini sanmıştım. Ama şimdi sadece Stormy ile ilgileniyor."

"Stormy." Adele hırıltılı bir ses çıkardı ve kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Ne aptalca bir isim."

"O tam bir cadı." Kendra, küfür ettiği için azar işitmeyi bekleyen bir ifadeyle, gözlerinin ucundan Adele'e baktı.

"Evet. Aptalca bir adı olan cadı," diye ekledi Adele, sinenin kapısından çıkıp, nefes almanın biraz daha kolay olduğu gerçek dünyaya girerken.

"Annem kimseden nefret etmemem gerektiğini söylüyor uma Stormy'den nefret ediyorum."

Adele iki koltuk arasındaki su şişesine uzandı ve kapağını açtı. Sherilyn, her zaman iyi biri olmaya çalışmıştı. Mükemmel güneşli kadın ve bakın neye mâl olmuştu. Adele hiçbir zaman ablası gibi mükemmel biri olmaya çalışmamıştı, ama hep iyi biri olmaya çabalamıştı. Başkalarını düşünen biri ve bakın, *ona* neye mâl olmuştu. Birkaç yudum su içti ve kapağını kapattı. Tek başına ve hamile olmayabilirdi, ama yalnız ve birbiri ardına kötü giden flörtlerle lanetliydi. "Ben de birçok şeyden nefret ediyorum." Şu anda liste başında, eski erkek arkadaş tarafından şaşırtılmak geliyordu.

"Ben bezelyeden nefret ediyorum." Kendra sırt çantasının fermuar kopçasıyla oynuyordu. "Cedar Creek'ten nefret ediyorum. Çok küçük."

"Doğru, ancak arkadaş edindin bile. Tiffany iyi bir kıza benziyor." Bu doğrudu ve şaşırtıcıydı, annesini dikkate alacak olursanız. Gerçi, Zach her zaman kibar biri olmuştu; hatla bazen alay edilecek kadar. Bir keresinde Adele'e, yüz elli iloluk bir defans oyuncusundan duyduğu korkunun, annesinin yanında ağzından küfürlü bir kelime kaçmasıyla veya saygısız davranmasıyla karşılaştırıldığında, hiçbir şey oldu-

ğunu söylemişti.

Seni tekrar gördüğüme sevindim, Adele, demişti, fakat herhâlde yine kibarlık ediyordu. Umursadığından değil de.

Adele, aksanını kaybetmişti. Zach'in dudaklarında bir gülümseme oluştu. O dolgun kırmızı dudaklarından çıkan, yağ gibi eriten Güneyli sesini kaybetmiş olabilirdi, ancak hâlâ eskisi kadar çekiciydi. Hâlâ o uzun bukleleri ve tamamen uyanıkken bile hafif uykulu görünen turkuvaz gözleri vardı. Başka yerleri de hâlâ güzel görünüyordu.

Zach havluyla saçlarını kuruladı, sonra da havluyu, banyoda ısıtılan havluluğa astı. Elektrikli tıraş makinesini kaptı ve yatak odasına geçti. Diğer koçlarla dün akşamki maçın bantlarını incelemek üzere Cedar Dreek Lisesi'ndeki ofisine gitmek için yarım saati vardı. Mavi boxer'ını, Levi's kotunu ve Pumalar Koçluk Personeli yazan eşofman üstünü giyerken tıraş oldu.

Ancak, Adele onu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. Aslında gitmek için sabırsızlanmıştı. Bu, belki de en iyisiydi. Geçmişte yaşayan ve ne olabilirdi, nasıl olabilirdi diye düşünen biri değildi. Futbol Ligi'ndeki günlerinin görkemiyle yaşamıyordu, hatalarını da tekrarlamıyordu. Tanrı biliyordu, onlardan yeterince yaşamıştı.

Zach çenesini tavana kaldırdı ve çenesinin hemen altını tıraş etti. Hayatına dönüp baktığında, birbirinden kesin olarak

ayrılan üç kısım görüyordu. Futbol Lıgi'nden öncesi, sırasında ve şimdiki yaşamı. Adele'i birkaç hayat önce tanımıştı. Ve hafıza yolunda yolculuk yapmaya niyeti yoktu. Özellikle de kendisiyle ilgilenmediğini açıkça belirten bir kadınla.

Tıraş makinesini susturdu, şifoniyerin üstüne attı. Fakat, iyi görünüyordu. Her zamanki kadar güzeldi ve süveterinin önü gerçekten ilginçti. Gülümsemesi biraz daha yayıldı. Adele belirgin bir şekilde soğuk davranmıştı.

"Baba," diye seslendi Tiffany kapıyı vurmada bir saniye önce. Tam ona göre, yanıt beklemeden, başını içeri sokmuştu. "Ne zaman döneceksin?"

"Muhtemelen iki civarında." Zach yatağının ucuna oturdu ve bir çift temiz çorap giydi. Don sezon sonuna kadar oynamayacağına göre, ekibin geçen oyunu daha dikkatli incelemesi gerekiyordu. Zach'in oyun defterinde bir sürü numara vardı ve Atıcı saldırısı bunlardan bir tanesiydi. Diğer koçlarla konuşacaktı, fakat oyunu Atıcı ile kurmak en kolayıydı.

"Sen yokken birkaç arkadaşımı çağırabilir miyim?"

"Ben yokken salonu düzeltmen gerekiyor."

Tiffany'nin omuzları düştü. "Baba."

Zach ayaklarını siyah Pumalara soktu ve bağlarını bağlamak için eğildi. "Ve televizyon odası dannadağınık. Her tarafta kirli bardaklar ve kaseler var."

"Bir hizmetçiye ihtiyacımız var," dedi Tiffany derinden içini çekerek ve sıksa kollarını sıksa bedeninde kavuşturdu.

Devon hayattayken, tam zamanlı çalışan bir hizmetçileri vardı. Şimdi haftada bir kere, temizlik hizmeti alıyorlardı.

"Hayır." Zach ayağa kalktı. "Kendi dağınıklığını kendin temizlemelisin."

"Eğer temizlersem, parti verebilir miyim?"

Zach şifoniyerine gitti ve saatini koluna taktı. "Ne zaman ve nasıl bir parti?"

"Gelecek hafta sonu. Dans takımındaki kızlarla."

On iki tane on üç yaşında kız. On iki tane duygusal, on üç yaşında, yüksek sesle bağırmaya ve drama eğilimli kız. Geçen yaz, Tiffany'nin arkadaşlarından biri, cep telefonu ile birlikte kendini tuvalete kilitlemiş ve bütün gün erkek arkadaşına ağlamıştı. Zaten, on üç yaşındaki kızın erkek arkadaşını bulmuş? Zach aynı şeyi bir daha yaşamaktansa, testislerine tekme yemeği tercih ediyordu. "Bir sonraki maçımız Cumartesi günü Midland'de. Maç saat birde başlıyor, bu nedenle Cuma günü bir saatte gideceğim."

"Leanna geliyor mu?" diye sordu Tiffany, Zach'in şehir dışına çıktığı zaman Tiffany'yle kalması için tuttuğu komşu kızdan bahsederek.

"Evet."

"Çok iyi. Partiyi Pazar günü yapabilir miyim? Sen dönmüş olacaksın."

"Tatlım," dedi Zach içini çekerek, "ben yorgun olacağım ve senin de ertesi gün okulun var."

"Sen içeride uyursun, ben de bütün işleri yaparım." Tiffany'nin kolları yanına düştü. Kız, annesi gibi durmak bilmiyordu. "Ve herkesin erken gitmesini sağlayacağım. Lütfen, Baba?"

Zach kaşlarını çattı ve Tiffany bunu *evet* olarak algılayıp, heyecanla zıplamaya başladı. "Hava güzel olursa, dışarıda mangal yapabilir miyiz?" diye sordu.

"O kadar güzel olacağını sanmam." Zach odada dolandı. "Olursa, neden olmasın?"

Tiffany dua eder gibi avuçlarını birleştirdi ve parmaklarını şaklattı. "Yaşasın! Erkekleri de çağırabilir miyim?"

Zach durdu ve kızının yüzüne baktı. Daha önce hiç erkeklerle ilgilendiğini belli etmemişti. "Hayır. Erkek yok." Parmaklarını kızının burnuna doğru salladı. "Asla."

"Neden?"

Zach odanın dışına çıktı ve koridorda ilerledi. Çünkü on üç yaşındaki erkekleri tanıyordu. Kendisi de olmuştu. "Erkeklerden uzak dur."

"Sen de erkeksin."

Zach mutfığa girdi ve buzdolabından bir şişe su aldı. Erkekler hakkında konuşmak istemiyordu. Erkekler hakkında konuşmak, seks hakkında konuşmaya dönüşürdü ve bu, küçük kıızıyla konuşmak istemediği bir konuydu. Henüz değil Kızı daha çok küçüktü. Birkaç ay önce ilk sutyen konuşmalarını yapmışlardı ve bu Zach'i neredeyse öldürmüştü. "Yeni arkadaşın Kendra iyi birine benziyor," dedi konuyu değiştirerek.

"Evet. Dans takımına girebilecek kadar iyi olduğunu düşünüyorum."

"Annesi neden hastanede?" diye sordu Zach, şişenin kapağını açtı ve bir yudum içti.

"Tansiyonu yüksek."

Zach, dudağındaki su damlasını yaladı. Yüksek tansiyon mu? Anlaşılan durum düşündüğünden daha ciddiydi. "Tey zesiyle konuştun mu?"

"Teyzesi biraz tuhaftı."

Zach şişeye baktı. "Nasıl tuhaf?"

Tiffany omuzlarını silkti. "Acelesi varmış gibiydi."

Bu, Zach'in de dikkatini çekmişti. Bakışlarını yine kızına çevirdi. "O da Kendra ve annesi gibi Forth Worth'den mı geliyor?"

Tiffany *hayır* anlamında başını iyi yana salladı. "Ohio'dan geldiğini söyledi. Des Moines, sanırım."

"Tatlım, Des Moines, Iowa'da."

"Öyle mi?"

Zach yavaşça şişenin kapağını kapattı ve açtı.

"A... Evli olup olmadığı konusunda bir şey söyledi mi? Adele'in avucuna anahtarı bırakırken alyans görmemişti ama bu bir şey ifade etmiyordu. Bir sürü evli insan, çeşitli ne denle alyans takmıyordu.

"Söylemedi."

"Çocuğu var mı?"

"Bilmiyorum." Tiffany'nin gözlerinde kuşkulu bir ifade belirdi ve o anda Devon'a çok benzedi. "Neden?"

Evet. Nedeni Zach omzunu silkti ve bir yudum su içti.

"Onun şirin olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Şirin? Köpek yavruları şirin olurdu. Kedi yavruları şirin olurdu. Adele Harris, bir sürü striptiz dansçısından daha sek

LANETLİ TALİH

siydi ve Zach herhangi bir dans türü-yatak, direk ya da başka türlü, görelili çok uzun zaman olduğundan, ona bayağı sesi geliyordu. Zach elindeki şişeyi indirdi. "Tatlım, sadece Kendra'nın ailesini tanımaya çalışıyorum," diye yalan söyledi, çünkü bazı düşüncelerin kendi kafasında kalmasında yarar vardı.

Tiffany gülmüştü. "Annem de aynı şeyi bilmek isterdi."

Evet, bunu biliyordu. Devon insanların ailelerini çok önemserdi.

Tiffany kollarını babasının beline doladı ve başını göğsüne, kalbinin üstüne koydu. "Annemi özlüyorum, ama sen varsın ve başkasına ihtiyacımız yok. Öyle değil mi?"

Zach kollarını kızının zayıf omuzlarına doladı ve sarı saçlarının ayırım yerine bir öpücük kondurdu. "Hayır," diye yanıtladı, çünkü duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. Kıvrıkcık saçlı, turkuvaz renkli gözleri olan ve süveterinde ilginç lekeler bulunan kadınlara ihtiyaçları yoktu.

4. Bölüm

“ William sonunda aradı," diye ilan etti Sherilyn, Adele Pazartesi öğleden sonra hastanedeki odasına girdiğinde.

Adele bir vazo beyaz papatya ve mavi karanfille bir paket Gummi Bears şekerini yatağın yanındaki sehpa koydu. Çiçeklerle uğraşırken, "Nihayet arayabildi," dedi. Ensesindeki saçlar, duş aldığı için hâlâ ıslaktı ve sekiz kilometrelik koşusundan sonra, üzerine siyah dalgalı Van Dutch süveterle Lucky kotunu geçirmişti.

Dönüp, sırtını yastıklara dayamış olan ve boğazıyla bileklerinde dantel süsleri olan beyaz bir gecelik giymiş olan ablasına baktı. Parlak sarı saçlarını arkaya toplayıp, ensesinde yumuşak bir topuz yapınca Nicole Kidman'a benzemişti, pürüzsüz ve düzgün. Narin ve şahane görünüyordu... gözle-

rinin kenarındaki yorgun çizgiler ve elleriyle yüzündeki şişkinlik dışında. İkisi de kan zehirlenmesinin ve yüksek tansiyon nedeniyle oluşan baş ağrısının getirdiği huzursuzluğun belirtisiydi.

"Ne dedi?" diye kışkırtarak sordu Adele.

"Benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Tek bir şey yapabileceğini söyledim." Sherilyn ellerini yuvarlak karnına yerleştirdi ve Adele, ablasının, kendini küçültüp yalvarmak gibi saçma bir şey yapmadığını umdu. Adele ona küfür edip telefonu kapattı. Sherilyn muhtemelen hayatında küfür etmemişti. Hep bir hanımefendi olmaya çalışmakla meşgul olmuştu.

"O bir şey ne?" Adele bir eline sarı bir plastik bardak, diğer eline de aynı renk buzlu sürahisini aldı.

"Şey... ona, gidip kendini becermesini söyledim."

Adele'in nefesi kesildi ve elleri havada kaldı. Sürahinin ağzı bardaktan birkaç santim uzaktaydı. Karşısındaki kadın Sherilyn'e benziyordu, ancak ablasının bedenini bir uzaylı ele geçirmiş olmalıydı. Sherilyn asla böyle bir şey söylemezdi.

"Bunun gerçekten kaba ve edepsiz olduğunu biliyorum, fakat bunu bir süredir söylemek istiyordum." Bebeğini okşar gibi, elleriyle karnının üstünde daireler çizdi. "Git kendini becer, William."

Açık pembe elbiseli bir kadın, serum askısını iterek açık kapıdan içeri girdi ve Adele kendini toplayarak bardağa su koydu. Bardakla sürahiyi tepsiye bıraktıktan sonra elini She-

rilyn'in alnına yerleştirdi. Doktor acaba, ateşin preeklampsi-
nin belirtilerinden biri olduğunu söylemiş miydi? Hatırlamı-
yordu, ancak kesinlikle tuhaf olan bir şeyler vardı.

"Ben iyiyim." Sherilyn, Adele'in yüzüne baktı ve kolu-
nu itti. "Yani, çok tehlikeli olan yüksek tansiyon, baş ağrısı
ve şişkinlik dışında tabii."

"Handycam kamerası, bilgisayarınla birlikte bir kutu-
nun içinde buldum," dedi Adele, ablasının dikkatini sorunla-
rından biraz uzaklaştırma çabasıyla. Yatağa, ablasının kalça-
sının yanına oturdu ve siyah deri ayakkabısının ucunu, dizine
taktı. "Bataryaları şarj oldu ve dans takımı denemelerinde Kend-
ra'yı kaydetmeye hazır."

"Keşke orada olabilseydim."

"Denemeler biter bitmez buraya geleceğiz ve birlikte
seyredeceğiz."

"Kendra çok zor bir dönem geçirdi. Önce babası terk et-
ti, şimdi de bu." Sherilyn ellerini havaya kaldırdı ve sonra
yanına bıraktı. Dikkatini dağıtmak buraya kadardı işte. "Onu
evinden, bütün arkadaşlarından ayırdım ve şimdi o..."

Hiç tanımadığı teyzesiyle yaşamak zorunda, diye düşüin-
dü Adele. "Okulda arkadaş edinmeye başladı. Tiffany iyi bir
kıza benziyor."

"Umarım. Kendra'nın iyi bir arkadaşına ihtiyacı var. Cu-
martesi günü Tiffany'nin babasıyla tanıştın, değil mi?"

Tiffany'nin babasıyla Cumartesi'den önce tanışmıştı.
Evet."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Son birkaç gündür, onu düşünmememe çalışıyordu. Ne kadar seksi ve terli olduğunu, kendisine doğru yürümesi, her adımı yavaş ve doğal. "İyi görünüyordu." Omuzlarını silkti. "Neden?"

"Kendra onun Cedar Creek Lisesi'nde Amerikan Futbolu Koçu olduğunu ve eskiden profesyonel futbol oynadığını söyledi. Hangi takım olduğunu hatırlayamadı ama Tiffany' ona posterler, camdan muhafazalarda biblolar ve takım üniformaları göstermiş." Sherilyn başını yastığa dayadı ve içini çekti. "Sanırım iyi birine benziyor, ancak aileleri çok serbest olan çocuklarla takılmadığımdan emin olmak için, Kendra'nın arkadaşlarının anne-babasıyla her zaman tanışmak isterim." Yorgun mavi gözlerinin arasında küçük bir çizgi oluştu. "Bir yıl önce, eve dönme saati belli olmayan, Britney Spears gibi giyinen ve aşırı derecede hızlı büyümeye çalışan bir kızla arkadaşlık etmeye başlayınca aramız bozuldu. Kendra bir anda kısa etek ve tanga iç çamaşırı giymek istedi."

"Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım, ama Tiffany konusunda kaygılanmanı gerektirecek bir durum olduğunu sanmıyorum."

"Kendra evde anne olmadığını söylüyor ve anlaşılan babası gerçekten çok meşgul."

İşle mi, kadınlarla mı meşgul? diye merak etti Adele. Devon'un o korkunç gerçek-ebatlı portresini düşündü ve kendine saygısı olan her kadının, erkek arkadaşının ölmüş karısının devamlı olarak kendisine dik dik baktığını görünce büyük olasılıkla kaçacağını düşündü. "Annesi birkaç yıl önce ölmüş."

LANETLİ TALİH

"Ah, zavallı."

"Devon Hamilton'u hatırlarsın."

Sherilyn gözlerini kapadı ve bir an düşündü. "Sana, saçların yüzünden işkence eden kız değil miydi o?"

Başka şeylerin yanı sıra. "Evet. İşte Tiffany'nin annesi O'ymuş."

Sherilyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Adele'le göz göze geldiler. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Sherilyn şekerlere uzandı ve paketi açtı. "Dünya çok küçük."

Hiçbir fikri yoktu.

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Kızıma göz kulak olamıyorum." Ağzına kırmızı bir ayı attı. "Ve William'la uğraşmaktan, bebeğe hiçbir şey alamadım." Karnını ovuşturdu. "Zavallı."

Sherilyn gibi A-tipi kontrol delisi biri için yatağa bağlı olmak feci bir şey olmalıydı. "Kendra'yla ben, bebek için gereken her şeyi hallederiz. Eğlenceli olacak." Ve Sherilyn bebeği doğurup her şey yoluna girer girmez, Adele gidecekti. Kendi evine, arkadaşlarına ve yaşantısına.

"Harika." Sherilyn, Gummi Bears şeker paketini tepsiye attı. "Bebek oynuyor." Preeklamsi olan hamileler için, tek-meleri saymak ve bebeğin hareketine dikkat etmek önemliydi. "Bana elini ver." Adele'i bileğinden yakaladı ve avucunu Karnının sol tarafına koydu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şşş... işte. Bunu hissettin mi?"

Adele *hayır* anlamında başını salladı. Dün de hissetmemişti. Düenden önceki gün de.

Sherilyn birkaç dakika sonra Adele'in elini bıraktı. "Herhâlde yine uyudu." Komodine işaret etti. "Bir kâğıt kalem al ve sana söyleyeceğim her şeyi yaz."

Bir saat sonra, Adele'in elinde bebeğin ihtiyacı olan malzeme ve buna ek olarak, Kendra'ya uygun davranışlar, etkinlikler ve televizyon programlarından oluşan üç sayfalık bir liste vardı. Esas olarak, içinde küfür bulunan her şey yasaktı. Bu durumda Adele'in, en sevdiği programlardan bazılarını Kendra yattıktan sonra yakalamaya çalışması gerekecekti.

Adele listeyi çantasına tıktırdı, Sherilyn'in arabasına atladı ve Sterling Park Ortaokulu'na yöneldi. Eski spor salonuna girdiği anda iki şey dikkatini çekti. Birincisi, hatırladığından daha küçüktü. Ve ikinci olarak, aynı şekilde kokuyordu; parke zemin ve plastik top kokusu. Salonun ortasında kırmızı ve siyaha boyanmış bir at duruyordu ve uzak köşede Kendra ile birkaç düzine kız uzanmış, dans ayakkabılarını bağlıyordu. Kendra saçlarını arkada toplamış ve at kuyruğuna kırmızı-beyaz bir kurdele bağlamıştı. Adele yeğenine hararetle el salladı, ancak Kendra herhalde onu görmedi, çünkü arkasını döndü. Adele omzunu silkti ve tribüne giderek, üçüncü sıraya oturdu. Bir altındaki sırada, dört öğretmen ve üç öğrenci, jüri masasında oturuyordu. Öğrencilerden biri Tiffany Zemaitis'ti, saçını arkada tokayla tutturmuştu ve bir elinde kalem vardı.

Adele, birkaç hafta önce, eski ortaokulunun spor salo-

nunda oturacağını düşünemezdi. Tuhaf ve olmayacak şeyler hakkında yazılar yazıyordu, ama bir gün yeğeninin, Devon ile Zach'in kızının kaptanı olduğu dans takımına girme seçmelerini izleyeceğini aklına bile getirmezdi. Bir milyon ıstık yılı geçse de.

Kamerasını yanına koydu ve dirseklerini arkasındaki sıraya koyarak gerindi. Kendisini, on üç yaşında bir kızın fiilen geçici ebeveyni olarak da hayal edemezdi. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Beş yıl önce yaşlılıktan ölen peçeli bukalemunu Steve'den beri, başka bir canlıya karşı sorumlu olmamıştı. Ayrıca genç bir kızın, buğu suyundan, temiz bir güneşlenme alanı ve birkaç çekirgeden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kendra'nın neye ihtiyacı olduğunu Adele henüz çözemişti. Kendra tavuktan nefret ediyordu, çünkü "damarlıydı." Salatadan nefret ediyordu, çünkü "çamur" kokuyordu ve muzdan nefret ediyordu, çünkü, öyle olmasalar da, hamur gibiydi.

Adele, on sekiz yaşından beri tek başına yaşıyordu ve aslında pek yemek pişirmezdi. Genellikle George Foreman ızgara makinesine tavuk veya biftek atıyor ve bir salata yapıyordu. Çabuk ve kolay yapılabilecek şeyler. Fakat Kendra, spaghetti veya Meksika böreği gibi planlanması ve pişirilmesi gereken şeyler istiyordu. Ya da daha da beteri, dışarıdan hazır yiyecekler yemek istiyordu. Adele çok sağlıksız ve trans yağlarla dolu olduğu için her gün McDöna'd's'dan hamburger veya Taco Bell'den Meksika yemeği yiyemeyeceğini açıkla-

dığında, Kendra onun yüzüne bakmış ve, "Çok hoş," demişti, Adele'in, Kendra'nın sevmediği veya duymak istemediği her şeyin "hoş" olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Adele hı şeyin "hoş" olduğunu söylemenin pek doğru olmadığını söyleyebilirdi, ancak Kendra'nın ona yaşlı, aptal ve "hoş"muş gibi bakacağını düşündü.

Siyah taytlı bir kız spor salonunun ortasına geldi ve bekledi. Birkaç saniye içinde, jüri masasının önündeki CD okuyucudan, büyük gürültüyle "Get Ready 4 This" şarkısı çalmaya başladı. Kız dans etmeye başladı ve çok kötü olmadığı gibi, çok iyi de değildi. İkinci kız biraz daha iyiydi, fakat ne yazık ki onun gösterisi sırasında salonun gürültüyle gıcırdayan kapısı üç kez açıldı ve çarpılarak kapandı. Bunun üzerine jüri üyelerinden biri dışarıya bir not asmak zorunda kaldı. Ondandan sonra insanlar salona soyunma odalarından girdi.

Kendra sahneye çıkmadan önce yarım düzine kız dans etti. Kendra CD'sini okuyucuya taktı, sonra Kelly Clarkson'un "Since U Been Gone" parçasının ilk birkaç notasını bekledi. Adele ayağa kalktı ve kameranın ekranından yeğenini izledi. Kendra, dört yaşından beri dans sınıflarında olduğundan bahsetmişti. Adele de hayatı boyunca dans dersleri almıştı ve doğal yeteneği olan birini anlayabilirdi. Kendra dansını bitirince, Adele birkaç kez bağırdı ve sonra iki parmağını ağzına sokarak ıslık çaldı. Muhtemelen, Kendra'nın görüşüne göre epeyce "hoş" davranmıştı, ama biraz gürültü çıkarmadan duramayacak kadar heyecanlı ve gururluydu.

Kendra'dan sonra bir sürü kız daha dans etti ve herkes

denemeyi bitirdiğinde, saat altıyı geçmişti. Adele kamerasını omuz çantasına koydu ve tribünden aşağı indi. Kızların üşüş-tüğü jüri masasından birkaç metre uzaklaştı.

"Muhteşemdin," dedi Adele, Kendra diğer kızlardan biraz uzaklaşınca.

"İki kere hata yaptım."

"Ben fark etmedim." Biraz daha alçak sesle, "Diğerlerinden çok daha iyiydin," dedi.

Kendra gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Bu, Adele'in yeğeninin yüzünde gördüğü ilk içten gülümsemeydi. "Umarım. Kızlardan birkaç tanesi de iyiydi."

"Eşyalarını topla, hemen hastaneye gidip annene ne kadar muhteşem olduğunu gösterelim."

Kendra, Adele'in sol omzunun arkasını işaret ederek, "Kazananları açıklayıncaya kadar beklememiz gerekiyor."

Adele, yakınındaki jüri masasına döndü. Hepsi kafa kала vermiş, fısıltıyla konuşuyordu. "Kazananları şimdi mi açıklayacaklar?"

"Evet."

Salonun kapıları hışımla açıldı ve Zach Zemaitis ardından hatan güneşin son ışıklarını taşıyarak içeri girerken, herkes dönüp baktı. Anlaşılan kapıya asılan notu okumak zahmetine katlanmamıştı. Zach girdikten sonra, kapı gürültüyle kapandı ve Zach öylece durup etrafına bakındı. Üzerinde siyah kapüşonlu bir eşofman üstü ve soluk Levi's pantolon varlı Boynunda bir düdük asılıydı ve şapkasının siperi yüzünü gölgeliyor, gözlerini gizliyordu. Zach, kollarını göğsünde ka-

vuşturdu ve kapının önünde etrafına bakarken, ürkütücü ve cüsseli görünüyordu. Kolları yanına düştü ve Adele onun bakışlarını göremese de, kendisinde durduğunu anladı. Bakışlarının bedeninde aşağı yukarı inip çıktığını, oraya dokunduğunu, burada durduğunu hissedebiliyordu.

"Hey, Baba!" diye seslendi Tiffany.

Zach şapkasını çıkardı ve salonda ilerleyerek jüri masasına gitti. Sakin sakin masaya yaklaşırken, parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Adele'e hiç bakmadı ve Adele, üzerindeki bakışlar duygusunu hayal edip etmediğini merak etti. Hatta kendisini görüp görmediğini bile merak etti.

Zach, Tiffany'nin yanında durdu ve şapkasını masanın üzerine attı. "İşin bitiyor mu, tatlım?"

"Evet."

Bayan öğretmenlerden biri başını kaldırdı. "Merhaba Koç Z, nasılsınız?"

"Şikâyet edemem, Mary Jo." Dudaklarının kenarı gülümsemesiyle yukarı kıvrılarak, Güneyli çocuk cazibesini gösterdi. "Çok güzel görünüyorsunuz," dedi annesi olacak yaştaki kadına. "Saçınıza bir şey mi yaptırdınız?"

"Clip ve Snip'te yaptırdım," dedi kıkırdayarak.

Adele gözlerini yuvarladı ve yeğenine döndü. "Sanının bunu kutlamamız gerek. Hastaneden eve dönerken McDonald's'a uğrayalım."

Kendra'nın kusursuz alnında kaygılı bir çizgi oluştu "Kazanıp kazanmadığımı bilmiyoruz."

"Fark etmez. İyi bir iş çıkardın ve elinden geleni yaptın

Önemli olan bu," derken, küçük bir kalabalık tribünlerden aşağıya süzüldü ve jüri üyelerini beklemeye başladı. Birkaç tanesi "Koç Z"ye "Merhaba" dedi. Çoğu kadındı.

"Ben gidip diğer kızlarla bekleyeceğim," dedi Kendra, Adele'i orada bırakıp birkaç metre uzaklaşırken.

"Adele Harris. Sen olduğunu tahmin etmiştim."

Adele döndü ve yedi buçuk santim yüksekliğinde topuklu ayakkabı giymemiş olsaydı kendininkilerle aynı düzeyde olacak bir çift mavi gözün içine baktı. "Cletus Sawyer?"

"Evet. Nasılsın?"

"İyiyim." Adamı hızla kucakladı ve sonra yüzüne bakmak için geri çekildi. Okuldayken, Cletus sınıfın bilgisayar kurduydı ve aynı drama kulübünün üyesi olmuşlardı. *The Tempest (Fırtına)* oyununda Adele, Ariel olmuştu ve Cletus, Prospero'yu oynamıştı. O zaman çok zayıftı ve dişlekti, ama şimdi biraz toplamıştı ve dişlerini yaptırmıştı. Hâlâ açık tenli ve kızıl saçlıydı, ancak olgunlaşarak yakışıklı bir erkek olmuştu. Hemen arkasında duran ve salondaki bütün kadınların dikkatini çeken adam kadar yakışıklı değildi. Fakat Zach Zermaitis'ten daha yakışıklı olan erkek sayısı çok değildi.

Adele, "Seni gördüğüme sevindim," dedi gülümseyerek. "Neler yaptın?"

"Sadece yaşıyorum. Burada, Sterling Park'ta matematik öğretmeniyim."

Matematik öğretmeni. Zach, matematik öğretmenin

başının üzerinden Adele'e baktı. Herhâlde, cep koruyucusu taşıyan bir adamda cazip bir şeyler görüyor olamazdı.

"Sen neler yaptın?" diye sordu matematik öğretmem.

Bunu Zach de merak ediyordu.

"Bilim-kurgu ve fantezi romanlar yazıyorum."

"Vay canına. Yayınlanan kitabın var mı?"

"Evet. On tane kitabım yayınlandı, on birinci kitabımı teslim ettim ve on ikinciye başlamak üzereyim." Öğretmenin kızıl saçlarının ötesine baktı ve Zach'le göz göze geldi. Fantezi romanları yazması Zach'i fazla şaşırtmamıştı. Onu tanıdığı zaman, masallara, antik karakterlere ve diğer tuhaflıklara meraklıydı. Onun, kitapları yayınlanmış bir yazar olmasına da şaşırmamıştı. Tanıdığı en akıllı kızlardan biriydi.

"Kendi adınla mı yazıyorsun?"

O güzel mavi gözleri birkaç saniye daha Zach'in gözlerine baktıktan sonra, bakışları öğretmene döndü. "Evet."

"Hey, Zach!" diye seslendi LaDonna Simms, Zach ona doğru yürürken. LaDonna, Devon'un yakın arkadaşı olmuştu ve Kadınlar Derneği'nin üyesiydi.

"Merhaba, LaDonna." Kadın, Zach'in karşısında durdu ve Zach onun kabarık sarı saçlarının ötesinden, yine Adele'e baktı. Onu, spor salonuna girdiği anda fark etmişti. Dar kot pantolonun içindeki poposunu fark etmişti. Eskiden de sadece akıllı olmamış, çok güzel bir poposu olmuştu. Hâlâ da öyleydi.

"Yıldızlı Geceler bağış gecesi davetiyeni aldın mı?" diye sordu LaDonna.

"Evet, aldım, ama bugünlerde Gönüllü Kadınlar Derneği ile ilgilenen kimsem yok." Geçen yıl ve ondan önceki yıl olduğu gibi."

"Ah, şey..." LaDonna yaklaştı ve elini Zach'in koluna koydu. "Hepimiz Devon'u çok severdik, seni de Dernek ailesinin bir parçası olarak görüyoruz. Tabii, gayri resmi olarak."

"Tabii." LaDonna bir şeyler gevelemeye devam ederken, Zach dikkatini birkaç metre uzağında gerçekleşen konuşmaya çevirdi ve dinledi. Oradaki konuşma, Kadınlar Derneği'ne ilgi duyuyormuş gibi yapmaktan çok daha zevkliydi. Gizlice dinlemek çok ayıptı. Annesi ona hep öyle söylerdi, ama umurunda olduğunu söyleyemeyecekti.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi matematik öğretmeni. Zach neredeyse onun ağzının suyunun aktığını duyabiliyordu.

"Teşekkür ederim, Cletus. Her gün sekiz kilometre koşuyorum."

"Ben de bazen spor yapıyorum," dedi budala ve Zach bunun hemen hemen yalan olduğunu anladı. "Buluşup, bunca yıldır neler yaptığımızı konuşmamız lazım."

Adele duraksadı ve Zach, onun adamı reddedeceğini sandı. Oysa Adele gür saçlarını bir omzunun arkasına attı ve güldü. "Çok sevinirim, Cletus." Ona telefon numarasını verdi ve ufak adam cep telefonuna kaydetti.

"Lütfen, beni dinler misiniz?" diye seslendi Tiffany, sandalyesinin üstüne çıkarken. "Bugün öğleden sonra geldiğiniz

ve Stallionette'ler için deneme yaptığınız için hepinize teşekkür ederiz. Ancak yalnızca iki boş yer var." Notlarına baktı "Gerçekten zor bir karardı, ama Lisa Ray Durke ile Kendra Morgan'a takıma hoş geldiniz demek istiyoruz."

Bu açıklamayı alkışlar ve birkaç çığlık izledi. Çok sayıda kız gözyaşlarına boğuldu ve ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Zach, Adele'in bakışlarını matematik öğretmeninden yeğenine çevirirken gülümsemesinin gözlerine yayılmasını izledi.

"Hay Allah." La Donna elini indirdi. "Roseanna girememiş," dedi kendi kızından bahsederek. "Perişan görünüyor, ağlamaktan gözleri şişmiş. Affedersin."

Anlaşılan, Roseanne ağlamaya devam eden kızlardan biriydi. Zack, kızların neden her konuda bu kadar duygusallaşmak zorunda olduğunu ve neden herkesin ortasında bu kadar duygusallaşmaları gerektiğini anlamıyordu. Dans takımına girememek, eyalet kupasını veya ulusal kupayı kaybetmeye benzemiyordu ki, Tanrı aşkına. Bu gerçekten çok sarsıcıydı.

"Hey, baba!"

Zach dikkatini Adele'den ve yeğeninden kızına çevirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Bir saniye. Önce Kendra ve Lisa Ray'le konuşmam lazım."

"Bütün gece sürmesin," dedi Zach ve şapkasını başına geçirdi. Spor salonu yavaş yavaş boşalırken, jüri masasının kenarına oturdu. Tiffany, Kendra ve Adele onun yanına doğru gelirken, yaklaşık beş dakikadır beklediğine karar verdi.

"Tebrikler, Kendra," dedi ve bütün ihtişamıyla ayağa kalktı. "Herhâlde artık bundan sonra, pratik yapmak amacıyla seni evde daha sık göreceğiz."

"Ah, evet," diye yanıtladı Tiffany, diğer kızın yerine. dördü birlikte salonda ilerlerken ekledi, "Kendra'nın dansları gerçekten hızlı bir şekilde öğrenmesi gerekiyor. Bir sonraki yarışmamız birkaç hafta sonra."

"Hazır olacağım," diye güvence verdi Kendra.

Adele'in ayakkabılarının topukları parkelerde hafif bir ses çıkarıyordu, bir çift seksi ayakkabının sesi, Zach'in aklına değişik fikirler getiriyordu.

"Bu Pazar günü bütün kızlara baıbekü partisi vereceğim," diye anons etti Tiffany. "Sen de gelmelisin, Kendra. Çok ' gletceli olacak."

Kendra omzunun üzerinden Adele'e baktı. "Gidebilir tııvım?"

Zach iki kıza kapıyı açtı ve Adele geçerken, kendi sesini duydu, "Sen de gelmelisin." Adele'i davet etmeye niyeti yoktu. İyi bir fikir olduğundan bile emin değildi. Hayır, bunu çiz. Kinindi. İyi bir fikir değildi.

Adele duraksadı, omzunda duran bukleler, Zach'in göğsünden birkaç santim uzaktaydı. Adele'in gözleri Zach'in gözlerine baktı. "Sanmıyorum."

Zach'in rahatlaması gerekiyordu. Bir nedenle rahatlamamıştı. "Korkuyor musun?"

"Neden?"

Adele güzel görünüyordu ve daha da güzel kokuyordu.

Zach şöyle yanıtladı, "Yaklaşık bir düzine on üç yaşındaki kızın ortalıkta koşturmasından, çığlık atmasından, kıkırdamasından ve saçma sapan müzikleri bağırmasından."

Adele başım sallayıp dışarı çıkarken neredeyse gülecekti. "İşim var."

"Kızıl saçlıyla mı?" Zach de onun peşinden çıktı ve kapı arkasından kapandı. Kendini tanımasa, kıskançlık yaptığını düşünecekti, ki bu çok saçmaydı. Adele'le bir şeyler olsun çabasına girmek istese bile, ki istemiyordu, kızıl saçlı matematik öğretmenini kıskanmıyordu.

"Belki." Adele elini çantasına soktu ve anahtarlarını çıkardı. "Cletus'la eskileri anmak zevkli olacak. Geçirdiğim şu haftadan sonra biraz eğlenmeye hazırım."

"Eğlenmek mi?" Zach şapkasının kenarına uzandı, geriye kaydırıp ve yine aynı yere getirdi. "İmkânsız."

Adele durdu ve Zach'in yüzüne baktı. "Umurumda olduğundan değil ama neden?"

"Şeftali gibi bozulacak."

"Onunla konuşacağım," dedi Adele kaşlarını çatarak ve başını sallayarak. "Yumruk atmayacağım."

Kesinlikle iki farklı eğlenceden bahsediyorlardı.

"Hey, Z!" diye seslendi ortaokul futbol koçu, onlara doğru yaklaşırken. "Geçen hafta muhteşem bir maç oldu. Don'a çok üzüldüm."

Adele, Zach'e ve şapkasının yarattığı gölgeye baktı. Z. Teksas Üniversitesi'nde herkes ona böyle derdi. Bunu duymak, bir dizi anıyı da beraberinde getirdi; gülmesi ve kahka-

hasıyla ilgili anılar. Elinin ensesine dokunuşuyla ilgili anılar.

"Çocuk nasıl?" diye sordu ortaokul koçu.

"Bu sabah Lubbock'taki doktorlarıyla konuştum. İyiy-miş."

Adele geriye doğru bir adım attı ve Zach'in etrafından dolanarak otoparka yöneldi. Zach'in kolunun üst tarafında bulunan çift-z'li dövme-yi düşündü. Dövmeyi en son gördü-ğünde çıplaktılar ve Adele ellerini ve dudaklarını Zach'in sert bedeninin her tarafında dolaştırıyordu.

"Adele!" diye seslendi Zach.

Adele omzunun üzerinden başını geriye doğru çevirin-ce, soğuk bir esinti birkaç saç telini yüzüne savurdu.

"Görüşürüz."

Adele cevap vermedi, yürümeye devam etti. Anlaşılan, Kendra, Tiffany'le bu kadar çok zaman geçirince bundan sonra Zach'le daha sık karşılaşacaktı. Kibar davranacaktı, ama o kadar. Artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onu sevmi-yordu ve anıları yeniden yaşamakla ilgilenmiyordu. Ondan nefret etmiyordu ama onunla arkadaş olmakla da ilgilenmi-yordu.

Adele'le Kendra on dakikada hastaneye giden kısa yolu tamamladılar ve Sherilyn'e deneme videosunu gösterdiler. Sonra, McDonald's'a gittiler ve Adele salata yerken, Kendra pisboğazlık edip peynirli büyük hamburger, patates kızart-ması ve Coca-Cola aldı. Eve döndükleri zaman, Kendra öde-vini yaparken, Adele çamaşır yıkadı.

Sonraki birkaç gün boyunca Adele'in hayatı biraz sakin-

leşti ve düzene girdi. Her sabah kalkıp Kendra'yı okula götürüyor, sonra sekiz kilometresini koşuyordu. Hastanede ablasını ziyaret ediyor ve Sherilyn'le bebeğin gelişmesi hakkındaki son bilgileri alıyordu. Sherilyn, alınacaklar listesine eklemeler yapıyor ve Adele şehirde koşturarak elinden geldiğince halletmeye çalışıyordu. Öğle saatlerinde eve dönüp bu sonraki kitabının-alternatif bir evrende geçen bir fütürist girişi üzerinde çalışıyordu. Yazmaya ara verdiği anlarda, Boise'deki arkadaşlarıyla e-posta aracılığıyla haberleşiyordu. Diğer üç yazarla yıllar önce, hep birlikte aynı kütüphaneci konferansına katıldıkları zaman tanışmıştı. Ortak noktaları-bitirme tarihleri, yazarın tıkanması ve kötü ilişkiler—kısa sürede arkadaş olmalarına yol açmıştı. Bugünlerde kötü ilişkilerden yakınan tek kişi Adele olsa da, hâlâ iyi dostlardı. Adele, Sherilyn bebeğini doğurduktan ve her şey yoluna girdikten sonra eve gidip onlarla karşılıklı konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Cumartesi günü geldiğinde Adele ara vermeye hazırды. Cletus Sawyer hafta arasında aramış ve onu akşam yemeği için saat yedide alacağını söylemişti. Kendra, yan dairede oturan beş yaşındaki çocuğa bakıcılık yapmaya çağılmıştı ve acil bir durum olasılığına karşı Adele kendi telefon numarasını Kendra'nın cep telefonuna kaydetmişti.

Cletus, Adele'i almadan bir saat önce, Adele kırmızı uzun kollu elbisesini ve Sherilyn'in dolabından aldığı parlak kırmızı ayakkabıları giydi. Güzel iç çamaşırlarıyla uğraşmadı, zaten güzel şeylerini de getirmemişti. Buluşma çok iyi geçse ve Cletus'a karşı şaşırtıcı bir çekim duysa bile, Kendra on birde

eve geldiğinde evde olması gerekiyordu.

Mezeleri yerken Cletus, Adele'e boşanmasından ve iki yaşındaki kızından bahsetti. Adele'in yaşantısıyla ilgili sormalar sordu ve gerçekten ilgileniyormuş gibi göründü. Okuldayken başlarına gelen şeylere güldüler, ancak Cletus hesabı inlediğinde, Adele onunla hiçbir şey olmayacağını anlamıştı. Hiçbir zaman. Cletus gerçekten iyi biriydi, fakat Adele'in onunla soyunmaya ve garip şeyler yapmaya kesinlikle niyeti yoktu, aslında bu üzücüydü, çünkü buluşma gerçekten şaşırtıcı derecede iyi geçmişti. O kadar iyi geçmişti ki, Adele lanetin bozulup bozulmadığını merak etmeye başlamıştı.

Gece saat on sularında Cletus, Adele'i evine götürdü ve kapıya kadar eşlik etti.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Adele'in, Cletus'un arkadaşı olmasına itirazı yoktu. "Bilmiyorum." El çantasından anahtarlarını çıkardı. "Ablamla çok meşgulüm ve pek boş zamanım yok. Ama beni ara, belki buluşup bir kahve içebiliriz."

"Ha. Sen onlardan birisin."

Onlardan biri?

"Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun. Maternalik öğretmeni olduğum için eğlenceli olmadığımı sanıyorsun. Kahve içmek için yapacağımız küçük bir buluşmayla sakinleşeceğimi sanıyorsun."

"Cletus, ablam hastanede ve yeğenime bakmak zorundayım," dedi Adele iç geçirerek. "Gerçek buluşmalar için pek zamanım yok."

RA CHEL GIBSON

"Tabii yoktur. Eminim, çok param olsaydı zaman yaratırdın. Okuldaki popüler tiplerden biri olsaydım benimle çıkmaya can atardın."

Adele onun yüzüne baktı ve kızamadı. Hıyar birine dönüşmesi onun suçu değildi. Kendi suçuydu. Hâlâ lanetliydi

5. Bölüm

Cedar Creek'in iki yüz kırk kilometre batısında, Zach de lanetli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ani durumlarda duraksayan ve belirli bir hücum çizgisini aşıp oyun kurucuya koşu yolu açamayan bir savunmayla lanetli.

Midland'deki Grand Communications Stadyumu'nun konuk soyunma odasında o ve yardımcı koçları, Tylenol şişelerinin şingirtisi, atlet bandının yırtılma sesi, çimen kokusu ve hayal kırıklığıyla sarılmış durumda bekliyordu. Midland'e karşı oynadıkları maçın birinci yarısında, Pumalar on dört sayı gerideydi.

Zach, koyu yeşil Puma Futbol montunun üzerinden kollarını kavuştururken, savunma koçu Joe Brunner, tahtanın üstüne bir Alan Saldırısı diyagramı çizdi. "Lanet olası bir haftanın tamamını Buldoglar'm bantlarını izleyerek geçirdik,"

dedi Joe tahtaya o'lar ve x'ler çizerken. "Bu maça gelirken, bu takımın bölgelerinde, bu sene oynadığımız bütün takınlardan çok daha iyi oynadıklarını biliyorduk. Lanet olası oyun kurucuları cepte oturmuş, yalnızca hassas noktalarda topu havaya atıyor ve sizler onu devirmiyorsunuz bile." Joe konuşmaya devam ederken, defans oyuncularından o'ların arasından tireler ve oklar çiziyordu.

Zach, Joe'yu seviyordu. Bilgisine, bağlılığına ve içgüdüüne saygı duyuyordu. Joe daha önce, Cedar Creek'te ve daha sonra, doksanlı yıllarda Virginia Teknik Üniversitesi'nde köşe savunma oyuncusu olarak oynamıştı. Hiç kimse futbolu Joe Brunner'dan çok sevemezdi, fakat baş koç olmasını hep engelleyecek bir sorunu vardı. Baskı altındayken dağılıyordu. Sanki birisi baltayla ortadan ikiye bölmüş gibi kırılıyordu ve ortaya tüküren, telaşla koşuşturan bir şeytan çıkıyordu. Her koçun görevi, çocukların aklını başına getirmek ve maçları döndürmektir, ancak karşınızdaki elli üç oyuncu gülmemeye çalışırken, bunu yapmak zordur.

Zach, hücum koçuyla bir kenarda durdu ve Joe'nun dağılmadığından emin olmak için izledi. Gerektiğinde araya girdiler ve Joe'nun alnına yalnızca iki damarın çıktığını görünce [rahatladılar. Zach, hayatının büyük bir kısmını koç olarak değil oyun kurucu olarak geçirmişti, fakat en iyi koçlarla da, en kötü koçlarla da çalışmıştı. Takımları şampiyonluğa taşımıştı ve acımasız olmak ile veryansın etmek arasındaki farkı biliyordu. Oyuncuların saygı duydukları ve kendilerine saygı duyan biri uğruna sahada kanlarını bırakabileceğini biliyordu.

İyi bir koç, böyle bir saygınlık yaratıyordu.

Joe bitirince, tahtanın önüne Zach geçti. "Hepiniz ne yalnızcağınızı biliyorsunuz," dedi. "Oraya çıkın ve o Midlandli çocukları bugün sahaya çıktıklarına pişman edin." Savunma hattına işaret etti. "Eğer bloke ediliyorsanız, durduğum yerden duymazsam fena olur ve o korkak beceriksiz bloklar tarafından durdurulduğunuzu görmek istemiyorum. O çocukları geçin ve kışınız ateşe verilmiş gibi karşı sahaya doğru koşun. O oyun kurucuyu kovalayın ve hazır değilken topu bırakmaya zorlayın." Maç şapkasını başının gerisine itti ve takımı etrafına topladı. "Beyler, bu oyunun birinci yarısı tarih oldu. Onun için artık yapabileceğimiz bir şey yok. Onu arkamızda bırakalım."

"Geçen hafta Don'u kaybettiğimiz zaman, herkes işimizin bittiğini söylemeye başladı. Ama ben buna inanmıyorum.

Bir oyuncu, tek başına bir takımı büyük bir takım yapamaz.

Bir takımı büyük yapan şey, her oyuncunun yüreğinde ve iç güdüsünde ne olduğudur. Sizin göreviniz oraya çıkıp, bu oyunu çevirebilecek yüreğiniz ve cesaretiniz olduğunu göstermek.

Bunu yapabileceğinizi biliyorum. Bu akşamki savaş bitmedi. Hiz bitmedik. Yalnızca on dört sayı gerideyiz, haydi gidip kimin kazandığını gösterelim."

Hepsinin yüzüne baktı. "Haydi birlikte söyleyelim: Yürek, cesaret, zafer."

"Yürek, cesaret, zafer!" Takım aynı anda bağırdı, başlıklarını takarken.

"Haydi, şimdi çıkın oraya ve birkaç tane Bulldog'un kıl-

çını tekmeleyin."

Zach ve diğer koçlar takımın ardından çıktı, kramponların betonda çıkardığı ses, tünelin duvarından yansıyor. Pumalar sahaya çıkarken, Cedar Creek bandosu da takımın marşını çalıyordu. Oyuncular göğüslerini, başlıklarını ve yumruklarını birbirlerine vurdular ve ikinci yarıda savunma nihayet Midland hücum hattını aşmayı ve oyun kurucularını koşturmayı başardı. Pumalar skordaki farkı kapattı ve maçın son otuz yedi saniyesinde, otuz dört metreden gol atarak üç puan farkla maçı kazandı.

Zach oyuncularıyla birlikte sahadan ayrılırken, birinci yarıda yaptığı hataları düşündü. Gelecek Cuma günkü maç, Lubbock'da Amarillo'ya karşıydı ve Sandies takımın, şimdiye kadar oynadıkları tüm takımlar arasında en katı savunmaya sahip takımlardan biriydi. Eğer Pumalar, Midland'le oynadıkları gibi oynarlarsa, canlarına okunurdu ve eyalet şampiyonluğu hayalleri suya düşerdi.

Maçtan sonra stadyumun dışında, oyuncular, ponpon kızlar, bando, dans ekibi ve Cedar Creek öğrencileri tarafından doldurulacak olan bir düzineden fazla otobüs bekliyordu. Zach, Cadillac'ın rahatlığını ve hızını otobüse tercih ederek Midland'e, Escalade arabasıyla gelmişti.

Genellikle Tiffany de maçlara gidiyordu, ancak seyahat etmesi gerekmediği sürece.

Eve iki buçuk saatte ulaştı ve gece 1:00'de yatağına girdi. Pazar günleri hiçbir zaman antrenman olmuyordu ve bundan yararlanarak uyumayı planlıyordu. Tiffany'nin başka

planları vardı.

"Baba," dedi omzundan sarsarak.

Güçlükle gözlerini açtı. "Saat kaç?"

"Dokuz."

"Umarım beni uyandırmanın acil bir nedeni vardır."

"Var. Parti için bir şeyler almamız gerekiyor."

"Hangi parti?"

"Dans takımına vereceğim parti. Parti bugün. Unuttun mu?"

Birkaç mutlu saat için, evinin bir düzine  ı lık atan on u  ya ında kızın istilasına u rayaca ını unutmu tu. "Lanet olsun," diye homurdandı.

"Küfür etme," dedi kendi on üç yaşındaki kızı, annesine çok benzeyerek.

"Affedersin."

"Haydi kalk. Hamburger ve başka şeyler almamız lazım, çünkü dışarıda barbekü yapmak istiyorum. Yapabilece imi s ylemi tin, hatırlıyor musun?"

"Siz kızlar yalnızca oturup, sessizce televizyon seyretmek istemiyor musunuz?"

"Baba, çok komiksin." Tiffany güldü. "Havuzun ısısını M  lirdim ve kızlara, isterlerse mayolarını getirmelerini söyledim. D   nd m de, konuk evindeki o büyük ısıtıcıları dışarı sürükleyip, alt terasa koyabiliriz. Ya da eğlence odasındaki her şeyi dışarı çıkarıp birkaç masa koyabiliriz, böylece yüzükten sonra orada yemek yeriz. Ne diyorsun, Babacı ım?"

Zach yüzüstü döndü ve başına bir yastık çekti. "Lütfen

beni vurur musun?"

Adele arabasını yolun kenarına çekip, iki eliyle yüzünü kapatırken, öğleden sonra güneşi arabanın ön camından içeri süzülüyordu. Hastanede kendini tutmuştu. Sherilyn için güçlü olmak zorundaydı, ama hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Son iki saattir, ablasının hastane odasında durmuş, Sherilyn'in elini tutarak, tansiyonunun yükselmesini beklemişti. Bebeğin kalp monitörünün yoğun bipleri hâlâ kulağında çınılıyordu.

Doktorlar, Sherilyn'ı doğum odasına götürdükten birkaç dakika sonra gelmiş ve tansiyonu yavaş yavaş kritik seviyeye düşmeden bebeği almıştı. Yirmi bir haftalık bebeğin, rahim dışında yaşama şansı vardı, ancak ciddi sağlık sorunları riski de vardı.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda," demişti ablasına defalarca, hem de her şeyin yolunda *olmadığı* çok belliyken. Fakat ne diyeceğini bilememişti. Orada durup izlemek, beklemek ve yanında olmaktan başka ne yapacağını da bilememişti.

Gözyaşları, göz kapaklarının arasından süzüldü ve hava alabilmek için ağzını açtı. Boğazındaki düğümün üzerinden hıçkırdı ve ablasının hatırına içinde tuttuğu bütün korku, acı ve öfke, ciğerlerinden sökülerek çıkarken, ellerinin içine ağladı. Son iki saat, hayatının en kötü saatleri olmuştu ve orada

çaresizce, Sherilyn için güçlü olmaya çalışırken, William Morgan'dan biraz daha nefret etmekten kendini alamamıştı. Hastanede olması gereken kişi O'ydu. Karısının elini tutması gereken ve bebeği için mücadele etmesi gereken de O'ydu. Oysa, William bir aptal gibi davranarak çekip gitmişti ve genç asistanıyla birlikte oluyordu.

Adele derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. Gözyaşları yavaşladı ve elleriyle ıslak yanaklarını sildi. Koltukların arasındaki konsolda kâğıt mendil ararken, çantasındaki cep telefonuna uzandı. Sherilyn, Sherilyn olduğundan, konsolda küçük bir kâğıt mendil paketi vardı ve Adele telefonunu açarken, paketten bir tane mendil çıkardı. Saat üç buçuk olmuştu ve Kendra'yı dans partisinden almakta biraz gecikmişti. Adele gözlerini kuruladı ve burnunu sildi. Kendra'yı arayacağına, Forth Worth'de kız kardeşinin eskiden oturduğu, William'in hâlâ yaşadığı evin numarasını çevirdi. Beşinci zilden sonra telesekreter devreye girdi.

"Ben Dr. William Morgan," diye başladı ve arkadan bir kadın kıkırdadı, "ve Stormy Winter." Namussuz. "Şu anda uygun değilim," diye devam etti William. "Lütfen kısa bir mesaj ve ulaşılabileceğiniz bir telefon numarası bırakın."

Kız arkadaşı arka planda kıkırdarken, böyle afralı bir mesaj bırakmak tam William'a göre idi. Pislik herif.

. Bip.

"William, ben Adele. Seni aramamın nedeni..." Durak-

canını sıkmasıydı. Ayrıca, bilmeyi de hak etmiyordu. "Yal-

nızca git kendini becer demek için aradım," dedi ve telefonunu kapattı. Tamam, bu pek olgunca bir davranış olmamıştı. Ama Sherilyn haklıydı. İyi gelmişti.

Dikiz aynasına baktı ve yüksek sesle inledi. Gözlen kıpkırmızıydı ve altındaki deri, makyajı aktığı için simsiyah olmuştu. Zach'in kapısını bu berbat görüntüsüyle çalmaya hiç niyeti yoktu. Hem de bir kez daha. Telefonunun kapağını açtı ve Kendra'nın cep telefonunu denedi. Eğer Kendra'nın dışarıda beklemesini sağlayabilirse... belki de o uzun araba yolunun ucunda... fakat Kendra cevap vermedi.

Sherilyn'in arabasında vitesle takılı küçük bir çöp torbası vardı ve Adele, el frenini indirirken, mendili o torbaya attı. Yeniden yola çıktı ve çantasında güneş gözlüğünü aradı. Kapılı siteye girmeden önce Kendra'nın numarasını üç kez daha denedi.

"Lanet olsun," diyerek içini çekti ve güneş gözlüğünü yüzüne geçirdi. Cep telefonunu yolcu koltuğuna attı ve şatafatlı bir lokalin etrafından dolanarak Zach'in evinin parke taşlı yoluna girdi. Hastaneden Kendra'yı arayıp gecikeceğini söylemeyi düşünmüştü, ancak yeğenini meraklandırmak istememişti, çünkü hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Anne-babalardan birinin Kendra'yı eve bırakmasını sağlamak sonradan aklına gelmişti.

Kemerin altına iki Mercedes ve bir Ford kamyonet park etmişti. Adele ablasının arabasını, kamyonetin yanına park etti. Kendra'nın numarasını bir kez daha denerken, eşofmanına uyan mavi Hard Tail kapüşonlu eşofman üstünü kapıp kol-

larını geçirdi. Telefona cevap veren olmadı ve bu nedenle arabadan inip, kapıya doğru yürümek zorunda kaldı. Kapıişonlu eşofman üstünün göğüs kısmında kırmızı bir yıldız ve iki siyah kanat vardı ve önündeki fermuarı yarıya kadar çekmişti. Eşofmanları güzeldi ama öyle çok şık değildi. Bir erkeği, onu terk ettiğine pişman edecek düzeyde değildi. Ancak gözleri berbat bir hâldeydi, yani öldürücü bir kıyafet, tamamen boşa gitmiş olacaktı.

Adele verandaya çıktı, gözlüğünü düzeltti ve kapıyı çaldı. Gerçi, gerçekten korkunç görünmesi-yine-kimin umurundaydı. Zach Zemaitis'in ya da bir başkasının onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Zach bir ahmaktı. Aslında, insanlar ahmaktı. Kaşları indi ve alaycı tavrına kendi bile şaşırdı. Son birkaç hafta içinde bir yerde, olağan iyimserliğini kaybetmişti.

Kapı hışımla açıldı ve karşısında, uzun boyuyla ve saçmalık derecesindeki yakışıklılığıyla Zach belirdi. Tabii Zach'de her zaman kadınları etkileyen şey görüntüsü değil, testosteron ateş lopu hâlinde kadınları çarpan özgüveniydi. Kadınları kendisine çeken şey her zaman inanılmaz yetenekle desteklediği kibirliliği olmuştu. En azından kendisi için böyle olmuştu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Adele, gözlüğünün koyu renk camlarının arkasından Zach'e bakarken. "Hastanedeydim ve bir sorun oldu ve..." Neden umurunda olsun ki?

Birini arayıp gecikeceğimi haber vermeliydim. Üzgünüm." Zach'in üzerinde uzun kollu beyaz bir tişört vardı ve tişörtün ön tarafında Moose drool birasının reklamı vardı. Al-

tında Levi's kot ve siyah tokyolar vardı. Ve eğer zayıf bir kadın olsaydı, eline üfleyip nefes alıp almadığını kontrol etme ihtiyacı duyabilirdi.

"Kendra havuzda," dedi Zach, sesli harfleri sonsuza dek uzatarak.

"Ne... Hava kaç derece? On üç derece falan mı?" Gerçi bazı eyaletlerde bu sıcaklık Kasım ayı için yumuşak sayılabilirdi.

"On dört derece ve kışın havuzun üstü kapanıyor."

Tabii. "Kendra'ya burada olduğumu söyler misin?"

Zach'in bakışları Adele'in eşofmanındaki kanatlara takıldı, sonra yavaşça gözlerine çıktı. "İçeri gelsene."

"Ben arabada bekleyeyim." Adele dönerek, Toyota'yı işaret etti. "Yalnızca Kendra'ya benim—"

"Ne olmasından korkuyorsun?" diye sözünü kesti.

Adele döndü ve ona baktı. "Hiçbir şey."

Zach evin içine doğru geriye bir adım attı ve Adele göz lüğünün ardından onu görmekte zorlanmaya başladı. Sesi karanlıktan geliyordu, alçak ve neredeyse sert, "O hâlde, içeri gel, Adele."

"Her zaman bu kadar otoriter misin?"

Zach omuzlarını silkti. "Sen de her zaman bu kadar inatçı mısın?"

"İyi." Adele kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve Zach'in evinin içine yürüdü. Zach arkasından kapıyı kapattı ve antreden salona geçerken Adele onu takip etti.

"Kızıl saçlı çocukla buluştun mu?" diye sordu Zach om

zunun üzerinden.

"Cletus mu? Evet." Bu eve son kez geldiği zamanın aksine, pahalı mobilyalar ve değerli halılar yerindeydi. Adele, Devon'un büyük portresinden kendisine bakan gözleriyle göz temasında bulunmamak için, bakışlarını sabit bir şekilde Zach'in geniş omuzlarında ve sarı saçlarının ensesine dokunduğu yerde tuttu. Devon nerede gömülüyse, Adele onun mezarında fıldır fıldır döndüğünden emindi. Devon'un, Zach'le Adele'i ayırmak için yaptığı o kadar şeyden sonra, işte burada, Devon'un evinde, Devon'un kocasıyla beraberdi. Adele bir an durup, bu lezzetli ironi diliminin tadını çıkarabilirdi, ama ne var ki, Devon, Adele'in burada olmasını ne kadar istemezse, Adele de burada olmayı o kadar istemiyordu.

"Vay canına. Çocuk hızlı çalışıyor."

"Buluşma güzeldi." Sonunda pislige dönüşünceye kadar.

"Asla yürümez, biliyorsun."

Evet, biliyordu. O lanetliydi. "Neden? Şeftali gibi dokunursam çürüyeceği için mi?" Adele onun peşinden mutfığa girdi. "Ve bu arada, sanırım benim Cletus'a vurmamdan bahsetmiyorsun."

Zach buzdolabını açtı ve bir tabak dilimlenmiş domates, turşu ve marul çıkardı. Bir yerlerden gelen çok sayıda çığlık evin içine giriyordu ve Zach irkildi. "Eskiden daha çabuk davranırdın."

"Eskiden bir çok şey yapardım."

"Hatırlıyorum." Zach tabağı ona uzattı ve ağzının bir

köşesi gülümsemeye dönüştü. "Seninle ilgili bir çok şey hatırlıyorum." Adele, elleri dolu olduğundan, Zach uzanıp gözlüğünü başının üstüne kaldırırken, onu durduramadı. "Gözlerini hatırlıyorum, turkuvaz ama bazen laciverde dönüşüyor."

Adele'e cinsel arzu duyduğu zaman gözlerinin renginin koyulaştığını söyleyen ilk erkek Zach'ti. Adele, Zach bunu ilk söylediğinde onun kamyonetinde olduklarını hatırladı. O sırada Zach onu dudaklarından öpüyor ve giysilerinin arasından ona dokunuyordu, Adele de onu yiyip bitirmek istemişti.

"Söyle bakalım, tatlım," dedi Zach neredeyse fısıltıyla, "o güzel gözlerin neden bu kadar üzgün?"

Bir tabak sebze onun midesini kendi midesinden ayırıyordu ve neden tabağı kendisine uzattığını sormayı akıl edememişti. Bir an için onun bir pislik olduğunu unutmuştu. Adele, yıllardır düzgün biriyle çıkmamış olan bir kadındı ve o bir erkekti. Ruhunun derinliklerinde bir yerlere dokunan ve huzur veren Güneyli aksanı olan inanılmaz yakışıklı bir erkek. Sakinleştirilmesi gereken sıcak ve istekli yerlere...

Adele'in dudakları aralandı ve derin bir nefes aldı. Onun geniş omuzlarına problemlerini dökmek çok kolay olurdu.

"Hayat o kadar kötü değil," dedi Zach.

Bu cümle, ne kadar bildiğini gösteriyordu. "Benim hayatım berbat."

"Neden?"

Bir sürü nedeni var. "Ablam hastanede bebeğinin hayatı için savaş veriyor ve elini tutması gereken kişi kocası, ben

değil."

Zach bakışlarını Adele'in dudaklarına indirdi. "Kocasını nerede?"

Zach'in dikkatinin dudaklarına odaklanması Adele'i o kadar telaşlandırdı ki, beyni uyuştı ve ağzından şu sözler dö-küldü: "Bir yerlerde Stormy Winter'i becermekle meşgul."

Kaşları şaşkınlıkla büzüştü ancak bakışlarını kaldırmadı. "Stormy Winter?"

"Kız arkadaşı."

"Ha." Kahverengi bakışlarını Adele'in gözlerine kaldırdı. "Sriptizci mi?"

Adele gülümsedi. "Asistanı."

Bir kapı açıldı ve Zach, Adele'in arkasına doğru baktı. Lanet olsun," dedi homurdanarak.

"Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi bir kadın sesi ve bunu, taş zeminin üzerinde topuk sesleri izledi.

Zach bakışlarını tekrar Adele'e çevirdi ve güneş gözlü-ğünü yine Adele'in burnuna indirdi. "Teşekkür ederim, Genevieve, ama bir yardımcı buldum. Zahmet etmeseydin."

Gözlük camlarının ardında Adele gözlerini kapattı. *Tan-rım lütfen, Genevieve Brooks olmasın.*

"Rica ederim, hiç zahmet değil," diye güvence verdi Genevieve Brooks mutfığa girerken.

"Bu tabağı neden ben tutuyorum?" diye sormak aklına geldi Adele'in sonunda.

"Bir dakika sonra onu dışarı taşımanı isteyeceğim." Zach döndü ve buzdolabına gitti. Adele de bakışlarını onun Levi's

pantolonunun arkasına dikti. Cüzdanı bir cebinde şişkinlik yapıyordu ve buzdolabından büyük bir tepsi hamburger köftesi ve sosis almak için hafifçe öne eğildi. "Genevieve, sen orada tezgâhın üstündeki ekmekleri alabilirsin," diye ekledi buzdolabının kapağını kapatırken.

Genevieve tezgâha doğru ilerlerken ayakkabıları fayansların üzerinde tıkırdadı. Adele'in hatırladığı kadar uzun ve zayıftı. Üzerinde beyaz bluz, bej pantolon ve hırka vardı. Muh temelen St. Johns. İnce boynunu birkaç sıra inci sarıyordu ve yüzük parmağında bilye büyüklüğünde bir pırlanta vardı. "O kızlar açlıktan ölecek," dedi Genevieve. Hamburger ve sandviç ekmeklerini aldı ve sonra Adele'e döndü. "Merhaba. Benim adım Genevieve Brooks-Marshall. Lauren Marshall benim üvey kızım." Genevieve'in makyajı abartısız ve mükemmeldi, siyah saçları düz ve kısa kesilmişti.

Adele, Lauren'in dans takımında olduğunu düşündü "Kendra Morgan benim yeğenim," dedi.

"Yeni kızlardan biri mi?"

Adele başını sallarken, Zach yanından geçti ve Adele yemek odasına kadar onu izledi. "Belli ki yemek planlarınızı bozuyorum," dedi Zach'in sırtına. "Bu nedenle, şunu nereye koyacağımı gösterirsen, Kendra'yı alıp giderim, seni konuklarına bırakırız."

Zach Fransız kapılarından birini açtı ve Adele teras! çıktı. "Sizin adınız neydi?" diye sordu Genevieve onlara katılırken.

"Adele Harris." Adele on iki yıl boyunca birlikte okulu

gittiği kadının, bir şekilde tanıma belirtisi göstermesini bekledi ama olmadı. Adele aslında fazla şaşırmadı.

Zach kapıyı kapattı ve iki kadın onu izleyerek, alt terasa ve parke taşı kaplı avluya giden taş merdivenlerden indi. Açık bir Kasım günüydü ve Adele kendisini *Better Homes and Gardens* dergisinin sonbahar sayısına düşmüş gibi hissetti. Avlunun ötesinde, güneş ışığı geniş bir budanmış bahçeye, yontulmuş çalılıklara ve ana binayı iki küçük konuttan ayıran bir çimenliğe vuruyordu.

Solunda, Kendra'nın dans takımındaki kızlar, buharlı camla kaplı olimpik yüzme havuzunda yüzüyor ve atlıyordu. Anlaşılan geç kalan tek ebeveyn Adele değildi. Adele, Zach'i takip etti ve sarı masa örtülü birkaç tane masanın yanından geçerek, taştan bir adaya kurulmuş olan turbo boyutundaki barbeküye geldi. Masaların arasında beş adet ticari boyutta avlu ısıtıcısı vardı ve her biri etrafındaki sekiz metreyi ısıtıyordu. Adele tabağını, uzun bir masanın üzerindeki bir cips paketinin ve makarna salatasının yanına koydu. Canavar boyutlu ızgaranın yanında, futbol kepi takmış bir adam duruyordu. Yanında duran ikinci kadın, söylediği bir şeye güldü.

Zack, et tabağıyla yanlarına yaklaşırken, kepli adam büyük krom kapağı açtı ve tel fırçayla ızgarayı kazıdı.

Adele oraya ait değildi ve hızlı bir şekilde çıkmayı planlıyordu. Havuza döndü ve kapıya yaklaştıkça, ya kendisinin

olduğundan daha da emin oldu. Cam kapıyı açtı ve klor kokusuyla tiz sesli kahkaha sesleri, başına çarpan taş gibi çarptı.

Kendra'nın havuzun bir kenarına tutunduğunu gördü ve yama gidip dizinin üstüne çöktü. "Geciktim mi?" diye sordu gürültüyü aşmaya çalışarak ve güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırdı.

Kendra gözlerindeki suyu sildi. "Saat kaç?"

"Hemen hemen dörde çeyrek var."

"Parti altıda bitiyor."

"Üç dediğini sanıyordum."

"Hayır." Kendra başını iki yana salladı. "Altı. Saat üçe kadar yeni dansları prova ettik. Belki de sen karıştırdın."

"Herhâlde." Ve Zach onun hatasını düzeltme zahmetine katlanmamıştı. "Bir iki saat sonra geri gelirim."

"Peki." Kendra güldü. "Annem nasıl?"

Adele'in yapmak istediği en son şey, yeğeninin yüzündeki gülümsemeyi silmektir. "Annen iyi. Bebek de iyi." Ayağa kalktı. "İyi eğlenceler, sonra görüşürüz."

Kendra suya daldı, sonra kenardan uzaklaşarak, havuzun diğer yanında duran bir grup kızın yanına doğru yüzdü.

Kapı açıldı ve içeriye, elinde bir bardak kırmızı şarapla Zach girdi. "Hepinizin havuzdan çıkma zamanı geldi," dedi yüksek ve berrak bir sesle. Havuzdaki gürültü bir anda kesildi. Zach bundan sonra sahada futbolculara talimat verir gibi emirler yağdırmaya başladı. "Haydi giyinin. Saçlarınızı kurutun. On beş dakikanız var. Haydi bakalım, çıkın."

Adele neredeyse onun birkaç kez yüksek sesle bağırıp, sonra da pas vereceğini düşünecekti. Ama Zach, onun yerine, ona doğru yürüdü, elini kaptı ve bardağı eline tutuşturdu.

LANETLİ TALİH

"Ne bu?" diye sordu Adele ve bakışlarını bardaktan Zach'in gözlerine kaldırdı.

"Şarap," diye yanıtladı. "İhtiyacın olduğunu düşündüm."

"Sanırım, şarap istemediğimi söylemem, bir şey değiştirmeyecek."

"Tabii değiştirir." Bir omzunu silkti. "Alkolik misin?"

"Hayır."

"Alerjik?"

"Hayır," yanıtını verdi Adele. Bu arada kızlar sürünerek çıkan çıkıp, havuzun uzak köşesine hareket ediyordu ve burada Tiffany'nin dağıttığı kalın beyaz havluları alıyordu.

"Çabuk mu sarhoş oluyorsun?"

"Hayır."

"Mormon musun?"

"Hayır."

"Sarhoş olup soyunmak isteyen kızlardan mısın?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Yazık."

Adele elinde olmadan güldü.

"Bu kızlar, konuşma sandıkları o kulak tırmalayıcı sesi çıkarmaya başlamadan buradan çıkalım." Elini Adele'in ensesine yerleştirip, onu kapıya doğru yönlendirdi.

Dokunuşu eşofmanının üstünden omurgasına ulaştı, aynı zamanda hem hafif hem de sertti, teninde sıcak, bilinçli bir yayılma hissetti ve elinin beline kayıp onu kendisine çekti.

tiği derin anıları hatırladı. Mükemmel Merlot şarabından bir yudum aldı ve Zach elini indirip kapıyı açınca, son derece minnettar oldu. Adele, dışarı koridora çıktı ve yeniden nefes alabildiğini hissetti. Havuzdaki o kadar buhar, başının dönmesine neden olmuştu.

"O kızlardan biri nezle olursa, anneleri beni mahveder," dedi Zach, avluya doğru ilerlerken.

Adele, Genevieve'e ve barbekünün yanında duran diğer kadına baktı ve acaba onlar da mı saati yanlış anladı diye düşündü. "Kendra'yı almakta geciktiğimi sanıyordum. Neden aslında erken geldiğimi söylemedin?"

"Annem bana, kadınların hatalarını hiçbir zaman düzeltmemem gerektiğini söyledi."

Adele bir kaşını kaldırdı ve Zach'in yüzüne baktı. "Hıhı. Bir daha dene."

"Hemen arabana atlayıp gideceğini biliyordum."

Haklıydı.

"Ayrıca, bu partiye tek başıma katlanmak zorunda kalmamın doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Baba olarak görevinin bir parçası değil mi bu?"

"Katlanmak mı?" Avludaki ısıtıcıların yanından geçerken başını salladı. "Evet, ama kimse bana pis kokan çekmececi temizlemenin, işin kolay kısmı olduğunu söylemedi."

"Pis kokulu çekmece mi temizledin?"

"Evdeyken." Izgaranın yanında durdular ve Zach, Adele'i, Cindy Ann Baker'la tanıştırdı. Sonra kepli adamla, yani Cedar Creek Pumaların savunma koçu Joe Brunner'la tanıştı.

"Genevieve'le zaten tanıştın," dedi Zach hamburger ve sosis tepsisini alıp devasa barbekünün kapağını açarken.

Genevieve belli belirsiz bir sesle, "Evet," diyerek Adele'i selamlayıp, dikkatini Zach'e yöneltti ve, "Sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Zach, bir spatula alıp köfte-leri ızgaranın üstüne yerleştirirken. "Sen git, dinlen."

"Ah, biliyorsun ki işe yarar bir şeyler yaptığımı hissetmem lazım." Genevieve bir bardak Merlot aldı ve bir yudum içti. Zach'e yaklaştı ve başka hiç kimsenin duyamayacağı şekilde, fısıldayarak konuştu.

"Kızlardan hangisi senin?" diye sordu Cindy Ann, Adele'e.

"Yeğenim burada, yeni kızlardan biri, adı Kendra."

Cindy Ann, daha önceki hayatında jimnastikçi olan o tıknazkadınlardan birine benziyordu. Kısa, derli toplu ve neşeli. Saçı sarı bir takoz şeklinde kesilmişti. "Çocuğun var mı?"

Zach'in başının etrafında yükselen beyaz dumanın arasında Adele, Zach'in bakışını ve başını çevirdiğini yakaladı. "Hayır."

"Evli misin?" diye sordu Cindy Ann.

"Bir keresinde çok yaklaştım," diye uydurdu Adele ve eğer Dwayne lanet yüzünden çıldırmasaydı, onunla evlenebileceğini düşündü.

"Erkek arkadaşın var mı?"

Adele başını iki yana salladı. "Hamile ablam, preeklampsisi nedeniyle hastanede yatıyor. Ona ve Kendra'ya bakı-

yorum, yani şu anda sadece aileme zaman ayırabiliyorum."

"Cedar Creek Lisesi'ne mi gittin?" diye sordu Joe, doğrudan Adele'e bakarak.

"Evet."

"Biz aynı resim sınıfındaydık. Ben senden bir yıl sonra mezun oldum."

Bu cümle sonunda Genevieve'in dikkatini çekti. "Sen de mi Cedar Creek'te okudun?"

"Evet," diye yanıtladı Adele ve ona mezun olduğu yılı söyledi.

Genevieve dikkatle Adele'in yüzünü inceledi. "Ha. Seni şimdi hatırladım." Zach'e döndü. "Yıldızlı geceler bağış gesine davetiyeni aldın mı?"

"Evet."

"Gidiyorsun, değil mi? Biliyorum, Devon olmadan çok acı olacak. Tabii, onu hepimiz hâlâ çok özliyoruz."

Zach, köftelerin yanına sosisleri yerleştirdi ve tepsiyi bıraktı.

"İlk Little Miss Sparkle Töreni'nden beri en iyi arkada şimdi. Kardeş kadar yakındık. Devon o özel insanlardan biriydi ve o olmadan, Gönüllü Kadınlar Birliği eskisi gibi değil

"Duydum."

"Onu ne kadar sevdiğini biliyorum, hepimiz seviyoruz." Genevieve başını salladı ve mükemmel lülesi, çenesini sıyırdı. "Devon olmadan hayat eskisi gibi değil."

"Doğru." Zach sosisleri yeniden düzenledi. "Ama bu şekilde yaşamaya devam ediyoruz."

LANETLİ TALİH

Adele elindeki şarap bardağına baktı ve neredeyse Zach'e acıdı. Devon'u çok sevmiş olmalıydı. Yıllarca kendi kendine, birlikte çok mutsuz olduklarını, Devon'la sadece sorumluluk sahibi olduğu için evlendiğini, aslında birbirlerine âşık olduklarını, öyle hayat boyu süren bir aşk yaşamadıklarını söyleyip durmuştu. Buna inanmak, kendini daha iyi hissetmesini ağlamıştı, ancak doğru değildi. Hiçbir zaman doğru olmamıştı.

Adele, salondaki gerçek boyutlu portreyi düşündü; ölü bir kadının korkutucu, acayip resmini. Zach onu hâlâ çok seviyor olmalıydı.

6. Bölüm

Zack, evliliğinden kurtulmak istemişti. Devon o çöp kamyonuna girmeden bir saat önce ona boşanma kâğıtlarını vermişti. On yıldan sonra, aşktan eser kalmamıştı. Her zaman huzurlu olmasa da, yalnızca uygar bir birliktelik artık yeterli olmamaya başlamıştı. En azından Zach açısından.

Aralarındaki fark şuydu: Devon sonsuza dek o şekilde yaşamaya devam etmek istemişti. Ulusal Futbol Ligi'nin oyun kumcusunun karısı olarak, hatta emekli bir oyun kurucunun karısı olarak yaşamayı, Zach'i sevdiğinden çok daha fazla seviyordu. Özellikle küçük bir Teksas kasabasında kendisine verdiği saygınlığı sevmişti. Zach de uzun bir süre bu yapmacık evliliği sürdürmekte sakınca görmemişti. Dürüst olması gerekirse kendi kendine, bu durumun işine geldiğini itiraf edebilirdi. Zach, Denver'de yaşıyordu, Devon, Teksas'ta. Zach

kendi hayatını yaşamıştı, Devon kendi hayatını. Haberlere çıkmadığı veya onu Gönüllü Kadınlar Derneği'ndeki arkadaşlarının önünde utandırmadığı sürece, Zach'in ne yaptığı aslında Devon'un umurunda değildi. Zach de, Tiffany'i etkilemediği sürece Devon'un ne yaptığıyla ilgilenmemişti.

Zach, boşanma başvurusunda bulunduğunda, artık karısını sevmiyordu. Hatta hoşlandığını bile söyleyemezdi ve sevgisizliği daha güçlü bir şeye dönüşmeden önce, ayrılmak istemişti. Devon tek çocuğunun annesiydi ve en son istediği şey, mahkemede velayet savaşı vermektir, fakat o sabah, Devon'a boşanma evraklarını verdiğinde, Devon tam da bunu yapacağına söz vermişti.

"Bunu bana yapamazsın, Zach. Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye söz vermişti, kapıyı çarpıp çıkmadan ve hızla toplantılarından birine gitmeden önce. Zach, onun gidişini izlerken, tepkisine şaşırmamıştı. Avukatını aradığı günden itibaren nasıl bir pisliğe bulaştığını biliyordu.

Zach barbekünün kapağını kapattı ve başını kaldırdı. Dumanın arasından, Adele'in bardağındaki şarabı döndürüşünü izledi. Onu tanıdığını söyleyemezdi, fakat haberlere çıkmadığı sürece kocasının ne yaptığıyla ilgilenmeyecek bir kadın olmadığından emin olduğunu söyleyebilirdi. Adele başını kaldırdı ve Zach kendini yine Teksas Üniversitesi'nde, sınıfta ona bakarmış gibi hissetti. Adele'de sanki, Zach'in onu daha yakından tanımayı istemesine neden olacak bir şeyler vardı. Bakışlarını ve dikkatini çeken bir şey. Yoğun arzu çekiminin ötesinde bir şey. O zamanlar, saçları parmaklarına dolandığında

ne hissedeceğini merak etmişti. Bu gece, o gözleri daha koyu maviye dönüştürmesinin ne kadar zaman alacağını merak etti. Göbeğinin sağ tarafında, çamaşırının hemen üstüne yaptırdığı küçük peri dövmesini öptüğü geceyi hatırlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Adele'in yanakları, sanki Zach'in düşüncelerini okumuş gibi kızardı ve dönerek, birkaç metre ötedeki masaya gitti.

"Eminim ilgini çekecektir, geceye Vali de katılacak," dedi Genevieve, Zach'in düşüncelerini yarıda keserek. Zach, fazla kapılmadan ve kendini utandırmadan kesilmesi gerektiğini düşündü.

"Sahi mi? Ha." Zach birçok valiyle ve birkaç başkanla da tanışmıştı. Playboy malikânesine gitmişti ve birçok ünlü nisanla partiye katılmıştı. Bazılarını sevmişti. Bazıları da ukala tipler olmuştu. Eğer Genevieve onu birazcık tanısaydı, kolay kolay etkilenmeyeceğini bilirdi. Özellikle de, para için yaşlı adamlarla evlenen, sonra da zavallıların arkasından onları aldatan kendini beğenmiş sosyetik kadınlardan.

Genevieve partiye kendi kendini davet ettirmişti ve o yardım önerisiyle Zach'i kandıramazdı. Kadın onu kandırmaya çalışmıyordu ama... Bütün meslek hayatı boyunca ve hayatının büyük bir kısmında, Genevieve gibi kadınların etrafında olmuştu. Bedenlerini sunan kadınlar ve bazen vermek istedikleri şeyi alırken, hiçbir zaman evli kadınlarla ve hoşuna bile gitmeyen kadınlarla birlikte olmamıştı. Şimdi başlayacak kadar da umutsuz değildi.

"Ben gidip kızlara bakayım," diye gönüllü oldu Cindy

Ann ve havuza yöneldi.

"Sağol," dedi Zach ve onun gidişini izledi. Cindy Ann Baker devamlı gönüllü bir anneydi, eski jimnastıkçiydi ve Joe Brunner'a çok fena kapılmış bir kadındı. Cindy Ann, Joe'nun kamyonetini kapının önünde park edildiğini görüp, Genevieve'i de fark edince, hemen "kalıp yardım etmeye" gönüllü olmuştu. Ancak Joe, futbol sezonu süresince o kadar dikkatsiz olurdu ki, çekici bir kadın ona saldırsa bile kadını fark etmezdi. Ayrıca, Cindy Ann, Zach'in tipi olmasa da, şirin, canlı ve atletik bir kadındı.

Zach birkaç hamburgeri daha çevirirken, barbekü cızırırdadı ve yüzüne duman savurdu. Zach bir eliyle dumanı dağıtırken, masanın ucunda duran ve Adele'le sohbet eden savunma koçuna baktı. Spatula havada kaldı ve köftelerden biri yan tarafından ızgaranın üstüne düştü. Belki de Joe hakkında yanıliyordu. Adele'in arkadaşına gülümsediğini gördü, sonra Joe, Adele'e yaklaşarak bir şeyler söyledi ve Adele'in gülümsemesi yumuşak, seksi bir kahkahaya dönüştü. Adele başını salladı ve Joe'nun kolunun üst kısmına hafifçe dokundu. Zach, Joe'nun iki kere evlenip boşandığını bilseydi Adele bu kadar dostça davranır mıydı, bu kadar dokunur muydu diye merak etti.

Zach, savunma koçunu kendisine barbeküde yardımcı olması için davet etmişti, kadınlara asılması için değil.

Zach somurtunca kaşları birleşti ve ızgaradaki köfteyi düzeltti. Joe, yanlış türde kadınlarla çıkma ve evlenme gibi kötü bir alışkanlığı olan iyi biriydi ve çok iyi bir arkadaştı. Joe ka-

dar sporla ilgilenen birine ihtiyacı vardı; Cindy Ann gibi birine. Adele gibi, sporu umursamayan bir kadına değil. En azından, on dört yıl önce ilgilenmiyordu.

Adele çok güzel bir kadındı, harikalar diyarı gibi bir vüdu vardı ve aslında Zach, Joe'yu onunla sohbet ettiği için sııçlayamıyordu. Hem, gerçekten, Adele'le kimin konuştuğu onun neden ilgilendiriyordu ki? İlgilenmemeliydi ve ilgilenmiyordu.

Çimlerin karşı tarafında, konuk evinin kapısı açıldı ve on iki tane acıkmış on üç yaşında kız, Zach'e doğru gelmeye başladı. Saçları kurumuştı ve hepsi de sakinleşmiş görünüyordu. Yorgunluktan mı aılıktan mı kaynaklandığına Zach emin değildi ama minnettardı. Hepsi birer tabak kaptı ve marna salatası, cips, hamburger ve sosisli sandviç doldurdu.

"Benimkini iyice yaktın mı?" diye sordu Tiffany ızgaranın yanına gelerek.

"Biliyorsun." Zach ızgaradaki en koyu sosisi aldı ve ekmeğin içine koydu. Kızların hepsi ısıtıcıların altındaki masalara oturduktan sonra, Joe'ya bir çift-hamburger hazırladı, Cindy Ann'e bir sosisli sandviç verdi. Genevieve yalnızca marna salatası aldı. "Sen ne seversin, Adele?" diye sordu. "Sosisli sandviç mi, hamburger mi?"

Adele, birkaç metre ötede oturduğu sandalyede başını kaldırdı. "Hiçbirisi, teşekkürler. Öğle yemeğinde çok yedim." Ayağa kalktı ve evin yan tarafını işaret etti. "O kapıdan araba yoluna çıkabilir miyim?"

"Kilidini açarsam. Neden?"

"Cep telefonumu arabada bıraktım. Ablamı arayıp, saal altıdan sonraya kadar yanma gidemeyeceğimizi söylemeni gerekiyor."

Zach bir sandviç ekmeğinin içine yanık bir sosis koydu ve ızgaranın kapağını kapattı. "Benim ofisimdeki telefonu kullan. Daha yakın." Büyük bir lokma ısırdı ve çiğnedi. "Büyük televizyonun olduğu odadan geçince," diye devam ederek, büyük cam kapıları gösterdi. "Koridorun sonunda. Sol daki son kapı." Adele'in eve gidişini izlerken, bakışları Adele'in başının üstünden, aşağıya kıvrıcık saçlarına, eşofmanının sardığı güzel yuvarlak kalçalarındaki melek kanatlarına ve kalbe indi.

İçeriye girmeden hemen önce, bakışlarını beline kaldırdı. Birçok kadının beline dokunmuştu. Hiçbir şey ifade etmemişti. Yalnızca, annesinin öğrettiği gibi, kibar bir beyefendi gibi davranmıştı. Fakat daha önce, Adele'e dokunduğunda, düşüncelerinde hiçbir kibarlık yoktu.

Sosisli sandviçinden bir ısırık daha aldı ve Lone Star birasıyla yuttu. Tiffany gibi, o da sosisinin dış kısımlarını kavruk seviyordu, ancak kızının aksine, ketçap sevmiyordu. Bir elinde birası, diğerinde sosisli sandviçiyle Joe'nun yanına oturdu ve ikisi Süper Kupa tahminleri hakkında saçma sapan yorumlar yaptı. Joe, vazgeçilmez bir Kovboylar hayranıydı, ama Zach, New England'ın hücum hattının görünümünü beğeniyordu.

"Owens'in onlarda olması umurumda değil," diye tartıştı Zach. "Bir takımı tek bir oyuncunun etrafında kuramaz

sın." Sandviçinin son lokmasını yuttu. "Özellikle de baş belası bir dırdırcının." Birçok yan saha oyuncusu, yeterince top oynayamadıklarından yakınırdı, ancak Owens bu konuyu medyaya taşımıştı.

"Futbol sezonu sona erince, çok boş zamanın olacak," dedi Genevieve, Zach'in karşısına oturarak ve şarap bardağını dudaklarına götürdü. Bardağın ağzının üzerinden Zach'e baktı ve göz kapakları biraz kapandı. "Ne yapacaksın?"

Zach daveti anladı. Bu daveti, bin tane farklı kadının gözlerinde bin kere görmüştü. Karşısında kendisine bakan kadın Genevieve Brooks-Marshall dışında herhangi biri olsaydı, biraz düşünebilirdi.

"Bir şeyler düşüneceğim." Zach ayağa kalktı ve ızgaranın arkasındaki çöp kutusuna gitti. Boş bira şişesini çöpe attı ve evin içine girdi. Deri kanepelerin, koltukların ve yetmiş iki inçlik televizyonun yanından geçerek tuvalete girdi. Evin büyük bir kısmı Devon'un bıraktığı şekildeydi, HDTV hariç. Zach, en büyük alete ya da en hızlı arabaya sahip olması gereken biri değildi ama büyük televizyonları seviyordu. İki milyondan fazla pikseliyle bazen daha büyük olan daha iyi olabiliyordu, diye düşündü pantolonunun fermuarını çekerken.

Banyonun kapısını açıp, ışığını kapatırken, koridorun sonunda yumuşak bir kahkaha sesi duydu. Bu sesi izleyerek ağırlık ve sauna odasını geçti ve ofisinin kapısının eşiğinde durdu. Bir omzunu çerçeveye dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Adele, Zach'in büyük masasının ucuna oturmuş, telefonda konuşuyordu. "Telesekreterine kötü bir mesaj bırak-

madım," dedi parmağına doladığı telefon kablosuna bakarken "Ne zavallı adam. Bugün sana ve bebeğe olanları haber vermek için aradım ama son anda öğrenmeyi hak etmediğine karar verdim. Belki telefonu o anda kapatmalıydım, ancak yapmadım. Gidip kendisini becermesini söyledim ve haklısın. Çok iyi geldi."

Adele'in bugün ağzı çok bozuktu. Zach bakışlarını Adele'in dudaklarına indirdi. Güzel bir kadının ağzının bozuk olmasına karşı değildi.

"Bırak yapsın," dedi alaycı bir ses tonuyla ve başını salladı. "Hangi hâkimin umurunda olacak? Yirmi küsur yaşındaki dişi asistanı için hamile karısını bırakan bir adamla karşılaştırıldığında, birkaç mesajın hiçbir önemi yok." Adele başını kaldırdı ve Zach'le göz göze geldi. Eli hareketsiz kaldı ve ayağa kalktı. "Dinle, Sheri, gitmek zorundayım, ama eve dönerken uğrayacağız. Biliyorum, Kendra sana bugün neler yaptığını anlatmak istiyor." Parmağını büktüğü kablodan çıkardı. "Bir süre sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

"Kaybolduğunu düşündüm." Zach kapıdan uzaklaşıp odaya girdi.

"Hayır." Adele başını salladı ve yüzündeki saçları arkaya attı.

"Daha iyi." Yorgun bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Sheri bebeğini doğurduktan ve ikisi de iyileştikten sonra, evime, gerçek hayatıma döneceğim ve yaklaşık bir sene uyuyacağım."

"Ev neresi?"

Adele'in kolları yanına düştü ve Zach'in yüzüne baktı.

"Idaho."

"Idaho mu?" Tiffany'nin Iowa dediğini sanıyordu. "Teksas Üniversitesi'ni bıraktıktan sonra kaybolduğun yer orası mı?"

Adele, Zach'in yakışıklı yüzüne, güçlü çenesinden ve sert dudaklarından, ılık kahve rengindeki gözlerine baktı. Çok yorgundu ve geçmiş hakkında konuşmak istemiyordu. Özellikle de bu kadar acının sorumlusu olan erkeklerle. "Kaybolmadım." Adele bakışlarını indirdi ve gömme kitaplığa yürüdü. "Boise'deki büyükannemde kalmaya gittim. Beğendim ve hiç ayrılmadım." Aşırı derecede büyük bir *Sport's Illustrated NFL Football's All-Time Greatest Quarterbacks* (*Sport's Illustrated Ulusal Futbol Ligi Futbolda Tüm Zamanların En iyi Oyun Kurucuları*) dergisini seçerek raftan indirdi. "Bunda sen var mısın?" diye sordu ve omzunun üzerinden baktı.

"Bir yerlerde olmam gerekiyor."

Adele derginin kapağını açtı ve dikkatini parlak sayfalara verdi. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Otuz ikinci sayfa."

Adele kıkırdadı ve derginin sayfalarını çevirdi. Kalın kâğıda dokunmak hoş bir duygu bırakıyordu ve parmağıyla sayfaları çevirerek Zach'ın, önünde ve büyük omuzluklarında on iki sayı yazılı mavi-turuncu formalı resminin doldurduğu sayfaya geldi. Dar beyaz pantolon, vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuştu ve kuşağına sokulmuş olan beyaz havlu, peştamal gibi bağcıklarına kadar iniyordu. Zach'in etkileyici kahverengi gözleri, mavi kaskının yüz maskesinin içinden

bakıyordu ve dudakları gerilerek dişlerine yapışmıştı. Sol kalçası karşı sahaya dönmüştü ve sağ kolunu arkasına doğru uzatmıştı. Fotoğrafçı tam topu ileri fırlatmadan önce çekmişti.

"On birinci sıradaymışsın," dedi Adele ve yüksek sesle okumaya devam etti, "Zemaitis maçı kafasında oynadı. Her oyunu gerçekleşmeden önce görme yeteneğine sahipti. Kuvvetli ve kısa toplarla oynadı ve mükemmel spiraller ve uzun bombalarla öldürebilirdi." Sayfayı çevirince Zach'in başka bir fotoğrafıyla karşılaştı. Ortada durmuş, dizlerini bükmişti ve oyunu söyledikten sonra topu kapmayı beklerken başını bir tarafa çevirmişti. Adele fotoğrafın yanındaki yazıyı okudu. " 'Kızlar hep Zach'in ellerini kalçamın her tarafında olmasının nasıl bir duygu olduğunu bilmek istiyordu'-Dave Gorlinski." Adele başını kaldırdı. "Dave Gorlinski kim?"

"Teksas Üniversitesi'ndeki orta oyuncusu." Zach dergiyi yakaladı ve Adele'den almaya çalıştı.

Adele bırakmadı ve başka bir altıyazı okudu. " 'Zach Zemaitis, benim altımda sıralanan herkesten daha yetenekli ellere sahipti.' -Chuck Quincy." Adele gülmek için üst dudağını ısırdı. "Chuck kim?"

"İlk üç sezonumda Yunuslar'm orta oyuncusu." Bu kez dergiyi Adele'in elinden almayı başardı. "Çok gülmemeye çalış," dedi ve dergiyi masasının üstüne fırlattı.

"Eh, biraz acayip görünüyor."

"Tatlım, bu hiçbir şey değil," dedi Zach başını bir tarafa yatırarak ve güldü. "Acayıplıklarle ilgileniyorsan sana bir sürü hikâye anlatabilirim."

"Hayır. Sorun değil." Adele, kupalardan imzalı futbol toplarına ve bir çift krampona kadar birçok şeyle dolu olan büyük camlı vitrine yöneldi. Duvarların neredeyse her santimetre-sinde, pleksiglasla çerçevelenmiş eski futbol formaları ile plaketter ve Zach'in, bedenine göre çok büyük görünen omuzluklar taktığı çocukluğundan başlayıp, emekliliğiyle sona eren meslek hayatının çeşitli aşamalarında çekilen fotoğraflar asılıydı.

"Etkileyici."

Zach omuz silkti. "Bu odayı ölümünden bir-iki yıl önce Devon dekore etti, ben de öylece bıraktım. Aslında çok kalabalık, ama bu kadar eşyayı ne yapayım?"

"Bence bırakmalısın." Adele, Zach'e döndü. "Güzel görünüyörve kendinle gurur duymalısın. Ve... eminim Devon'dan sonra... biliyorsun." Adele bakışlarını Zach'in geniş göğsündeki Moose Drool birasına indirdi. *Devon hakkında söyleyebileceğin güzel bir şeyler düşün.* "Onu özlediğinden eminim ve buraya gelip onun kendi elleriyle dekore şeyleri görmek huzur veriyor olmalı. Biraz kalabalık olsa bile." Eh, tam olarak güzel sözler sayılmazdı, ama tam olarak kaba da değildi.

Pek eğlenmeden kıkırdadı ve Adele başını kaldırıp Zach'in yüzüne baktı. "Devon dekore etti derken, kendisinin yaptırımı kastetmedim. Birisine yaptırdı. Devon hiçbir şeyi kendisi yapmazdı." Zach elini kaldırdı ve Adele'in yanağındaki birkaç tel saçı geriye itti. "Devon hakkında konuşmak istemiyorum." Parmak uçları Adele'in yanağına dokunurken, göz-

leri sorgulayarak yüzüne baktı. "Senin hakkında konuşmak istiyorum."

Adele'in boynunun kenarından aşağıya ve göğsünde kil çuk sıcak bir karıncalanma yayıldı. Göğüslerini sıkıştırdı ve nefes almasını zorlaştırdı. "Konuşacak bir şey yok." Gülme ye çalıştı, fakat gülmesi kendi kulaklarına bile tedirgin geldi

"Sanmam."

"Gerçekten." Adele, Zach'in yanından geçti ve küçük sıcak karıncalanma bütün vücudunu yakmadan, kapıya yöneldi. "Ben çok sıkıcı biriyim."

Girişe birkaç metre kala, Zach'in eli Adele'in kolunu tutarak onu durdurdu. "Hiç merak etmiyormuşsun gibi davranma."

"Neyi merak ediyorum?"

"Seni yine öpersem nasıl olacağını. Artık daha yaşlıyız, Daha deneyimliyiz." Adele dönmeyi reddetti ve Zach'in eli kolundan omzuna çıktı. "On dört yıl önceki kadar iyi olur mu acaba?"

Eğer o kadar iyiydiyse, neden Devon için kendisini terk etmişti? Adele gözlerini kapadı. Bu sorunun yanıtını ikisi de biliyordu, ancak Devon'un hamile olması, acıyı hafifletme mişti. En azından Adele için. Artık acı vermiyordu, ama Zack ile tekrar ilişkiye girmesine kesinlikle imkân yoktu. "Hayır Merak etmiyorum. Asla geriye bakmam."

Zach, sanki Adele hiç konuşmamış gibi, saçlarını bir tarafta itti. "Beni eskisi gibi çıldırtır mıydın?" Yüzünü yaklaştırdı ve nefesi Adele'in boynunun kenarını ısıttı. "Ve tatlı,

gerçekten aklımı başımdan alıyordun." Kocaman ellerinden birini Adele'in yanından dolaştırarak düz karnına koydu ve onu geriye çekip göğsüne yasladı. "Ben, seninle sevişen ilk erkektim. Bunu unutmadım."

"Bu uzun zaman önceydi."

"Sen de unutmadın." Zach'in dudakları Adele'in ısınan tenini yaladı ve Adele'i kaygılandıran o küçük sıcak karıncalanmalar bütün vücudunu ısıttı. Bir erkeğin güvenli kollarının hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir erkeğin dokunuşuyla sıcaklığın her yanına akışını ve o şahane arzu dalgasının doğru yerlerdeki şiddetli çekimini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. "Bir süredir düşünmemiş olabilirim," dedi Zach, ama arabayla 1-35'den çıkıp La Quinta'ya gittiğimiz o geceyi unutmadım. En iyi yer değildi belki, fakat mezbelelik de değildi. O zamanlar çok param yoktu."

Adele umursamamıştı.

"En az beş kez seviştik."

Ertesi sabah da sayılacak olursa, yedi kez. Zach boğazının kenarını öperken, Adele ciğerlerinin ucuyla düzensiz, kısa kısa nefesler alıp verdi. Zach'in teninin kokusu başını döndürdü ve ona kapılmak ne kadar kolay olurdu. Gözlerini kırpatıp, yalnızca onun geniş göğsünü ve kollarını etrafında hissetmek. "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi Adele, çünkü doğruyu söylemek, işleri çok daha zorlaştıracaktı.

Zach avucunu, Adele'in kapüşonlu ceketinin üstünden yukarı kaydırıp ve Adele'in düzensiz nefesi boğazına takıldı. Zackin eli hafifçe Adele'in göğsünün üst kısmında gezine-

rek omzuna geldi. Adele'j yavaşça döndürdü ve gözlerinin içine baktı. Elleri Adele'in başının yan tarafına kayarken ve parmaklarını saçlarına daldırırken, gülümsedi. Adele'in başını yukarı kaldırdı ve kızın dudakları aralandı. "Yalancı," dedi neredeyse fısıldayarak, sonra yüzünü indirerek onu öptü. Sert dudaklarının hafifçe oynatarak dokunuşu. Ağzında ıslak bir sürtünme ve Adele kıpırdamadan durdu.

"Sen de karşılık verirsen çok daha eğlenceli olabilir," diye fısıldadı Zach.

Vücudundaki her sinir ucu çılgık çılgıca, Zach'i kulaklarından yakalayıp canını çıkarana kadar katılmasını, kendisini iyi hissettirmesi için izin vermesini, kendisini ona bırakmasını ve şeytan gibi onu, açlığını ve ihtiyacını gidermek amacıyla kullanmasını söylerken Adele kıpırdamadı, çünkü başına gelecekleri biliyordu. Zach'le öpüşmekten hiçbir hayır çıkmazdı. Bazen memnuniyetin bedeli çok ağır oluyordu.

Adele elleriyle, Zach'in bileklerini tuttu ve bir adım geriye gitti. "Bunu yapamam" dedi. "Bu bir daha olamaz."

Zach ellerini yanma indirdi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kısarak Adele'e baktı. "Olacak, Adele. Şimdi olmazsa, başka zaman."

O kadar emin görünüyordu ki, Adele'in bir anda ağzı kurudu ve başını salladı. "Hayır, Zach. Seninle olamaz. Asla." Zach'in etrafında nefes alamıyordu ve şeytanlar topuklarını çimdikliyormuş gibi hızla ofisten çıktı.

Sonraki birkaç dakika asap bozukluğu ve hassas duygularla bulandı. Adele başının korkunç bir şekilde ağrıdığını

söyledi, ki hakikaten çok uzak sayılmazdı ve Cindy Ann, Kendra'yı partiden sonra eve bırakmayı teklifetti. Adele arabayla siteden çıkarken Sherilyn'i aradı ve ablasına, Kendra'yla birlikte akşamın ilerleyen saatlerinde uğrayacaklarını söyledi.

Eve gelince, Sherilyn'in dairesinde kendini güvende hissedince, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Zach yanıliyordu. Aralarında hiçbir şey olmayacaktı. Asla.

Dairenin antresinden mutfığa geçti ve çantasını granit tezgâha bıraktı. Sherilyn hastalanmadan önce, ağırlıklı olarak bej olan mutfığı canlı bir sarıya boyuyordu. Sonuçta mutfak duvarları yarı yarıya boyanmıştı.

Adele mutfak dolabındaki kâsenin içinden evin yedek anahtarını aldı ve eşofmanının bağcığına bağladı. Kız kardeşler arasında her zaman olduğu gibi, Adele'in zevkleri tamamen zıttı. Adele beyaz duvarları ve renkli mobilyaları tercih ederken, Sherilyn duvarların renkli olmasını ve mobilyaların soluk olmasını seviyordu.

Adele tezgâhın üzerinden bir tane saç tokası aldı ve saçlarını toplayarak at kuyruğu yaparken tekrar evden çıktı ve arkasından kapıyı kilitledi. Daha önce koşmuştu, ancak damarlarında uğuldayan huzursuz enerjiyle başka ne yapabileceğini bilemiyordu. Başı gerçekten ağrımaya başlıyordu ve Zach'i düşünmek istemiyordu.

Verandadan çıktı ve her zamanki düzenli adımlarıyla koşmaya başladı. Kalbinin düzenli bir şekilde atması ve ayaklarının rutin ritmi genellikle rahatlatırdı, ama bugün, sanki

topuklarını geçmişı sürüyor gibiydi. Onu geçemiyordu ve Crockett'le Üçüncü Cadde'nin köşesinde Adele'e yetiştii. Ayakları, köşeye yakın bir yerdeki otobüs durağında yavaşladı ve Adele, Tina's Taco-rama reklamını yapan tahta banka oturdu Arkasına av köpeğı bağlanmış olan eski bir kamyonet geçti ve patlak egzozuyla, yoldaki yaprakları havalandırdı ve serin havayı karıştırdı.

Beni eskisi gibi çıldırtır mıydın? demişti yüzünü boyunun kenarına indirirken. *Ve tatlım, gerçekten aklımı bu şımdan alıyordun.*

Adele ikisini de çıldırtmıştı. Zach'i, Teksas Üniversitesi kampüsündeki diğer her kız gibi, kendisini ilk öpüşünde onunla hemen yatağı atlamadığı için. Kendisini, çünkü onu sevdiğinden ve onun da kendisini sevdiğinden emin oluncaya kadar beklemek istediğı için. *Bütün* bir ay boyunca beklemişti. O kısa süre, sonsuz gibi gelmişti. Geriye baktığında, Zach'in seks için kendisine baskı yaptığını söyleyemezdi. Tabii, kendisini öpüş şeklini saymazsanız. O kadar ateşli ve şiddetliydi ki nefessiz kalıyordu. Ve Zach'in kendisine nasıl dokunduğunu saymazsanız. Yavaş yavaş, acele etmeden, göbeğine ve göğüslerine hafif, muzip dokunuşlar, Adele'i çıldırtmış, Zach'in kendisine dokunan ellerinden başka hiçbir şey düşünemeyecek hâle getirmişti. O da ellerini Zach'in üstünde hissetmek istemişti.

Geçmişte başka erkek arkadaşları olmuştu. Bazılarına âşık olduğunu sanmıştı. Bazılarıyla, işler bayağı ateşli hâle gelmişti, fakat hiçbir zaman onların doğru insan olduğundan emin olu-

ınamıştı. Doğru erkek. Ruh ikizi.

Geriye baktığında, kendini ruh ikizine saklamak şimdi çocukça romantik bir fantezi gibi geliyordu. Çocukluğundaki çok fazla masalı suçladığı utanç verici bir ideal, ama o zamanlarda Zach'in bunların hepsi ve daha da fazlası olduğunu sanmıştı. O adam çok şey ifade ediyordu ve ona ilk kez sırılsıklam âşık olduğu anı gayet iyi hatırlıyordu. O ana kadar, yavaştan almaya çalışmıştı. Kontrolden çıkmış duygularını frenlemeye çalışmıştı, ancak yurttaki odasının kapısına, kocaman i llerinde resimli bir çiçek perileri kitabıyla geldiği zaman, Adele'in kalp atışları yavaşlayamamıştı ve baş aşağı düşüşü durmamıştı.

Kitap pahalı değildi, ancak mükemmeldi. Zach'le tanışmadan altı ay önce, karnına, peri kraliçesi Titania'yı gül yaprağında otururken gösteren bir dövme yaptırmıştı ve sarı saçları çıplak bedenini stratejik bir şekilde kapatıyordu.

Adele uzun süre perilere inanmamıştı, ama Seelie Court'un sanatını ve İskoç folklorunu hâlâ seviyordu. Güllerin ve düğün çiçeklerinin arasında yaşadıkları konusunda Adele'e güvence veren ve onu bir ağla peri yakalamaya gönderen büyükbabasıyla muhteşem anıları vardı.

"Bunu gördüm ve bana, büyükbaban hakkında anlattığın öyküyü hatırlattı," demişti Zach kitabı verirken.

Adele bundan sadece laf arasında bahsetmişti ve Zach ona gülmüş, çok şirin olduğunu söylemişti. Elindeki hediyeye bakmak Adele'i o kadar şaşırtmıştı ki ağzından, "Sen kitapçıya mı girdin?" sözleri dökülüvermişti. Aralarında bir sessizlik ol-

muştı ve Adele yukarı bakmıştı.

Zach'in yüzündeki zevkin bir kısmı silinmişti ve kollarını kavuşturmuştu. "Evet, haydi bakalım. Hem okuyabiliyorum hem de top oynuyorum."

"Onu demek istemedim!" Aslında biraz istemişti. Zach' in tipik bir sporcu olduğuna kendini inandırdığı sürece, daha eşit şartlarda olduğunu hissediyordu. Adele onun kaslarının beyniydi, fakat Zach aptal değildi. Bilakis. "Aslında, sırf bana bunu almak için ta kitapçıya mı gittin demeye çalışıyordum."

Zach birkaç dakika süreyle Adele'in yüzüne bakmış, ona inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışmıştı. Sonunda kolları yanına düşmüş ve omuzlarını silkmmişti. "Her şeyden çok, bir kitap isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ama bana hediye alman gerekmiyordu." Göğsünde kalbinin eridiğini hissetti. Adele'e perilerle ilgili bir kitap almıştı. Kendisi sevdiği için değil, Adele sevdiği için.

"Şuna bak," dedi Zach ve kitabı Adele'in elinden aldı. Bir hilalin üstünde oturan perinin resmini gösterdi. Kıvrık sarı saçları başının ve çıplak vücudunun etrafında uçuşuyordu. "Bu bana seni hatırlattı."

Adele önce sayfaya, sonra da başını kaldırıp Zach'in kahverengi gözlerine bakmıştı. Kabaran kalbi ağrıyordu ve Adele kendisinden daha büyük bir şeye fırlatılmış gibi hissetmişti. Durduramayacağı kadar büyük bir şeye. Kollarını Zach' in boynuna dolamış ve daha büyük bir şeye düşmüştü. "Bayıldım. Teşekkür ederim." Gözlerini kapatmış ve teninin ko-

kuşunu içine çekmişti. *Seni seviyorum.*

Zach, kitabı odasındaki küçük masanın üstüne fırlatmış ve yüzünü Adele'in saçlarına çevirmişti. "Rica ederim." Elle-
ini Adele'in omurgasında yukarı aşağı gezdirmişti ve Adele dudaklarını onun dudaklarına uzatmıştı. O ateşli, aç öpücüğe hissettiği her şeyi dökmüştü. Kalbini. Ruhunu. Damarlarında çarpan aşkı.

Zach, ellerini Adele'in sırtından kalçalarına indirip, sertleşen bedenine bastırırken, dudaklarının arasından inlemişti. "Beni o kadar sertleştiriyorsun ki," diye fısıldamıştı ağzının hemen üzerinde. "Seni istiyorum."

Adele bu duyguyu biliyordu ve tişörtünü başının üstünden çekip çıkarmış ve tek kişilik yatağının üzerine fırlatmıştı, Zach'e uzanmıştı ama onun kendi çıplak karnındaki eli Adele'i durdurmuştu. Bakışlarını Adele'in gözlerinden çenesine, boğazından bembeyaz naylon sutyenin içindeki göğüslerine indirmişti. Göğüslerinin ucu, sutyeninde sert noktalar oluştuyordu. O kadar uzun süre bakmıştı ki Adele avuçlarıyla örtmeye çalışmıştı, fakat Zach bileklerini yakalamıştı. Zach ona, sanki hayatında hiç çıplak kız görmemiş gibi bakıyordu ama Adele onun, kendi payına düşenden çok daha fazla göğüs gördüğünden emindi.

"Zach. Beni utandırırıyorsun."

"Neden?" Başını kaldırıp Adele'in yüzüne bakmıştı, sonra bakışlarını yine indirmişti.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Zach boğazının derinliklerinden kıkırdamıştı. "Senin

çok güzel bir kız olduğunu ve çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Bunca zamandan sonra, gerçekten sana baktığımı düşünüyorum." Ağzının kenarında seksi bir gülümseme oluşmuştu. "En azından, düşündüklerimin toparlanmış hâli bu." Sonra Adele'i öpmüş ve boğazından aşağı inerek, sıcak, ıslak dudaklarıyla naylonun üstünden göğsünün ucunu yakalamıştı. Elleri arkadaki kopçalara uzanmıştı ve sutyen yere düşmüştü. Çıplak etini emerken, anlaşılmayan bir şeyler mırıldanmıştı.

Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişlerdi ve bu kez duran, Zach olmuştu. Adele'in ilk deneyiminin ince duvarlı bir yurt odasında ya da futbolcularla dolu bir evde olmasını istemişti. Ertesi gün La Quinta'da bir oda kiralamış ve her şeyi o kadar düzene sokmuştu ki, Adele bir kat daha âşık olmuştu. Deneyimli olan Zach'ti ve ne yapması gerektiğini, nereye dokunması gerektiğini Zach öğretmişti. Güzel seksin nasıl olduğunu öğretmişti. Adele daha sonraları, ateşli seksle sevişmek arasında bazen fark olabileceğini öğrenecekti. Zach ona ikisini de vermişti. Bağ olmadan ateşli seksin çok tatminkâr olabileceğini, ancak kalbi en hızlı attıran, beyin uyuşturan, kasırga gibi yerinden sarsan seksin ikisini de içerdiğini öğrenecekti.

Ayrıca, bir şeyin çok fazla ısındığı zaman, hızlı bir şekilde yanıp tükendiğini de öğrenmişti. Yine de Adele, Devon için olmasaydı bile, Zach'le ilişkilerinin mezuniyetten sonra devam edeceğinden kuşkuluydu. Hepsi çok fazla gelmişti. Zach çok fazla gelmişti. Er ya da geç Adele'in kalbini kıracaktı. ' "

Zach'le geç değil de, erken olmuştu. Adele'in tek gerçek

LANETLİ TALİH

aşkı, doğru kişi olduğunu düşündüğü adam, iki ay sonra onu terk etmişti. Devon'un on haftalık hamile olduğunu söylediği gece, Adele kelimelerle anlatılamayacak kadar perişan olmuştu. Zach, göğsünden kalbini söküp almış ve hayatını berbat etmişti. Adele onu vücudunun her bir zerresiyle sevmişti ve onu unutmak yıllarını almıştı.

Bu olacak, Adele, demişti biraz önce. Şimdi olmasa da, başka bir zaman.

Adele ayağa kalktı ve tekrar Sherilyn'in evine yöneldi. Teksas'ta sadece birkaç ay kalacaktı, fakat aklını kaybedip tamamen geri taşınsa bile en son yapacağı şey, Zach Zemaitis'le ilişkiye girmek olacaktı.

7. Bölüm

Pazartesi sabahı Adele, en son fütürist dizisinin çatısı üzerinde çalıştı. İlk üç kitabın olay örgüsünü hazırlamıştı, ancak dördüncü ve beşinci kitaplarınki pek belli değildi. Fakat pek kaygılanmıyordu. Bu kitapları yazmaya oturduğu zaman, her birinin hangi yola gitmesi gerektiğini anlayacaktı.

Öğle yemeğinden sonra Boise'deki arkadaşlarına e-posta gönderdi. Bir odada tek başına yazmak kasvetli oluyordu, çoğu zaman garip oluyordu ve dış dünyayla temas kurma ihtiyacı hissediyordu. Bir saat içinde e-postalarına cevap yazmışlardı ve Lucy'nm sabırla yazmaya devam ettiğini, kocası Quinn'le birlikte yoğun bir şekilde çocuk sahibi olmaya çalıştığını öğrendi. Clare, serbest gazeteci olarak çalışan kocası Sebastian'la birlikte Rusya'ya gitmeye hazırlanıyordu. Mad-

die, çok kısa bir süre önce, son kitabının film hâline getirilmesi konusunda Hollywood'la sözleşme imzalamıştı ve düğününü planlıyordu.

Adele, Sherilyn'in evinde çalıştığı küçük odada etrafına bakındı ve içini çekti. Arkadaşları mutlu bir şekilde hayatlarını yaşarken, çocuk yaparken, seyahat ederken ve düğün planları yaparken, o Cedar Creek'te mahsur kalmıştı. Kötü flörtlerle lanetlenmişti, hiçbir şey hissetmeme arzusuna rağmen küçük sıcak karıncalanmalar yaratan eski erkek arkadaşına kızmıştı ve ablasının ayak işlerine baktığı için canı sıkılıyordu.

Küçük masada, laptop'unun yanında Sherilyn'in notları ve yapılması gerekenler listesiyle dolu bir defter duruyordu. Adele, Sherilyn'in eve çıkacağı, kendine ve çocuklarına bakabileceği günü iple çekiyordu, fakat o günü her düşüncesinde ve iple çektiğinde, suçluluk hissediyordu. Hastanede olması ablasının suçu değildi. Her şey bir yana, Sherilyn kendi yapılacak işler listesini hazırlayamamaktan ve ayak işlerini yapamamaktan, Adele'in yaparken duyduğu nefretten çok daha fazla nefret ediyordu. Yine de, Sherilyn listeye her ekleme yapışında, Adele kalemi kapıp çırpı gibi kırmamak için kendim zor tutuyordu. Ve bunun üzerine, kendini daha fazla suçlu ve bencil hissediyordu.

Adele o gün için laptop'unu kapattı ve bebek mobilya hırının kutularına ve bebek eşyaları torbalarına, bezlerine ve odayı çöplüğe çeviren bebek eşyalarına baktı. Sherilyn'in u/a yan listesinde beş numarada şu vardı: Bebek odasını boya ve yerleştir. Adele bunu yapmak için birkaç ayı daha olduğunu

düşünüyordu ve on üç yaşındaki bir kızın günlük istekleri ve ihtiyaçlarıyla uğraşıyordu. Aslında o isteklerle ihtiyaçların ne olduğundan emin değildi, çünkü her gün değişiyordu, bazen de her dakika.

Mesela dün sabah Adele kahvaltıda donmuş waffle yapmıştı. Kendra tabağından başını kaldırıp, sanki taze kızartılmış pislik vermiş gibi bakmış, waffle'dan nefret ettiğini ve yalnızca tarçınlı mısır gevreği istediğini söylemişti. Ve bu sabah, donmuş waffle yiyemeyecek kadar geç kalktığı için kıyametleri koparmıştı.

"Donmuş waffle'dan nefret ettiğini sanıyordum?" diye hatırlatmıştı Adele.

Kendra yüzünü buruşturmuş ve başını sallamıştı. "Hayır Waffle'ı çok seviyorum."

Adele, sıradan bir kız gibi görünen, fakat anlaşılan başka bir dünyadan Adele'i çıldırtmak üzere gönderilmiş olan bu uzaylı kabuklu bir insan olan yeğenine hayretle bakarken ılı una bıçak gibi bir ağrı girmişti.

• Sen de kendini lanetli sanıyorsun, diye hatırlattı kendine. Peki, daha déli! Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. Havasında değildi. Adele'le Kendra, Sherilyn onu havaalanında karşıladığı gündekinden daha yakın değildi ve Adele bu durumu nasıl düzelteceğini bilemiyordu. Herhâlde ablasına sorabilirdi, fakat Sherilyn'in Adele ve Kendra yüzünden strese girmesini istemiyordu. Ayrıca, hiç anlaşıyor da değillerdi. Anlaşıyorlardı; ama daha çok, sanki aynı evde Ve tavan ve önemli konulardan bahsetmeyen iki insan gibiy-

diler. Adele, gitmeden önce, Kendra'yı daha yakından tanımak istiyordu ve bunu gerçekleştirmek için aklına sadece tek bir yol geliyordu.

Bir ay önce bavulunu hazırlarken, iki haftadan fazla sürmeyecek bir yolculuk olacağını düşünmüştü. Sonuç olarak, o kadar fazla kıyafet getirmemişti ve getirdiklerinden de sıkılmaya başlamıştı. Ciddi olarak alışveriş yapması gerekiyordu ve belki Kendra'yla birlikte kız kıza alışveriş keyfi yapabilirlerdi. Bütün genç kızlar alışverişini severdi, öyle değil mi⁷ Belki, Dillard's'da, şehir merkezindeki yeni alışveriş merkezinde Kendra'yla bir bağ kurabilirlerdi.

Adele ayağa kalktı ve Sherilyn'in yatak odasına gitti, kendi eşyalarını buraya taşıdı. Sherilyn bebeğini doğuruncaya kadar hastanede kalacak olursa, Adele, yatak-olan-kanepede yatmasına gerek olmadığını düşünmüştü. Adele'in kendi evindeki yatağının üstünde, gerçek gümüş işlemeli gümüş rengi ipek bir yatak örtüsü vardı. Adele kendini maddiyatçı biri olarak görmüyordu ama kaliteli yatak takımlarını seviyordu.

Yıkılacak çamaşırları topladı ve bir kez daha, bir genç kızın bir haftada bu kadar çamaşır çıkardığına hayret etti. Saat üçte, yeğenini okuldan almak üzere evden çıktı. Toyota'yı her zamanki yerine park ederken, Kendra ile Tiffany birlikte arabaya doğru yürüdü.

"Tiffany'yi evine bırakabilir miyiz?" diye sordu Kendra kapıyı açıp, başını içeri uzatarak. "Babası, lisedeki futbol antrenmanından ayrılamıyor."

"Tabii," diye yanıtladı Adele ve iki kız arabaya bindi

Kaldırımdan uzaklaşırken, Tiffany kemerini bağladı ve arka koltuktan sordu, "Eğer bir sakıncası yoksa, bu haftanın geri kalanında da beni eve bırakabilir misiniz? Babam gerçekten çok meşgul ve burada kalıp onu beklemek istemiyorum."

Adele dikiz aynasından baktı. Zach futbol antrenmanındayken, onunla karşılaşma olasılığı yoktu. "Tabii bırakırım, hiçbir sakıncası yok."

"Ve belki gelecek hafta da? Tabii, bu, Cuma gecesi Pumas'ın maçı kazanıp kazanmamalarına bağlı." Tiffany kapişonlu hırkasının fermuarını çekti ve sırt çantasını yerleştirdi. "O aptal annelerin hiçbirinden beni götürmelerini rica etmek istemiyorum."

Adele, başka şeyler olduğundan kuşkulandı ve Tiffany'i eve bıraktıktan sonra Kendra durumu açıkladı. "Bazı kızların annelerini sevmiyor."

"Onu anladım. Neden?"

"Çünkü, ona sadece babasına ulaşmak için iyi davranışlarını düşünüyor. Galiba dün akşamki partiden sonra bazı anneler kalmış ve Tiffany onların flört ettiğini ve aptalca davrandığını söyledi."

Adele siteden çıktı ve bunun, Tiffany'nin alışması gereken bir durum olduğunu düşündü. Zach çok yakışıklıydı ve zengindi ve... şey, Zach Zemaitis'ti ve burası Teksas'tı. "Kadınların babasıyla flört etmesinden hoşlanmıyor mu?"

"Ah, hayır." Adele, başını iki yana sallayan yeğenine baktı. Babasının etrafında kadınlar olmasından hoşlanmıyor. Hiç Onların babasıyla evlenmek istediğini söylüyor ve üvey

anne istemiyor."

Adele, Genevieve'i düşündü ve kadının derdinin evlenmek olmadığına karar verdi. "Her kadın bir koca sahibi olmakla ilgilenmez. Bazıları sadece çıkıp eğlenmek ister. Tiffany'nin babası bekâr ve... çekici." Bu saçmalık derecesinde yetersiz kalan bir ifadeydi. Zach'in çekici olduğunu söylemek, kasırganın hafif bir esinti olduğunu söylemeye benziyordu.

"Evet, Bay Z çok şirin; yaşlı birine göre."

Adele kıkırdadı. *Yaşlı birine göre*. Arabayla şehrin içinden geçip hastaneye doğru giderlerken, Zach'in dudaklarının kendi dudaklarına hafifçe dokunmasını ve dokunuşundaki baştan çıkarıcı çekimi düşündü. On dört yıl önce Zach, yaşının çok ötesinde hamleler yapmıştı. Bir kızın vücuduna nelei yapacağını biliyordu ve Adele, onun zaman içinde daha da iyi hâle geldiğini hissedebiliyordu.

Sherilyn'in hastane odasına girdikleri zaman, pencerenin yanında duran koltuğa oturmuş, onları bekliyordu.

"Bebek bugün gerçekten çok hareketli," dedi Sherilyn ve gülümsemesi, gözlerinin kenarındaki yorgun çizgileri ısıtıyordu.

Kendra sırt çantasını yatağın üzerine bıraktı ve annesinin yanına gitti. Ellerini Sherilyn'in karnına koydu ve bekledi.

"Hissettin mi?" diye sordu Sherilyn.

Kendra *evet* anlamında başını salladı ve koyu renk saçları bir omzuna düştü. "Bu iyi bir tekneydi."

Sherilyn elini karnından kaldırdı ve Adele'e işaret etti.

Gel sen de hisset."

"Ben ne zaman karnına dokunsam duruyor." Adele, ablasının yanına gitti ve Sherilyn onun elini yakaladı. Karnına koydu ve bekledi. Adele tam elini çekecekken, avucunun altında bir hareket hissetti. Duraksadı ve kuvvetli bir tekmeyle ödüllendirildi.

"Aman Tanrım!" Ablasının yüzüne baktı ve sıırttı. "Bu o muydu?"

Sherilyn başını salladı.

"Ne yapıyor? Tekvando mu?"

"Belki de tekmeleyerek dışarı çıkmaya çalışıyordur," dedi kendra, üçü birden Sherilyn'in karnına bakarken. Sherilyn'in gergin teni, ince pamuklu geceliğinden Adele'in avucunu ısılıyordu. Dokunduğu yerin altında yeni bir hayat büyüyordu ve ilk kez, gerçek göründü. Bebek ona gerçek göründü. Tabii, daha önce ültrason görüntüleri görmüştü, fakat onlar insandan çok uzaylıya benziyordu. Kalp atışını onlarca kez dinlemişti, ancak o sesler tuhaf ve yumuşaktı, insan kalbinin atışına hiç benzemiyordu.

"Ne isim koyacağına karar verdin mi?" diye sordu Adele. Çeşitli isimlerden bahsetmişlerdi, ama şimdi ansızın bu kadar gerçek olunca, artık bir ismi olması doğru olacaktı.

"Galiba Harris. Babasının soyadını alacak, ama adının benim genç kızlık soyadım olmasını istiyorum."

"Harris Morgan." Adele'in gülümsemesi daha da yayıldı. "Beğendim."

Kendra başını salladı. "Ben Nice adını seviyorum."

"Çünkü Nice Jonas'ı beğeniyorsun," dedi Sherilyn.

Adele, Kendra'nın bir çocuktan hoşlandığını bilmiyordu. "O da seninle yeni okuluna mı gidiyor?"

Kendra, annesinin karnının üzerinden Adele'e baktı ve gözlerini yuvarladı. "Nick, The Jonas Brothers grubundan. 'Hold On' şarkısını söylüyorlar." The yerine *dulı* demedi, ama demiş kadar oldu.

Adele'in elinin altında, bebek yine tekmeledi ve Adele, sanki göğsünün ortasında bir şeyi tekmeleyerek koparmış gibi hissetti. Son zamanlarda bu konuyu fazla düşünmemiştii, çünkü yıllardır hayatında bir erkek olmamıştı.

Evet, Bay Z çok şirin. Yaşlı birine göre. Zach, Adele'le aynı yaşıydı. Adele elini Sherilyn'in karnından kaldırdı ve yatağın yanına yürüdü. Kendra ile Sherilyn'in, bebeği oynatmaya çalışırken konuşmalarını ve gülmelerini izledi.

"İşte yine tekmeledi," dedi Kendra kocaman bir gülümsemenin arasından.

Burada Sherilyn'le birlikte olmak, bebeğin hareketini hissetmek ve Kendra'nın annesinin karnına dokunuşunu izlemek, Adele'e bir aileyi izlediğini hatırlatmıştı. Evet, William kaçak bir pislikti ama bu, Sherilyn, Kendra ve bebeğin aile olmadığı anlamına gelmiyordu.

Adele bunu istiyordu. Her zaman bir ailesi olsun istemişti. Bekâr kız arkadaşları varken, hâlâ zamanı olduğunu söyleyebiliyordu. Fakat arkadaşları birer birer evlenmişti veya evleniyordu ve kendi ailelerini kuruyordu. Adele de kendi ailesini kurmak istiyordu. Kendisini sevecek bir erkek ve ço-

cuklar. Büyüyünce bir gün donmuş waffle isteyip, ertesi gün sanki bir moronmuş gibi yüzüne bakacak ve waffle'dan nefret ettiğim beyan edecek çocuklar.

"Bu çok kuvvetliydi!" diyerek güldü Sherilyn.

Sanki orada durup, ablasını izleyen ve ansızın bir biyolojik saatin tıklamasını duyan kişi Adele değildi. Daha çok, geleceğine bakıyor gibiydi.

Her zaman vakit vardır, diye hatırlattı kafasındaki küçük ses. Fakat var mıydı? Öyle düşünmek istiyordu ama otuz beş yaşındaydı ve üç yıldır doğru dürüst biriyle çıkmamıştı. Ya lanetliydi ya da déli. Lanetli ve deli bir kadınla evlenmeyi kabul edecek bir erkek bulma olasılığı ne kadardı?

Çok. Deliler bir şekilde birbirlerini bulabiliyordu. Bonnie ve Clyde 'a bakın. Ozzy ile Sharon 'a. Whitney ile Bobby'e. Peki, lanetli ve déli bir kadınla evlenmeyi kabul edecek normal bir erkek bulma olasılığı ne kadardı?

Pek fazla sayılmaz. Ayrıca bile bile, bir çocuğu tek başına yetiştirmek istemiyordu. Bazı kadınlar bunu yapıyordu ve başarılı oluyordu. Ama kendisinin buna uygun olduğunu sanmıyordu. Belki birkaç yıl sonra fikir değiştirirdi, ama şimdilik bütün paketi istiyordu.

"Bu Perşembe akşamı lisenin spor salonunda bir toplantı var ve Stallionette'ler dans edecek," diye açıkladı Kendra ve Adele'in düşüncelerini sıkıntılarından uzaklaştırdı.

"Ortaokul neden toplantısını lisenin spor salonunda yapıyor?" Adele bilmek istiyordu.

"Aslında lise futbol takımının toplantısı," dedi Kendra,

karşıdan Adele'e bakarak. "Yine kamerayla çekersin, değil mi?"

"Tabii."

Kendra ellerini annesinin karnından kaldırdı ve heyecanla ayaklarının ucunda zıplamaya başladı. "Lisenin dans takımı, bir yarışmaya katılmak için şehir dışında ve bu nedenle bizden istediler. Playoff maçından önceki gece Cedar Creek'te dans etme fırsatını bulmamız ne kadar muhteşem

Kendra'nın dans etmesini tekrar izlemek - çok muhteşem. Zach'i tekrar görmek-çok muhteşem *değil*.

Cedar Creek spor salonunun içinde, kirislerin arasında sarı-yeşil şeritler sallanıyordu. Adele'in spor salonuna en son gelişinden beri, tribünler yeşil ve sarıya boyanmıştı. Parke zeminin üstünde çok vahşi görünen yeni bir homurdanan puma logosu vardı ve bir duvara birkaç tane daha şampiyonluk boyanmıştı.

Adele kapının hemen önünde duruyordu. Sherilyn'm kamerası, omuz çantasındaydı. Cedar Creek bandosu salonun ortasında dururken, ponpon kızlar okul şarkısını çalan bandodaki patlayan borazanın ve gümbürdeyen baterinin sesiyle zıplayıp duruyordu. Adele pek duygusal bir insan olduğunu düşünmüyordu, ancak bildiği o eski melodi, eski bir fotoğral albümüne bakıp ilk köpeği Hanna'nın resmini görmüş gibi, hafif bir nostalji duygusu yarattı.

Bando gümbürtüyle bitirdi, sonra karşılıklı iki kapıdan çıktı. Zemin boşalınca Adele gözleriyle Kendra'yı aradı ve salonun karşı tarafında, futbol takımının önündeki alt sırada oturduğunu gördü. Siyah tek parça streç bir kıyafet, mor parlak bir yelek ve yumuşak deri dans ayakkabıları giymişti. Koyu renk saçları ensesinde toplanmıştı ve dudaklarını koyu kırmızıya boyamıştı.

Kendra, takımının lisede dans edeceğini öğrendiğinden beri son derece heyecanlıydı. Ya parlak yeleğini zamanında alamazsa? Ya zıplaması gerekirken, kendi etrafında dönerse? Ya kalabalığa "enerji" veremezse? Anlaşılan, "enerji" dans lakımı dünyasında çok önemliydi, çünkü Kendra çok kaygılanıyordu.

Adele'in bakışları, takım formalarını giymiş olan oyuncular dolaşarak, diğer uçta oturan koça uzandı. Zach'in üstünde siyah, uzun kollu bir polo tişört vardı ve gözlerini gölgeleyen koyu yeşil bir keş takmıştı. Kollarını Levi's pantolonlu bacaklarına dayamıştı ve dikkati salonun ortasına odaklanmıştı. Burada beyaz kovboy şapkalı ve çizmeli bir adam mikrofonu aldı.

"Merhaba Pumalar! Bilmeyenler için söyleyeyim. Ben Müdür Tommy Jackson." Yoğun alkışlar, birkaç sivri yuhalamayı bastırdı.. "Hepimiz buraya, futbol takımımıza desteğimizi göstermek ve yarın akşam zafere ulaşmaları için tezahürat yapmak için geldik." Müdür, şeritleri asan ve posterleri hazırlayan destekleyenlere, öğrencilere ve öğretmenlere teşekkür ederken, Adele salonda biraz daha ilerledi. Üç sıra yuka-

rıda, ortada bir yer buldu ve oturdu.

"Destekçiler cömert bir şekilde, toplantıdan hemen sonra kafeteryada dağıtılacak olan dondurmayı sağladı. Yani hepiniz o tarafa yönelmeyi ihmal etmeyin." Müdür duraksayarak şapkasını çıkardı ve ortaya koyu renk bir saç yığını çıktı. "Bir buçuk yıl önce, Koç Wilder beklenmeyen bir şekilde vefat edince, futbol programımıza ne olacağını bilemedik. Çok değerli yardımcı koçlarımız vardı, fakat hiçbirisi baş koçluk görevini üstlenmeye hazır değildi. Sonra birisi"—oyuncuların oturduğu yere baktı—"galiba sendin Joe, futbolu kesinlikle çok iyi bilen birine, bize yardım edip edemeyeceğini sormamızı önerdi." Kalabalık bağıştı, çığlık attı ve ayaklarını yere vurdu. Tribünler sallandı ve Zach, çizmelerinin arasından yere baktı. Kepinin siperliği, yüzünün üst yarısını gizliyordu ve gölgesi tam üst dudağının üstünde bitiyordu. "Şimdi, bizi taa Eyalet Şampiyonası'na taşıyacak adamı alkışlayalım! Koç Zzzz!"

Kalabalık daha da yüksek sesle Zach'in adını tekrarlamaya başladı, havada büyük bir heyecan dalgası vardı. Zach ayağa kalktı, kepini çıkardı ve tribünlere fırlattı. Uzun bacakları onu salonun ortasına taşıırken, parmaklarıyla sarı saçlarını düzeltti.

"Pekâlâ, millet. Bir dakika sakın olun," diye başladı, baskı altında sakinlik örneği göstererek. Mikrofonu kapı ve boyuna göre ayarladı. "Öncelikle, bu gece buraya geldiğiniz ve desteğinizi gösterdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bunun çocuklar için çok önemli olduğunu biliyorum."

Ellerini kalçalarına koydu ve ağırlığını bir çizmeli ayağına verdi. "Don'un, formasını giymiş bir şekilde burada olmasından mutluluk duyuyoruz." Spor salonu çılgın bir alkış ve tezahüratla inledi. Zach öne eğilerek, mikrofona yaklaştı.

"Bugün öğleden sonra doktorlarıyla konuştum ve gelecek yıl oynamaya hazır olacak. Don'u kaybettiğimiz zaman, insanlar bu sezon işimizin bittiğini söyledi, ancak ben buna asla inanmadım. Don, büyük bir geleceği olan muhteşem bir oyuncu, ama takımda top oynayabilen bir sürü çocuk var. Her antrenmanda oynamaya hazır ve bana yüzde 110 veren bir sürü oyuncu. Maça gelen ve sahada kanlarını bırakan çocuklar. Bu çocukların hepsiyle gurur duyuyorum ve onları düzgün yetiştiren tüm annelere ve babalara teşekkür etmek istiyorum." Kalabalık bağırıp çağırırken, Zach doğruldu.

"Yalan söylemeyeceğim. Amarillo zor bir takım ve kazanmak için çıkacaklar. Ancak bizim çocuklarımız da zorlu ve sonuçta mesele kimin daha çok istediğine gelecek. Ben bahse girerim, biz istiyoruz. Bahse girerim, o Amarillo oyuncularına, burada Cedar Creek'te nasıl top oynadığımızı gösterecek yüreğe, cesarete ve ihtişama sahibiz." Kalabalık çıldırdı, bağrısmalar, alkışlar, kalkan yumrukları havada sallamalar, sanki bir rock konserindeydiler.

Zach döndü ve Adele'in oturduğu yöne baktı. Uzaktan bakışları Adele'i tarayıp geçti, ama sonra, sanki o bir mıknatıs ve Adele de metal parçasıymış gibi ansızın geri döndü. Zach konuşmasına devam etmeden önce, birkaç saniye gürültünün yatışmasını bekledi. "Eğer yarın akşam hepiniz Lubbock'a

gelip desteğinizi gösterirseniz, çocukların çok minnettar olacağım biliyorum." Adele'in st tarafındaki yerlere baktı, sonra elini kaldırdı. "Bu gece geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Kendine güvenen hliyle, oturduğu yere döndü ve kepi ne uzandı. Otururken kepini başına geçirdi ve koç yardımcılarından birini dinlemek üzere bir yana abandı. Stallionette'ler sahneye fırladı ve Adele kamerayı çıkardı. Kendra, N'Sync'in "Bye Bye Bye" şarkısıyla kendini paralarcasına dans ederken onu kaydetti ve gösteri bitince en yüksek sesle tezahürat yapan Adele oldu.

Sonra, Pumalar'ın ponpon kızları sahneye çıktı ve tezahürat yaparak etrafta zıpladı. Bir çok kez geriye salto attılar ve etkileyici bir piramit oluşturdular. Bir yığın kol ve bacak arasında, Adele'in dikkati Zach'e yöneldi. Zach'in gözlerini göremiyordu ama onun kendisine baktığını biliyordu. Ağzı sımsıkı kapalıydı, çenesi gerilmişti. Onu biraz daha tanımış ol sa, sinirli olduğunu düşünebilirdi ama tanımıyordu. Hiç tanı mıyordu.

Ponpon kızlar ekibi on beş dakika daha tezahürat yaptıktan sonra, koşarak spor salonundan ıktı. Onları, birbirlerine ak-bir-beşlik yaparak ilerleyen futbol oyuncularını izledi. Tribnlerdeki kalabalık dışarı çıkmaya başladı ve Adele, bu grup dansçının ve annelerinin arasında duran Kendra'ya ulaştı. Zach'in evindeki barbekü partisinden Cindy Ann Baker'ı hatırladı.

"Hazır mısın?" diye sordu Adele, yeğenine.

"Dondurma yemek için biraz daha kalamaz mıyız?"

Adele arkasına baktı ve Zach'in kepinin üst kısmını gördü. Zach'in etrafı, sanki bir süper starmış gibi sarılmıştı ve Adele öyle olduğunu düşündü. "Bu gece çalışmam lazım," dedi, ki bu yalan değildi. O sabah pek çalışmamıştı ve bu gece

"Lütfen," diye yalvardı Kendra. "Bütün kızlar kalıyor."

"Biz onu eve bırakırız," diye gönüllü oldu Cindy Ann. Sen geç kalmadan git, çalışmaya başla."

"Teşekkürler."

"Teyzem evde çalışıyor," dedi Kendra çantasını alırken. "Geç kalamaz."

Cindy Ann'in açık mavi gözlerinin arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. "Ne iş yapıyorsun?"

"Yazarım."

Cindy Ann dondu ve kaşları alnına kadar kalktı. "Aman Tanrım! Sen Adele Harris'sin, değil mi?"

Adele her gün ya da sık sık tanınan biri değildi, ancak oldukça geniş bir okuyucu kitlesi vardı. "Evet."

"Geçen gün partide, tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Fa-

kat Cedar Creek'te okuduğunu söyleyince, yanıldığımı düşündüm, çünkü ben buraya birkaç yıl önce Alabama'dan taşındım." Elini göğsüne koydu. "Yazdığın bütün kitapları okudum. En çok sevdiklerim, Brannigan perileriyle ilgili olan kitapların. Gerçi Avalon Uzay Gemisi serisini de çok seviyorum."

"Teşekkür ederim. Zevk aldığına memnun oldum." Normalde dikkat çekmeyi sevmezdi. Yaşadığı şehirde, bakkal

dükkanındaki hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyordu ve bu şekilde olması hoşuna gidiyordu. Berbat görünerek dük kâna girip yarım kilo çikolata ve bir kutu tampon alıp çıkabi liyordu.

"Şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?" Cindy Ann öğrenmek istiyordu.

Adele cevap veremedi, Joe Brunner göründü. "Merba ba, hanımlar."

"Merhaba, Joe." Cindy Ann, koç yardımcısına gülüm sedi. "Adele'in, kitapları yayınlanan bir yazar olduğunu bili yor musun?"

"Yo, hayır. Ne yazıyorsun?"

Zach etrafını saran anne-babalardan özür dileyerek ay rıldı ve Don'un yanına gitti.

"Lütfen dikkat et," diye uyardı. "Gelecek sezon, yüzde yüz performansla dönmeni istiyorum."

Don, koltuk değneklerini kollarının altına yerleştirdi ve tek ayak üstünde zıplayarak ilerledi. "Dışarıda oturmaktan ve top oynayamamaktan nefret ediyorum," diye homurdandı

"Yalnızca bir sezon." Fakat futbolda, bu çok uzun süre anlamına geliyordu ve ikisi de bunu biliyordu. "Düşünürsen, sadece birkaç maç."

Cindy Ann ve Adele'le sohbet eden Joe'nun yanından geçtiler. Zach, kepinin siperliğinin altından, kot pantolon ve onu evindeki kemerin altında gördüğü gün giydiği, aynı ön den fermuarlı beyaz süveterle duran Adele'e baktı. Bu gece saçları, seksi ve vahşi bukleler hâlinde sırtından aşağıya ini

yordu ve kendisini görmezden gelme konusunda son derece başarılıydı.

Zach'in buna itirazı yoktu. Geçmişinden gelen sinirli bir kadın tarafından heyecanlandırılmaya, sonra da aralarında hiçbir şey olmayacağını-asla-söylenmesine ihtiyacı yoktu.

"Dikkat et," dedi Zach, Don sendeleyince. Lanet olsun, peçen gün Adele'le aralarında bir şeyler başlatmaya çalışmıyordu ki. En azından orada değil. Dışarıda, bir tanesi de kendi kızı olmak üzere on iki tane on üç yaşında kız varken kendi ofisinde değil. O gün ofisine girdiğinde, onu öpmeyi düşünmemişti bile. Sonra onun yanağına dokunmuştu, yalnızca

lanet olası yanağına ve daha fazlasını istemişti. Birkaç saniye içinde, kaya kadar sertleşmişti ve Adele'i La Quinta'ya götürdüğü geceye ilişkin anılar aklına akın etmişti. Onun, kendi vücuduna sarılan çıplak vücudunun anısı, aklından cinsel organına inmişti ve o geceyi tekrar yaşamayı istemediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Beş defanın hepsini ve sabahki iki seferi.

Zach ve Don, insanlar onlara seslenirken, yavaşça salon-da ilerlediler. Zach başını salladı, güldü, el salladı ve hayatının nasıl bu hâle geldiğini merak etti. Kendisiyle hiç ilgilenmediği açıkça belli olan bir kadım şiddetle arzuluyordu. Bu daha önce hiç başına gelmemişti ve neden şimdi olduğunu da bilmiyordu. Belki de tam zamanlı bir baba olduğu için vücudu acayipleşmişti. Gerçi bunun konuyla ne ilgisi olduğunu uılamıyordu.

Tanımadığı biri Zach'e seslendi ve Zach gülerek el sal-

ladı. "Merhaba. Nasılsın?" Aslında, muhtemelen vücudunda ki tuhafılık, seks hayatı olmamasından kaynaklanıyordu. Bu, deyim yerindeyse onu daha da çıldırtıyordu.

"Hey, Koç Z."

"Merhaba, Bayan Owens," diye seslendi Alvin Owens'-in annesine.

Belki Noel tatilinde Tiffany'i Austin'de yaşayan annesine bırakıp, Denver'e kısa bir yolculuk yapar, bazı arkadaşlarıyla takılırdı. Birkaç bira içer ve seks yapardı. Bol miktarda. Sonra herhâlde düzelirdi. En azından, onun benzerleriyle ilgilenmediğini açıkça belirten eski bir kız arkadaş hakkında fantezi kurmayı bırakırdı.

Don, bir kızla konuşmak için kapıda durdu ve Zack, okulun koridorlarında ilerleyerek, her oyuncunun formasının kâğıttan kopyalarıyla süslenen kafeteryaya gitti. Destekçileri bir masa kurmuşlar, bayrak ve maskot satıyorlardı. Zach bu külah çilekli dondurma kaptı ve üstünden büyük bir lokma ısırdı. Baskin-Robbins'te otuz bir çeşit dondurma olabilirdi, ama o çilek adamıydı. Her zaman öyle olmuştu.

"Geçen Pazartesi oynanan maçı yakaladın mı" diye sordu destekçilerden biri, Zach peçeteyle ağzının kenarını silerken.

Hangi maç olduğunu sormasına gerek yoktu. Hele Kovboy Diyarı'nın göbeğinde hiç gerekmiyordu. "Tabii ki. Romu bu yıl cepte iyi duruyor." Satış makinesine kalçasını dayadı ve birkaç dakika daha futbol konuştu. Sonra kafeteryaya Joe girdi, arkasından Tiffany, Kendra ve diğer dansçılardan bin

geldi. Belki Cindy Ann'in kızıydı. Adele onlarla birlikte değildi. Olması veya olmaması umurunda değildi de. Yalnızca basit bir gözlemde bulunuyordu.

Dondurmasından büyük bir ısırik aldı. Eğer dikkatli olmazsa, beyni donacaktı. "Cumartesi akşamı Denver, Pittsburgh'la oynuyor," dedi Joe yanına yaklaşırken. Tiffany o gece dans takımıyla bir yere yatıya gidiyordu ve çocuklarla pizza, bira ve maç Zach'e çok cazip geliyordu.

Joe güldü ve Tony Lamas botlarının topuğunda sallandı. "Cumartesi gecesi randevum var."

"Aferin sana." Eğer birinin sevişmeye ihtiyacı varsa, o da Joe'ydu. Herhâlde kendisinden bile çok ihtiyacı vardı. Zach külahtan büyük bir ısırik aldı. "Cindy Ann'le mi?"

"Hayır, o yazarla." Joe başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kıvırcık saçlı ve muhteşem kalçalı olanla. Geçen hafta sonu senin barbekü partine gelmişti."

"Adele mi?" Zach yutkundu ve beyni dondu ama bunun dondurmadan kaynaklandığından emin değildi. Adele, Joe'y-la çıkamazdı. O, Zach'e aitti. Görünmeyen iplerle oynatılmış gibi satış makinesinden uzaklaştı ve külahının geri kalanını çizgili bir çöp kutusuna attı.

"Evet. Sanırım onu güzel bir yere götüreceğim. Onu etkilemeye çalışacağım." Joe sırttı ve espri yaptı, "Belki onu güzelce sarhoş ederim, böylece benimle eve gelir."

Normalde Zach gülebilirdi, ama şimdi bir anda gülecek durumda değildi. Hayır, Joe'nun kışını tekmelemek istiyordu, ki bu, hiçbir zaman özellikle sahiplenilen biri olmayan Zach

için tuhaf bir duyguydu. Adele onun değildi ve birinin kıcıını tekmeleme duygusunun nereden geldiğini bilmiyordu. Canı ne halt etmek istiyorsa yapabilirdi. Joe da ne istiyorsa yapabilirdi. Birlikte ne istiyorlarsa yapabilirlerdi ve bu Zach'i hiç ilgilendirmiyordu.

Joe'nun etrafından dolanırken, onun omzuna vurdu ve "İyi eğlenceler," dedi.

8. Bölüm

Zach'in uzun adımları onu, boş spor salonundan geçerek, koçun odasına doğru taşıdı. Oraya ulaşmak için, etrafında Cedar Creek Lisesi'nin kapılarının açıldığı 1953 yılına kadar giden ödülleri ve takım fotoğraflarıyla dolu cam dolaplar olan uzun bir koridordan geçmesi gerekiyordu.

Masasının üzerinde bir yığın maç kaseti onu bekliyordu ve o, yarın akşamki maçtan önce Amarillo takımının hücum stratejilerini birkaç defa daha çalışmak istiyordu. Eğer Sandy'lerin zayıf yönleri varsa, bu onların koşu oyunlarıydı.

Zach koridora adımını attığı anda bakışları çevredeki lek insanlar olan Adele ve Cindy Ann'e takıldı. Onlara doğru hareket etmeden önce birkaç saniye için durakladı.

"Bu, kız gösteri grubunda olduğum tek yıldız," dedi Adele, camın arkasında duran bir resim ve plaketi işaret ederek.

"Babam, Oz Büyüciisü'ndeki askerlerden biri gibi göründü
ğümü söylediler."

"Hayatımın büyük bir kısmını jimnastikle geçirdim,"
dedi Cindy Ann ve Zach'in ayakkabılarının muşamba üze-
rinde çıkardığı sesin geldiği yöne döndü. "Merhaba, Zach "

"Cindy Ann." Zach, Adele'in gözlerinin içine baktı. O cez-
beden gözler bazen daha da koyu bir maviye dönüşüyordu
"Merhaba, Adele."

"Zach."

"Stallionette'ler bugün çok iyi değiller miydi?" diye
sordu Cindy Ann.

O anda anımsayamadı Zach. "Küçük kalplerini ortaya
koyarak dans ettiler."

Cindy Ann, Adele'e döndü. "Hadi artık gitmene izin ve
reyim de sen de işinle ilgilen." Bir omzundan sallanan arma-
dillo çantayı düzeltti. "Ve unutma ki, eğer bir gün Brannigan
Perileri ile ilgili başka kitaplar yazmaya karar verirsen, onlun-
da büyük bir zevkle okurum."

"Bunu düşüneceğim. Kendra'yı eve götürdüğün için te-
şekkür ederim."

"Rica ederim." Kapıya doğru yürüdü ve omzunun üze-
rinden bakarak, "Hoşçakal Zach," dedi.

"Görüşürüz." Bakışlarını Adele'in yüzünden aşağı kal-
dırdı, boynundan ve ince kazağının altındaki şişkin ve yuvar-
lak göğüslerinden geçerek göbeğinin sağ alt kısmına baktı.
"Hâlâ perilerle ilgileniyor musun?"

"Bugünlerde pek değil." Etrafından dolaşmak için ham-

le yaptı, fakat Zach elini onun koluna koyarak durdurdu.

"Bu çok kötü," dedi ve tekrar yüzüne baktı. Elinin kola-
temas etmesinden daha fazla hiçbir şey olmamasına rağmen,
alev gibi bir şehvet topu onu pantolonunun düğmelerinin ar-
kasından vurdu. "İç çamaşırının azıcık üzerine dövmesini yap-
tırdığın o periyi öptüğüm birkaç güzel hatıram var."

Adele'in dudakları aralandı ve yanakları kızardı. "Bu,
uzun zaman önceydi."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun."

"Ama, bu doğru."

"Doğru ama unutulmazdı. Süper Kupa'yı kazanmakla
aynı derecede. Ya da Chicago maçının son üç saniyesinde el-
li metrelik pası DaShaun Wilson'a ulaştırabilmek gibi. Ve tat-
lım, o mükemmel bir atıştı. ESPN kanalı hâlâ o atışın görün-
tülerimi gösteriyor." Eğer daha mahrem bir yerde olsalardı, diz-
lerinin önünde eğilmeyi ve perisiyle yeniden bir araya gele-
bilmeyi çok ciddi bir şekilde düşünebilirdi, ama Adele haklıydı.

Tüm bu dedikleri uzun zaman önce yaşanmıştı. Çok uzun yıllar
önce... ve Adele'in yüzüne baktı, bir zamanlar tanıdığı kızla
benzerlikleri ve farklılıkları gördü. Ağzı birazcık daha genişti
Ve dudakları hatırladığından daha yumuşaktı. Solgun cildi
hala pürüzsüzdü ve her ne kadar ehlileştirmeye çalışmış olsa
da saçları çok vahşiydi. Gözleri ise aynıydı. Ona baktığı za-
man içinde hareketlenmeler yaratan aynı mavi gözler.

"Joe bana randevunuz olduğunu söyledi." Zach bir şeyi
bu kadar sahiplendiği başka bir an hatırlamıyordu. Özellikle
bir kadın için. Hiçbir kadın için yapmamıştı bunu.

"Evet, doğru."

"Önce kızıl saçlı adam, şimdi de Joe." Elini Adele'in kolunun ve omzunun üzerinden geçerek boynuna götürdü ve nabzının hızlanışını hissetti. "Neden?"

"İyi bir insan olduğumu düşünüyor olmalılar ve benimle vakit geçirmek istiyorlar."

Onlar Adele'in iyi bir insan olduğunu falan düşünmüyorlardı. Seksi olduğunu düşünüyorlardı ve onunla yatakta vakit geçirmek istiyorlardı. Zach belki de kendi isteklerini yansıtıyordu ama yine de bu konuda yalnız olduğunu düşünmüyordu. "Onların neden seni dışarı çıkarmak istediklerini biliyorum da senin neden evet dediğinden pek emin değilim."

Adele'in kaşları sanki Zach deliymiş gibi düştü. Deli gibi konuşuyordu. "Neden evet demeyecekmişim ki?"

"Çünkü aslında onlarla birlikte olmak istemiyorsun, Adele." Zach'in Adele Harris'le birlikte olmayı istememesini gerektiren, her biri diğerinden iyi olan milyonlarca sebebi vardı. Şu anda ise hiçbirinin önemi yoktu. Elleri onun yüzünü sardığında hiçbir şey umurunda değildi. "Sen benimle birlikte olmak istiyorsun."

Adele'in ağzının kenarları aşağıya doğru döndü. "Her zaman olduğun gibi hâlâ kibirli ve kendinle dolusun."

Güldü. "Muhtemelen."

"Bu bir iltifat değildi."

"Önemi yok. Ben haklıyım."

Kadın ellerim Zach'in bilekleri etrafında doladı. "Hayır Zach. Yanlışın var. Seninle birlikte olmak istemiyorum."

Eğer Adele onun durmasını istiyorduyorsa, kesinlikle yanlış şeyi söylemişti. Zach, kadının hafiften bir ton daha karar-mış olan gözlerinin içine baktı ve nabzının bir nebze daha hızlandığını hissetti. "Eskiden olduğundan daha iyi bir yalan- n değilsin." Şapkasının ön kısmının kadının yüzüne çarpma-sını engellemek için yüzünü biraz yana çevirdi ve onu öptü. Göğsünü döven, kasıklarına vuran ve kadını ödüllerin olduğu dolaba doğru itmeye teşvik eden vahşi şehveti gizleyen güzel ve yumuşak bir öpücük. Onun yerine, ağzını Adele'in ağzına doğru hafifçe bastırdı ve baş parmağı yanağında yavaşça sü-züldü. Kadifen dudakları biraz aralandı ve Zach'in nefesini ciğerlerine çekti. Adele, ellerini Zach'in göğsüne yasladı, avuç-larının sıcaklığı Zach'in teninde bir alev topu gibi yayıldı ve Zach'in karnı zevk ve acıyla kıvrıldı. Adele nefesini Zach'in ağzına doğru bıraktı, ılık havanın hafifçe üflenmesi adamın yaşadığı zevki ve acıyı çılgınca bir isteğe dönüştürdü.

Adele geri çekildi ve Zach'in eli yanına düştü. Adele, göğ-sünün içinde kalbinin atışını hissediyordu ve zorlukla nefes ala-biliyordu. Zach'in seksî ve uykulu gözlerine baktı ve onun on dört yıl önceki sinsî huylarını hatırladı. Hafif ve muzip dokunuşları nasıl da onun, Zach'i daha amansız bir şekilde arzulamasını sağlıyordu. "Şeytan gibisin."

Zach, kadına doğru uzanırken gerçekten gülümsedi. "Te-şekkür ederim."

Kadın, adamın yetişememesi için geriye doğru bir adım attı "Bu da bir iltifat değildi Zach!" Vücudundaki her bir hücre yangın yeri gibiydi. Adamın tek yapması gereken ona dokun-

maktı, her seferinde sinir uçları birbirine dolanıp birer arzu topuna dönüşüyordu.

Adamın eli yanına düştü. "Tatlım, gel buraya."

Kadın kafasını salladı ve geriye doğru bir adım daha atlı "Sana güvenmiyorum."

"Bebeğim, sen kendine güvenmiyorsun."

Bu doğruydu. Onun sinsi, kaypak tavırlarına teslim ol mama konusunda kendine güvenmiyordu ve bu durum onu çıldırtıyordu. "Ne oldu, Zach? Tacizlerine katlanmaya gönüllü bir kadın bulamıyor musun?"

Adele onu kızdırmak isterken, Zach gülmeye başladı "Gönüllü kadın bulmak benim için asla sorun olmadı."

"Tanrım, elinde değil. Patolojik olarak kibirlisin." Elini kaldırdı ve geriye doğru bir adım daha attı. "Bu da bir iltifat değildi."

"Ukala. Kaypak. Patolojik olarak kibirli. Başka bir sorunum var mı?"

"Yapacak şeylerin var, yeterli zamanın yok."

"On dakikam var."

"Yeterli değil." Geriye doğru bir adım daha attı ve kızlar tuvaleti tabelasının olduğu yerde durdu.

"İşte hatalı olduğun kısım bu, canım." Baş parmaklaı mı kot pantolonunun çakmak ceplerinin içine soktu ve kadının dikkatini pantolonun düğmelerinin arkasında kalan koca şişkinliğe çekti. "Doğru bir adamın seni sahaya çıkarabilmesi ve çığlıklar atarak ilahiler söylemeni sağlaması için on dakika yeterli."

Zach, Adele'in hakaretlerini bir ön sevişmeye çevirmişti. Daha da kötüsü, bu taktik işe yarıyordu. Adele dudaklarını yaladı ve kafasının içinde bir bulanıklık hissetti. "Ben Katolik değilim ki."

"Fark etmez." Kafasını salladı ve kadına doğru yürüdü. "Doğru zaman geldiğinde herkes bir saniye bile olsa İsa'ya dua eder."

"Bu, sadece salak bir sporcunun edebileceği bir laftı." Sonra, olgun bir kadınmışçasına soluna döndü ve banyoya daldı. Lavaboya yanaştı, serin ellerinden birini porselene dayarken, diğerini alev gibi yanan yanağına dokundurdu. Bu yaptığı gerçekten çocukçaydı; ona salak sporcu deyip kaçıp gitmek.

Kapı savrularak açıldı ve duvara çarptı. "Kaçmayı bırak Adele."

Adele kendi etrafında döndü ve nefesini tuttu. "Buraya giremezsin." Zach kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Adele, içinde tamponların olduğu duvara asılı kutuyu gösterdi ve açık seçik belli olan şeyi söyledi, "Burası kızlar tuvaleti."

Bakışları kadına dönmeden önce orada duran altı tuvalet ve iki lavaboya gözü çarptı. "Evet, ne olacak ki?"

"Burada yakalanacaksın."

Kapıdan uzaklaştı. "İlk defa olmayacak."

"Sen delisin."

"Sen hayatıma yemden girinceye kadar değildim." Adele'e doğru iyice yaklaştı ve şapkasını çıkarttı. "Sana bakıyorum ve seni öptüğümü, sana dokunduğumu ve seninle seviş-

tiğimi hatırlıyorum. Daha önce hiçbir kadını arzulamadığımı kadar çok arzuluyorum seni." Elindeki şapkayı iki lavabonun arasında duran tezgâhın üstüne fırlattı. "Neden hayatıma yeniden girdiğim merak etmeden duramıyorum."

"Buradayım, çünkü ablamın bana ihtiyacı var." Ellerini adamın göğsüne yerleştirdi ve onun attığı her bir adım için bir adım geri gitti.

"Sana ihtiyacım var."

"Hayır. Sadece beni arzuluyorsun."

"Aynı şey."

"Değil. Oksijen, ihtiyacın olan bir şeydir." Son tuvalet kapısının yanındaki duvara sırtı değdi.

"Sakin ol," dedi Zach ve ellerini Adele'in omzuna koydu. "Ve benden kaçmayı bırak."

"Asıl sen benim peşimden koşmayı bırak."

Zach kafasını sallarken kahverengi gözleri kadının gözlerine takıldı. "Sana, oksijene olduğu kadar ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bu hissi çok iyi biliyordu Adele. Zach'in sert ve belirgin kasları, pamuklu tişörtünün altından kadının avuçlarını ısılıyordu ve akıllı kızların yapacağı gibi ellerini yana düşürmek yerine adamın göğsü boyunca yukarı doğru kaydırdı ve kollarını boynuna sardı. *Hay Allah? Lanet, harekete geçecek* Zach, ağzını Adele'in dudaklarına indirirken, o da başını yukarı doğru kaldırdı. Adele'in omzunda duran elleri sıkılaştı ve kadının uzun kalp atışları süresince Zach sakın duruşunu devam ettirdi. Sonra boğazının derinliklerinden inledi ve bir

elini kadının göbeğinden yukarı doğru gezdirmeye başladı. Adele'i kendine doğru çekti ve onu öpmeye başladı. Her zamanki gibi, yumuşak ve tatlı, kadının dilini ağzının içine çekerken lezzetli bir vakum yaratan cinsten.

Adele çantasını yere bıraktı ve parmaklarını Zach'in güzel saçlarının içinden geçirdi. Zach'in göğsünden çıkan sıcaklık Adele'in göğüslerini ısıtıyordu. Göğüs uçları acı verecek kadar sertleşirken midesi hafifleşti, nefes alıp vermesi hızlandı. Zach'in ağzı Adele'in dudaklarıyla sevişirken, kadın sakın kalmaya çalıştı. Ellerini, Zach'in göğüs ve sırtının sert kıvrımları üzerinde dolaştırmak yerine, başının yanında tutmaya çalıştı, fakat Zach o anda parmaklarını kadının kazağının altından içeri soktu ve baş parmaklarıyla midesine bastırdı, bunun üzerine Adele de kendi parmaklarının onun bütün vücudu üzerinde gezintiye çıkmasına izin verdi.

Kalçalarının arasında oluşan arzuyu engelleyebilmek için bacaklarını birbirine bastırdı. Kendi kendine Cedar Creek Lisesi'nin kızlar tuvaletinde olduklarını hatırlattı ve Zach'in tişörtünü kot pantolonundan çıkartıp tenine dokunamadı. Ke-mlikle ağzını adamın bütün vücudunda gezdiremez ve onu külahta dondurma yemiş gibi yiyemezdi, fakat lanet hareketli geçip de bu deliliğe bir son verene kadar amansız bir seks arzusunu bütün vücudunda hissedecekti.

Zach'in baş parmakları kadının tenini havalandırdı ve karıncalanma duygusu göğsüne doğru yayıldı. Adele kafasını yana çevirdi ve aralarındaki sıcaklığın seviyesini biraz daha arttırdı. Zach'e uzun ve doyurucu öpücükler verdi ve adam

da sertleşen cinsel organını onun kamının altına doğru bas tirdi.

"Mmm," diye inledi Adele, adamın aç ağzına doğru **ve** durmak zorunda kalmadan önce daha fazlasını istedi. Zach bir bacağı Adele'in bacaklarının arasına sokarken, bir elini kadının süveterinin altından çıkartarak fermuarına götürdü. Dilini kadının ağzına daldırırken, parmakları kadının fermuarını sonuna kadar açtı. Daha sonra ellerini kadının göğüslerine götürdü, beyaz saten sutyeninin üzerinden kavradı.

Dudaklarını Adele'in boynuna doğru kaydırıp ve kadının başı yana düştü. Elleri kadının sutyeninin arkasına doğru giderken, "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin," diye inledi.

"Kopçası ön tarafta," diye fısıldadı Adele. Aslında ne kadar çok istediğini gayet iyi biliyordu. Adam o kadar büyük ve sertti ki leğen kemiğindeki baskı neredeyse acı veriyordu. Dizini yukarıya doğru kaldırdı ve bacağı Zach'in beline doladı. Zach sutyenin kopçasını açtı, iki pantolon arasındaki baskıyı biraz daha fazla hissederek Adele, Zach'e doğru sallandı.

Derin nefes alıp verişini Zach'in göğsünü yukarıya doğru kaldırdı ve Zach, Adele'in kazağını ve sutyeninin askılarını omuzlarından çekti, kollarından aşağıya doğru indirdi. Adele'e bakmak için biraz geriye çekildi ve sonra da kadının göğüsleriyle dolu olan büyük ellerine baktı.

"Üniversitede olduğun kadar güzelsin," dedi Zach, ama sesi daha çok şiddetli bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Biraz daha yaşlıyım." Zach'in parmakları, büzüşen gö-

ğüs uçlarıyla oynamaya başladığında nefesi kesilerek konuşmaya çalıştı ve o anda ofisindeki futbolcular ile ilgili kitabı ve "marifetli elleri" hakkındaki vurguyu hatırladı.

"Daha da iyi." Zach, bir elini ters çevirdi ve parmağındaki boğumla kadının acıyan göğüs ucunu yavaşça okşadı. "Mükemmel."

Adele, adamın yüzüne, birbirinden ayrılan dudaklarına ve arzudan kamaşan gözlerine baktı. Bir şekilde Zach'in, kendisinin ve durumun kontrolünü kaybetmişti. O ana kadar lanetin harekete geçmesini beklemişti. Ama olmamıştı ve o, durmak için tüm iyi niyet ve isteğini kaybetmişti. Kazağını üzerinden çıkarttı, sonra sutyeninin askılarını indirdi ve sutyen yere düşene kadar bileklerini yanında tutarak bekledi. Sonra avuçlarını Zach'in sert göğsüne yasladı ve omuzlarına doğru kaydırды, en sonunda da onu öpmek için ileri doğru eğildi. Ağzının tadı çok lezzetliydi, tıpkı seksi ve düğmesine basılmış bir adam gibiydi. Zach'in elleri, seksi ağzı ve sert penisinin ona dayanması gibi muhteşem duyguları hissetmeyeli tam üç sene olmuştu.

Yeni çıkan bir yangının parlama anında olduğu gibi, o öpücük de birbirine hasret ağız ve dillerin de yardımıyla cinselliği doruğa çıkarttı. Zach ise bu konuda çok iyiydi, onunla sallanıyordu, Adele'in ıslanan ve ağrıyan yerlerine dokunarak resmen seksi körüklüyordu. Adele'in teni karıncalandı, göğüslerinde bir ağırlık hissetti ve göğüs uçları acı verecek şekilde sertleşti. Bu kadar harika şeyler yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Dur," diye inledi Zach, ellerini kadının arkasına götürüp, vücudunu kadına yaslayarak onu duvara yapıştırırken Duvarın serinliği ve ellerinin altında Zach'in sertlikten taşa dönen kasları Adele'in çok hoşuna gitti. Derin bir nefes alınca Zach'in göğsü şişti, Adele'in saçlarına, "Bana olmaz de," diye fısıldadı.

"Olmaz?"

"Daha inandırıcı ol." Sıcak eli kadının belinden yukarı doğru kaydı ve çıplak karnının etrafında gezindi. "Tokat at bana," derken baş parmağı kadının göğsünün alt kısmında dolaşıyordu. "Bunu burada yapamayacağımızı söyle."

Eğer o anda dışarıdan gelen sesler, içindeki arzuları durdurmasa ve karnındaki arzu alevini söndürmeseydi Zach'e gülebilirdi de, ağlayabilirdi de, boynunu öpebilirdi de. Kazağına ve çantasına uzandı ve tam tuvaletin dış kapısı açıldığında Zach onu kabinlerden birine soktu.

"Matematik dersinde aynı sınıftayız," dedi genç bir kız sesi. "Çok tatlı bir çocuk."

"Çok yakışıklı."

"Bana çıkma teklifi etti. Sence kabul etmeli miyim?"

Adele kollarını kazağın içine sokarken, Zach de çantasını tuttu.

"Bilmiyorum. Sara Lynn Miller'le çıkıyor."

"Çok çirkin bir kız o."

"Evet, sen daha güzelsin."

Musluktan akan suyun gürültüsü kızların sesini bastırırken, Adele kazağını giymiş ve fermuarını çekmişti.

"Baksana, birisi şapkasını burada unutmuş," dedi kızlardan biri musluk kapandığı anda.

Adele, Zach'in yüzüne baktı. Sanki kapının içinden dışarıyı görüyormuşçasına tam karşısına doğru bakıyordu. Heykel gibi bir ifadesi vardı.

"Puma futbol takımının şapkası. Sadece oyuncular takar bunlardan." Kısa bir sessizlik oldu ve sonra, "On iki numaralı formayı kim giyiyor ki?"

Zach, Adele'e çantasını verdi ve sanki birisi o anda kendisini vuracakmış gibi gözlerini kapattı.

"Bilmem."

"Buraya nasıl geldi ki bu?"

Güzel soru. Adele kabinin kapısını açtı ve arkasından kapattı. Göz ucuyla fayansların üzerinde duran beyaz sutyenine baktı. Çantasını omzuna taktı ve ponpon kız kıyafeti giymiş olan kızların yanından geçerek musluğa gitti. Tuvaleti kullanıp sutyenini fark etmemelerini umuyordu.

"Teşekkürler," dedi ve kızlardan birinin elindeki şapkayı kaptı.

"Bu sizin mi?" diye sordu kız.

"Evet." Adele şapkayı eline astı ve suyu açtı. Ellerini yıkarken aynadan kızlardan birine baktı, çok fazla makyaj yapmıştı kız.

"Bu şapkalardan sadece futbolcularda var."

Ve koçlarda. "Futbolculardan birisinin değil bu şapka." Suyu kapattı ve bir tane kâğıt havlu koparttı.

"Kesinlikle onlardan biri gibi gözüküyor."

"Benziyor."

Makyajlı olan kız düşünceli bir şekilde sakızını çiğnedi. "Peki nerede buldun bunu?"

Son kabinin içinde saklanan adamdan. Omzunu silkti. "İnternet'ten satın aldım."

"Haag."

Daha fazla tartışmak ister gibi bakıyorlardı ama sonunda Kendra'nın meşhur "çok hoşsun" bakışını fırlattılar ve tuvaletten dışarı çıktılar.

"Etraf temiz," dedi Adele, kâğıt havluyu çöpe atarken. Lastik ayakkabısının tabanı fayansın üzerinde tiz bir ses çıkarttı.

"Zach?"

Zach cevap vermeyince, Adele kabinin kapısını açtı Zach sifonun üzerinde oturuyordu, çizmeli ayakları ise klozetin üzerinde duruyordu. Dirsekleri bacaklarının üzerin deydi, elleri de dizlerinin önünde birleşmiş duruyordu. "Çok ucuz kurtulduk," derken fırtınalı gözleriyle kadına baktı. "Hala aramızda hiçbir şey olmayacağını düşünüyor musun? Hem de hiçbir zaman?"

Hayır, kadın emin değildi, hem de hiç. "Durduk ya işte " Bunun acınası bir cevap olduğunu o da biliyordu.

Adam sağ tarafını gösterdi. "İç çamaşırlarını çıkartıp seni şu duvara çivilememe birkaç saniye kalmıştı."

Adele kafasını salladı. "O kadar ileri gideceğimizi hiç sanmıyorum."

"Kim durduracaktı beni?" Elini indirdi. "Sen mi?"

Böyle olacağını düşünmek hoşuna gitmişti, ama açıkçası bunu yapabileceğinden pek emin değildi. "Açık bir şekilde aramızda çözülmeyen sorunlar var," dedi, kesinlikle hiçbir mantığı olmayan bir konuda mantıklı konuşmaya çalışıyordu.

Zach tek kaşını kaldırdı. "Çözülmeyen sorunlar?" Ayağa kalktı, kadın da bir adım geriye gitti. "Ben aramızda olanları eski-usul şehvet olarak nitelendirirdim." Elini kapının arkasında duran askıya taktı. "Tabii, ben aptal bir sporcuyum."

"Zach ben öyle demek istememiştim. Sana aptal sporcu dediğim için özür dilerim."

"Ben de sana gösterip de vermiyorsun dediğim için özür dilerim."

Adele kaşlarını çattı. "Bana gösterip de vermiyorsun dertedin ki."

Güldü. "Demedim mi?"

"Ben gösterip de vermeyenlerden değilim!"

Zach kahverengi bakışlarını kadında sabitledi. "O zaman bu sözlerini kanıtlamanı sağlamadan önce buradan koşarak uzaklaş."

Adele'in anlaması için ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Kapıya doğru hareket etti ve boş koridorda arkasına bile i'akmadan yürümeye başladı.

Adele dairesinin kapısını açtı, sonra da anahtarını tekrar

çantasına koydu. Sutyenini kızlar tuvaletinde bıraktığına inanamıyordu. Eve doğru gelirken yarı yola kadar sutyeni tamamen unutmuş ve aşağı doğru, ince beyaz süveterinin içinden kendisine baktığı zaman fark etmişti. Yarım saniye kadar sutyeni almak için geri dönmeyi düşünmüş, fakat göğüs uçları kolayca görünebilir bir vaziyette birisiyle karşılaşılma ihtimali onu tekrar düşündürmüştü. Ayrıca sutyenin temizlik görevlisi tarafından bulunup çöpe atılmış olabileceği de aklına gelmişti. O sutyeni ne kadar sevdiği düşünülürse, bu üzücü bir olaydı.

Görevlinin sutyeni bulup oraya nasıl gelebildiğini düşünecek olması güldürdü.

Çantasını küçük giriş kısmındaki masanın üstüne fırlattı ve mutfağa doğru yürüdü. Kızlar tuvaletinde Zach'i öperken sutyenini kaybetmişti. Bu nasıl olabilirdi ki? Birinci saniyede kontrol ondayken ikincisinde tamamen kaybetmişti. Bir başka saniyede Zach'e onunla birlikte olmak istemediğini söylerken, diğerinde sutyeninin kopçasının ön tarafında olduğunu söylemişti.

Buzdolabını açtı ve bir tane Diyet Pepsi çıkarttı. Lanetin harekete geçerek Zach'i kendisinden iğrendiren bir hilkat garibesine dönüştürmesini beklemişti. Üç yıldır ilk defa lanet birisine etki etmemişti.

Lanete gerçek anlamda güvendiği ilk seferde kendisini hayal kırıklığına uğratmıştı. Zach'le birlikteyken. Gezegende en son öpmesi ve dokunması gereken adam olan Zach. Özellikle de Cedar Creek Lisesi'nin kızlar tuvaletinde. Dehşet ve

utanç içinde olması gerekiyordu, öyleydi de. Ama aslında olması gereken kadar değil.

Gülmeye olan ihtiyacının yanına bile yaklaşamayacak bir miktarda.

Üç uzun yıl boyunca bir lanetin etkisi altında yaşadığına inanmıştı. Bu gece ise lanet harekete geçmemiş ve Zach'i pislige dönüştürmemişti. Belki de bu olanlar, lanetin kırıldığı anlamına geliyordu. Belki de kötü randevuların belli bir sayısı vardı ve lanet tekrarlaması gereken sayıya ulaşmıştı. Ya da lanet diye bir şey aslında hiç olmamıştı. İki türlü de, uzun bir süreden beri ilk defa özgürlüğü hissetmeye cüret edebilmişti. Yaşadığı kâbusun bittiğini umut etmeye cesaret etmişti.

Adele, bebeğin odasına girdi, Zach'in şapkasını kafasından çıkartarak masanın üstüne, dizüstü bilgisayarının yanına bıraktı. Cumartesi gecesi buluştuklarında Joe'nun da bir pislige dönüşmemesini umut etmeye de cüret etti.

Az çok tanıdığı kadarıyla Joe fena biri değildi. Taşralı kovboy tarzıyla tatlı biri olduğu bile söylenebilirdi. Herhangi bir John Deere traktör reklamında görülebilecek türde bir tatlılık. Güneyli aksanıyla birlikte güzel Güneyli huylarına sahipmiş gibi görünüyordu.

Takip eden Cumartesi akşamı, El Rancho Restaurant ve Cantina'da etli fajita yiyip bir sürahi margarita içtikten sonra Adele, Joe Brunner'ın gerçekten güzel huyları olduğunu fark etti. Ona kapıyı tutmuş ve ceketini giyip çıkarmasına yardım etmişti. Fakat daha çok, Joe'nun aslında üç şeyi sevdiğini öğrenmişti; lise futbolu, üniversite futbolu ve profesyonel fut-

bol.

"O maç tarihe geçti," dedi Joe, Virginia Teknik Üniver sitesi'nde oynadığı bir maçı kastederek. Joe onu sekizde almıştı. Batı Teksaslı birçok erkek gibi bej sedef düğmeli batılı gömleği, yeni Wrangler pantolon ve bir çift Justin's giymişti Hasır kovboy şapkası, kahverengi saçlarını örtüyordu. "Bor se'de yaşıyorsun, değil mi? Orada, WAC'de çok iyi bir program var."

Futbol saplantısı dışında gerçekten iyi bir insan olduğunu da öğrenmişti ve sürekli olarak onu Zach'le karşılaştırdığı için kendini kötü hissediyordu. Zach kadar uzun boylu ve yakışıklı değildi, ayrıca ona baktığı zaman, Zach etrafında olduğu zaman olduğu gibi, kendini zayıf hissetmemişti. Ve bunun Joe lehine bir durum olması gerekiyordu.

Akşam yemeği sırasında Adele birkaç kez futboldan baskı bir konuya dönme girişiminde bulundu. Bunun nedeni yalnızca futbolla ilgilenmemesi değildi, aynı zamanda, bu konu her seferinde aklına belirli bir emekli oyun kurucuyu getirdiği için. Ve Zach'i düşündüğü zaman da kızlar tuvaletinde başından geçen utanç verici anları hatırlıyordu. Bu anları düşündüğü zaman ise karnı kasılıyor, tenine ateş basıyordu

"Antrenörlük yapmadığın zaman nelerle ilgilendiğini anlatsana bana," diye sordu Adele, birinci fajitasını sararken

"Whistle Stop Mart'ın sahibiyim." Joe'nun açık yeşil gözleri, masanın karşısından Adele'in gözleriyle kesişti ve Joe gill dü. "Çok heyecanlı bir iş değil ama benzin, patates cipsi satarak iyi para kazanıyorum."

Bu şekilde güldüğü zaman, bu kadar futbol fanatığı olduğu için onu neredeyse affedebilirdi. "Bu işi seviyor musun?"

"Seviyorum. Kendine özgü zorlukları var. Tabii ki antrenörlük gibi değil. Antrenörlük yapmaya bayılıyorum."

Bu çok belliydi. "Dün akşamki maçı kim kazandı?" diye sordu bir an için pes ederek.

Joe, tam ağzındaki lokmayı yutmaya çalışırken durakladı ve tek basamaklı bir IQ seviyesi varmış gibi Adele'e bakkaldı. "Pumalar. Maça gitmedin mi?"

"Çalışmam gerekiyordu."

Konu birkaç dakikalığına Adele'in yazarlığına geçti, sonra Joe daha çok sporla ilgili, özellikle de futbolla ilgili kitaplar okuduğunu söyledi. Tabii ki.

Joe, garsona kredi kartını verdiğinde, Adele'de biraz tekila sarhoşluğu oluşmuştu. Gerçi, futboldan bu kadar çok bahsetmenin yarattığı sıkıntıyı gidermek açısından iyi gelmişti.

Lisedeyken uzun süre çıktığın bir kız arkadaşın yok muydu?" diye sordu.

"Evet. Randa Lee Hardesty. Ponpon kızdı."

Tahmin etmişti. Futbolcular ponpon kızlarla çıkardı, değil mi?

Garson, hesapla birlikte geri geldi, Joe vermesi gereken bahşişi hesapladı ve fişi imzaladı. "Ve ilk eşimdi."

"İlk eşin mi?" Adele paltosuna uzandı ve askılıktan aldı. 'şimdiye kadar kaç tane oldu?"

"Sadece iki."

Sadece iki?

Joe ayağa kalktı ve Adele'in kollarını paltoya sokmasına yardım etti. "Sen hiç evlenmemiştin, değil mi?"

Adele başını salladı ve Joe'ya baktı. "Açıkçası, ben tembel biriyim."

Yemekten sonra Joe, Adele'i eve bıraktı ve ön kapıya yürürken elini tuttu.

Bir şeyler hissetmiş olmayı çok isterdi. Zach ellerini te nine değıdirdiğinde hissettiklerinin azıcık bir kısmını bile hissetse çok güzel olacaktı ama olmadı. "Bu gece çok güzel vakit geçirdim," dedi ve boştaki elini paltosunun cebine soktu "Teşekkür ederim."

"Ben de çok eğlendim. İstersen, belki tekrar buluşabiliriz."

"Olabilir, ama ablam hastanedeyken gerçekten çok meşgulüm." Cletus'la buluşmasını hatırladı ve nefesini tutarak bekledi.

Joe güldü ve elini sıktı. "Anlıyorum. Koçlukla ve diğer şeylerle, aslında ben de epey meşgulüm. Flört edecek zamanım yok. Bu nedenle, bir daha boş akşamım olduğu zaman, seni ararım. Sen de boşsan bir şeyler yeriz. Baskı olmadan."

Adele o kadar rahatladı ki, ona sarılıp kucaklamak istedi. Joe, Cletus gibi pisliğe dönüşmemişti. Belki de lanet gerçekten bitmişti. "Ben de isterim, Joe."

"Güzel." Joe onun elini bıraktı ve gitmek üzere döndü. En alt basamakta durdu ve Adele'e baktı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrılırken, "Herhâlde güzel kız arkadaşların var-

LANETLİ TALİH

dır."

Adele, Boise'deki arkadaşlarını düşündü. "Evet."

"Saat on bile olmadı. Neden onları aramıyorsun? Hep birlikte benim evimde parti yaparız. Ten sandviçi modundavım." Topuklarında sallandı ve, "Eti ben sağlarım," dedi.

LANETLİ TALİH

Pazar öğleden sonra, Zach'in büyük televizyonunda futbol vardı, fakat Denver, 49'ers'ı ağır bir yenilgiye uğrattırken hiç dikkat etmedi.

"Güzel ve ilginç bir kadın ve onu gerçekten tekrar görmek isterdim," dedi Joe, Zach'in büyük deri kanepesinde otururken. "Bir şekilde, ikimiz de meşgul değilsek, tekrar çıkabileceğimizi söyledik ve sonra... Ona üçlü yapmamız için arkadaşlarını çağırmasını söyledim. 'Eti ben sağlarım,' dedim ve bunun nereden çıktığını bile anlamadım, Z. Bir an ona bakıp, ne kadar güzel göründüğünü düşünürken, bir anda ten sandviçinden bahsettim."

Joe o kadar kötü görünüyordu ki, Zach, arkadaşına gülmemenin daha iyi olacağına karar verdi. " 'Ten sandviçi' mi dedin?"

Savunma koçu başını *evet* anlamında salladı ve Lone Star birasından bir yudum içti. "Emin sayılırım."

Fakat bir insanın kahkahalarla gülmemeye dayanabileceği bir sınır vardı. Göğsünden yükseldi ve omuzlarını sarstı. Kucağına bira dökmek için Pearl şişesini sehpayaya koymak zorunda kaldı.

"Hiç komik değil."

Zach'in oturduğu yerden, çok komik görünüyordu. Hem de hafiflemişti. Joe, Adele'i öpememişti bile ve aralarında ikinci bir buluşma olmayacağından oldukça emindi.

"Üçlüyü düşünmemiştim bile, fakat ağzımı açtım ve bu konuyu konuşmaya başladım. Sanki bir şey beni ele geçirdi ve kontrol edemedim."

Ne yazık ki, Zach bu duyguyu biliyordu ve kahkahası duruldu. Adele söz konusu olduğu zaman, anlaşılan kendisi de kontrolü kaybediyordu. Kontrol kaybını düşünmek bile onu korkutuyordu. Adele'i duvara dayadığı, elleriyle çıplak göğüslerini kavradığı, kendi sertliğini onun pantolonunun ağına bastırdığı zaman, tuvalete herkes girebilirdi.

Kontrol eksikliği onu korkutmakla kalmıyor, her yönüyle şaşırtıyordu. Hayatında epey çılgınlık yaşamıştı, fakat kendini ya da saygınlığını hiçbir zaman riske atmamıştı. Kontrolü hep elinde tutmuştu. Her zaman onun sözü geçmişti. Skandal yaratmama konusunda çok dikkatli davranmıştı ve futbol koçu, birkaç tane liseli kız tarafından tuvalette iş üzerinde yakalansaydı ne olabileceğini düşünmek dahi istemiyordu.

"Hiç üçlü yapmadım," diye homurdandı Joe, birasından bir yudum daha alırken. "Sen herhâlde yapmışsındır."

Zach omuzlarını silktilti. "Bir süre sonra cazibesini kaybediyor."

"Onun yüzüne bir daha bakabileceğimi sanmıyorum."

Zach'in Adele'den uzak durmasına olanak yoktu. Hiçbir şekilde mümkün değildi. Tiffany ile Kendra arkadaştı ve aynı dans takımındaydı. Tekrar karşılaşmaları kaçınılmazdı.

Çözümlememiş konular. Denver on beş metrelik sürüş sonrasında gol atarken, Zach birasına uzandı. Durumu ifade etmenin bir yolu buydu, herhâlde. O tuvalette duruşunu, pembe göğüs uçlarının avuçlarındaki baskısını düşündü ve bu "konuları" çözümlemenin tek bir yolu olduğuna karar verdi. Ve bunun için Adele'den uzak durması ve sürekli bir sertlikle dolaşması gerekmiyordu.

Maç bittikten sonra, Joe'ya kapıyı gösterdi ve kendisiyle Tiffany için akşam yemeği hazırladı. Izgarada tavuk pişirdi, Ceasar salatası yaptı ve lokal mezeciden aldığı enginarlı ekmeği ısıttı. Kızı, olağanüstü sessizdi ve ona, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Tiffany, "Hayır," diyerek başını salladı ve salatasıyla oynadı. Zach aslında ona inanmadı ve Tiffany, ancak ertesi Perşembe sabahı aklını kurcalayan şeyin ne olduğunu söyledi.

"Bu Cumartesi, ilk dans yarışmam var," diye hatırlattı Tiffany, kahvaltı köşesindeki masanın karşısından. "Yarın, okuldan sonra San Antonio'ya gidiyorum."

Tabii biliyordu. Bütün hafta bunu konuşmuşlardı. "Keş-

ke orada olabilseydim, tatlım, ama biliyorsun aynı gün Lubbock'ta Amarillo maçım var."

Tiffany, mısır gevreğini karıştırdı ve içini çekti. "Biliyorum. Herkesin velisi gidemiyor."

Zach, krem peynirli kızarmış simidinden bir lokma ısırdı ve kızının kasıtlı olarak kendisini suçlu hissetmesini mi sağlamaya çalıştığını merak etti. Daha doğrusu, daha suçlu.

"Kendra'nın ailesi gidemiyor. Tabii annesi hastanede olduğu ve teyzesinin, acil bir duruma karşılık burada kalması gerektiği için."

"Tiff, biliyorsun, gidebilseydim giderdim."

Tiffany başını salladı ve birkaç dakika boyunca sessizce kahvaltılarını yediler. Sonra Tiffany, "Ben on üç yaşındayım," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Sen olmadan dans yarışmalarına gidebilecek kadar büyüdüm."

"Doğru." Simidine çilek reçeli sürerken, suçluluk duygusu biraz azaldı.

"Yanıma yeterince para alıp, dönüş otobüsünü kaçırmaya dikkat edecek kadar büyüdüm."

Zach simidinden bir ısırık aldı ve çiğnedi. "Evet. Yetişkinlerin yaptığı birçok şeyi yapabilecek kadar büyüdün."

"Makyaj yapacak kadar büyüdüm mü?"

Zach yutkundu. "Efendim?"

Tiffany başını kaldırıp babasına baktı. "Baba, okuldaki herkes makyaj yapıyor."

"Hayır." Bebeğinin ruja bulanması düşüncesi onun dehşete düşürüyordu. "Senin makyaja ihtiyacın yok."

"Birazcık?" diye yalvardı.

"Hayır."

"Annem hayatta olsaydı, bana izin verirdi."

Bu, muhtemelen doğrudu, fakat Zach'i ikna edecek bir argüman değildi. "Tatlım, makyaj olmadan da güzelsin."

"Diğer kızların yaptığı şeylerin hiçbirisini yapmama izin vermiyorsun!"

"Bak, bu doğru değil."

"Doğru! Geçen yaz, Lyndsy Shiffer'le fuara gitmeme izin vermedin ve benim dışımda herkes gitti."

"Onun nedeni, Lyndsy'nin annesinin, annelik görevinin büyük bir kısmını şehir kulübiindeki bar taburesinde gerçekleştirmesiydi."

"O gece içmeyecekti."

"Hı-hı."

Tiffany ayağa kalktı. "Hayatımdan nefret ediyorum! An-nemi istiyorum. O beni anlardı!" Döndü ve hışımla merdivenleri çıkarak odasına kapandı.

Zach, boş merdivenlere bakakaldı, sonra elindeki ekmece baktı. Şimdi ne olmuştu? Tiffany, biraz rimel ve dudak parlatici için gerçekten bu kadar bozulmuş muydu? Bunlar » kadar önemli şeyler değildi ki. Bu kadar sinirlenmeye de-gecek şeyler değildi.

Kahvaltısını bitirdi, bulaşık makinesini doldurdu. Genç kızları anlıyormuş gibi davranmadı bile. Çok... duygusal-

lardı. Arabasının anahtarlarını cebine atarak yukarı çıktı. Tiffany'e, ağlayarak içindekileri dökmesi için on beş dakika vermişti. Artık okula bırakma zamanı gelmişti.

Odanın kapısını açarken parmaklarıyla kapıyı tuttu. Tiffany, yastıklar ve oyuncak hayvanlarla çevrili büyük pembe yatağının ortasında yüzüstü yatıyordu. Bir duvara Sinderella'nın sarayı boyanmıştı ve balkabağından at arabası bile vardı. Oda, küçük bir kız çocuğuna göre tasarlanmıştı, tırıl tırıl pembe gölgeliğin altında burnunu çeken, makyaj yapacak kadar büyüdüğünü sanan genç kıza göre değil.

Zach odada yürürken Tiffany başını kaldırdı. "Annemi özledim," diye fısıldadı.

Zach, Devon'un, odanın her tarafında bulunan resimlere baktı ve kızının yanına oturdu. "Özlediğini biliyorum." Tiffany'nin eline uzandı ve gümüş yüzüğüyle oynadı. "Fakat o burada değil ve ben de en iyi olduğumu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyorum."

Tiffany dönerek sırtüstü yattı ve elini babasının elinden çekti. "Annem burada olsaydı, onunla kızlara özgü şeyler konuşabilirdik."

"Ne gibi şeyler?"

Tiffany başını iki yana salladı. "Seninle konuşamayacağım şeyler."

"Benimle konuşabilirsin."

Tiffany gözlerinin ucuyla babasına baktı. "Sanmıyorum."

"Kızlarla ilgili bir sürü şey biliyorum." Ki, bu herhâlde doğrudu, fakat daha çok büyük kızlarla ilgili şeyler konu-

sunda deneyimliydi.

Tiffany başını salladı ve tavana baktı. "Anlamayacağın şeyler var."

"Makyaj gibi mi?"

"Evet. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Neden okuldaki bütün kızlar regl olduğu hâlde ben olmadım gibi?"

"Haa." Zach ayağa fırladı ve kulaklarının çınladığını hissetti.

"Gördün mü?"

Zach tekrar oturdu ve ensesine yayılan bir yanma hissetti. Kızlar ve regl durumları hakkında hiçbir halt bilmiyordu. Belki, o dönemlerde sinirli oldukları dışında. Tanrım, kızların ne zaman adet görmesi gerektiğini hiç düşünmemişti. Şimdi de düşünmek istemiyordu. Tiffany'le ilgili olarak hiç istemiyordu. "Yani, diğer bütün kızlar, ha?"

Tiffany, babasına baktı, büyümeyi çok isteyen, fakat Sinderella odasından vazgeçmeye hazır olmayan küçük kızı. "Baba. Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Hayır. Hayır, konuşmamız iyi oldu." Zach, ensesini kaşıdı. "Bir problemin olduğunu düşündüğün için mi kaygılanıyorsun?"

"Belki."

"Seni doktora götürebiliriz."

"Hayır!" Başını iki yana salladı ve yanakları kızardı.

"Peki. Her zaman büyükannelerinden birini arayıp, on-

lara sorabilirsin."

Burnunu kırıştırdı. "Belki."

Zach kendini son derece yetersiz hissettiğinden ve konu dışı kaldığı için suçluluk duyduğundan, "Belki biraz dudak parlaticısı sürebilirsin. Açık pembe," dedi.

"Ve biraz rimel."

"Çok az."

"Ve göz farı. Mavi."

"Tanrı aşkına, Hayır." Küçük kızının mavi far sürmesi düşüncesi bile, yanaklarının kırmızıya bulanması kadar korkunç geliyordu. "Sonra da, geçen yaz gördüğümüz boğa gibi burnunu deldirmek isteyeceksin."

Tiffany başını salladı. "Aman, Baba."

Çarşamba öğleden sonra Adele saçını toplayıp, çılgın bir şekilde Kendra'nın okuluna gitti. Yazı yazmaya dalmış, Kendra ile Tiffany'i almakta gecikmişti.

"Kusura bakmayın," dedi kızlar Sherilyn'in arabasına binerken. "Çalışıyordum ve zamanın nasıl geçtiğim anlamadım"

"Sorun değil." Kendra ön yolcu kapısını kapattı ve sırt çantasını yere, ayaklarının arasına attı. "Bizi Dillard's'daki Estee Lauder reyonuna götürebilir misin?"

"Tabii. Ne alacaksınız?"

"Biraz makyaj malzemesi almam gerekiyor." Tiffany ar-

ka koltuğa bindi ve kemerini bağlar bağlamaz, Adele trafiğe girdi.

Adele, kendisine de bir şeyler alabilirdi. "Baban bunu kabul etti mi?"

"Evet. Babam bana kredi kartını verdi ve eve fahişe gibi gelmememi söyledi."

"Jenny Callaway gibi," dedi Kendra homurdanarak ve iki kız gülmeye başladı.

Adele'in *Baba* 'yı en son gördüğü gün, *Baba* tuvalet kahininden çıkıyordu. Başlangıçta, o tuvalette olanlar sonucunda, artık lanetin işlemediği duygusu gözlerini kör etmiş, rahatlama ve sevinçten başka hiçbir şey hissetmemişti. Fakat hır hafta sonra, yalnızca büzüşüp sızlanmak istiyordu. O kızlar tuvalete girmeseydi, duvara dayanarak Zach'le sevişmeyeceğinden emin değildi. O kızlar kapıyı açmadan önce Zach unu tuvalet kabinine çekmeseydi neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

"Adele teyze?"

Adele yeğenine baktı. "Efendim?"

"Hayır, Kendra," dedi Tiffany, arkadan yüksek sesle fısıldayarak.

Kendra döndü ve koltukların arasından Tiffany'e baktı. "O bilebilir."

Adele dikiz aynasından Tiffany'nin başını iki yana salladığını gördü. Gözleri kocaman olmuştu. Annesine o kadar benziyordu ki, Devon'un, Adele'in giydiği pantolon markasıyla alay edişini hatırladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Kendra koltuğunda geriye yaslandı. "Sen ne zaman regl olmaya başladın?"

Adele yeğenine bakarken, araba biraz kaydı. "Neden?"

"Çünkü Lilly Ann Potts geçen hafta oldu. Bu durumda, Tiffany dışında, sekizinci sınıftaki herkes regl oldu demektir."

Adele kırmızı ışıktaki durdu ve bir kez daha dikiz aynasından baktı. Tiffany öne eğilmiş, yüzünü sırt çantasına gömmüştü. Adele, Tiffany dışında sekizinci sınıftaki herkesin adet gördüğünden kuşkuluydu. "Bunun için kaygılanıyor musun?"

Tiffany omuzlarını silkti.

"Bir sorunu olabileceğini düşünüyor," diye ekledi Kendra. "Ve konuşabileceği bir annesi yok."

Trafik lambası yeşile döndü ve Adele kavşağı geçti. On üç yaşındayken Adele'in de annesi yoktu ve hayatındaki o önemli parçanın eksik olmasının ne demek olduğunu biliyordu. O kaybı, üzüntüyü ve özlemi devamlı olarak yüreğinde hissetmek, fakat onun açısından, en azından Sherilyn vardı. Ona bazı şeyleri açıklamak için mükemmel, baş belası Sherilyn vardı. "Benim annem de ben on yaşındayken öldü. Tıpkı senin gibi. Ama benim, babamla paylaşamayacağım utanç verici şeyleri konuşabileceğim bir ablam vardı."

Tiffany başını kaldırdı. "Babamla konuşmaya çalıştım. Bir doktora gidebileceğimi söyledim, fakat ben doktora gitmek istemiyorum, büyükannelerimle de konuşmak istemiyorum. Zaten bir problem de olmayabilir, ama televizyonda, çok fazla erkek hormonu veya öyle bir şeyleri olan kızlar hakkında bir

haber gördüm. Regl olmuyorlar ve bıyıkları çıkıyordu. Bıyığının çıkmasını istemiyorum."

Adele böyle bir şeyi hiç duymamıştı, fakat belki olabiliyordu "Galiba ben ilk reglimi olduğumda on üç yaşındaydım, ama arkadaşım Gail on dört yaşındayken oldu. O benden daha ulak tefekti ve geç olgunlaştı."

"Gördün mü? Sana merak etmemeni söylemiştim." Kendi baş parmağının kısa tırnağındaki mavi oje parçasını kazıdı

"Galiba annem de geç olgunlaştı," dedi Tiffany.

"Evet. Galiba öyleydi."

Tiffany yine doğruldu. "Annemi tanıyor muydun?"

"Cedar Creek Lisesi'nden aynı yıl mezun olduk," dedi Adele, Dillard's'ın park yerine girerken. "Aynı arkadaş grubunda değildik, ama onu tanıyordum."

Adele arabayı park etti. Üçü arabadan çıktı ve mağazanın girişine doğru yürüdü.

"Annemin çok erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordu Tiffany ve kollarını kırmızı kazağının üstünde kavuşturdu.

Devon hep futbol oyuncularıyla çıkardı. "Sanırım vardı."

"Şirinler miydi?"

"Tabii." Adele çantasını omzuna astı. "Herhâlde anneni en iyi tanıyan kişi babandı." Mağazaya girdiler ve parfüm ıcyonunda durdular. "Anneni ona sormalısın."

Tiffany omuzlarını silkti ve her tarafına Juicy sıktı. "Ona soruyorum, ancak babam annemi Teksas Üniversitesi'nden

önce tanıımıyormuş. Ve sadece 'annen gibisi yoktu' gibi şeyler ve beni çok sevdiğini söylüyor."

Zach haklıydı. Adele, Devon gibisini tanımamıştı ve bu iyi bir şeydi. "Genevieve Brooks'a sor istersen." Adele bir şişe Burberry aldı, kollarını sıvazladı ve bileklerine sürdü. "O, anneni benden daha iyi tanıyordu."

Tiffany başını iki yana salladı ve altın sarısı saçları kazağının omuzlarına süründü. "Benimle, sadece babamın etrafında olabilmek için konuşuyor. Diğerleri de öyle."

"Bunu kokla." Kendra bileğini Tiffany'nin burnuna kaldırdı. "Greyfurt gibi kokuyor."

Parfüm şişelerini yerlerine koydular ve Estee Lauder reyonuna giderken Tiffany sordu, "Annem okulda nasıl biriydi?"

İğrenç bir cadıydı. "Şey, havalı ve güzeldi." Adele anılarını tarayarak, söyleyebileceği güzel bir şey aradı. "Ponpon kızdı ve çok popülerdi." Sonra kesinlikle yalan söyledi. "Harika biriydi." Boğazındaki daralmayı yutkunarak geçiştirme«ye çalıştı. "Gerçekten çok iyiydi."

Tiffany sırttı ve ağız dolusu metali gösterdi. Bütün yüzü aydınlandı. "Onu herkes severdi."

"Evet. Onu herkes severdi." Adele gülümsedi ve yalan söylediğine memnun oldu.

"Büyükanne Cecilia, herkese iyi davrandığı için insanların onu sevdiğini söylüyor."

Adele ağzını açtı, fakat boğazı tamamen tıkanı. Anlaşılan kotası, Devon hakkında günde bir yalan söylemekti. "Hm

mm," diyebildi ve bol miktarda sarı saç ile mükemmel bir makyajı olan Estee Lauder satış elemanı, Adele'i daha fazla yorum yapmaktan kurtardı. Tezgâhtar üçünü, aynaların karşısındaki koltuklara oturttu ve onlara ip uçları verirken, makyaj malzemeleriyle oynamalarına izin verdi.

Adele, Tiffany adına üzülüyordu. Genç kızlık yıllarını annesiz geçirmek zordu ve Zach'in kızını sevdiğinden emin olmasına rağmen, hiçbir zaman annesi olamayacağını biliyordu. Tiffany hiçbir zaman babasına gidip, bedeni genç kızlıktan kadınlığa dönüşürken her kızın aklına gelen aşırı derecede utandırıcı soruları soramazdı. Zach'e, Tiffany'nin kaygılarını kendisiyle paylaştığını söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Kızlar biraz pembe ruj sürerken, Adele sıvı göz kalemi seçti ve kirpiklerinin dibine erik rengi ince bir çizgi çekti. Illusionist marka rimelle kirpiklerinin hacmini artırdı, sonra yeğenine döndü. "Nasıl buldun?"

"Göz kalemini beğendim, ama..."

"Ama ne?"

"Alınma ama, Adele Teyze, elastik saç tokasının gitmesi gerekiyor."

"Nereye gidecek?"

"Çöplüğe."

Adele elini kaldırarak, başının arkasındaki at kuyruğuna uzandı. "Tokamın nesi var?"

Tiffany öne eğildi ve yanıtladı, "Fazlasıyla demode, 1990'lardan kalma. Artık hiç kimse elastik saç tokası takmı-

yor."

"John Kent'in annesi takıyor," dedi Kendra, aynada kendine bakarken. "John'u okuldan almaya geldiğinde gördüm."

"Evet, ayrıca anne pantolonu ve uzun kakülleri de var."

Adele bir anda kendini yaşlı hissetti ve elini indirdi. "Sahi mi? Tokam demode mi oldu?" Bunu nasıl bilmezdi? Ve nasıl bir anda bu kadar yavan hâle gelmişti?"

"Tokan, demodenin de ötesinde," dedi Tiffany, avutmaya çalışan bir gülümsemeyle. "Fakat gözlerin çok güzel."

Güzel gözleri Bu, insanların çirkin insanlara söylenecek güzel bir şey bulunamadığı zaman söylediği şey değil miydi?

"Ayrıca, saçların tokanın içinde olmadığı zaman gerçekten çok şirin oluyorsun," dedi Tiffany, Adele'e yem atarak.

Şirini "Teşekkür ederim." Adele tezgâhtara baktı. "Illusionist rimeli, erik rengi göz kalemini ve kiraz rengi ruju alıyorum." Saatine baktı, sonra yeğenine döndü. "Sen ne alıyorsun?"

"Ben mi? Annemin kredi kartı yanımda değil."

"Merak etme. Bende bir sürü kredi kartı var."

"Sahi mi?" diyerek gülümsedi Kendra. "Bana makyaj malzemesi alır mısın?"

"Tabii. Annenin itiraz edeceğini sanmam ve buraya geldiğimden beri kredi kartlarımı çalıştırmadım. Kendimi bira/yoksun bırakılmış gibi hissediyorum."

"Gizleyici almamın sakıncası var mı?" Kendra çenesindeki sivilceyi gösterdi. "Bu çok utanç verici."

Adele, tezgâhtarın sunduğu kapatıcı çeşitlerine baktı ve

kalemi olan küçük tüpü işaret etti. "Bunu beğendin mi? Senin ten rengine benziyor."

Kendra *evet* anlamında başını salladı ve tezgâhtar döner kapatıcıların durduğu çekmeceyi açtı.

"Anneni yemekten önce mi, sonra mı görmek istersin?" diye sordu Adele yeğenine.

"Sonra. Tiffany şimdi bizim eve geliyor ve babası saat altı civarında bizden alacak."

"Oh." Zach'in büyük "becerikli" ellerinin göğüsleri üzerinde dolaşmasına ilişkin anılar, uygunsuz bir şekilde aklına geldi.

"Umarım bir sakıncası yoktur, fakat babamın antrenmanı bu gece biraz uzayacakmış."

Adele, "Baba'yı" bu kadar çabuk görmeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Tuvalet olayının anısı biraz unutuluncaya kadar ondan uzak durabileceğini ummuştu. "Tabii, Nakıncası yok. Sheri, her zamankinden biraz geç gitmemize bir şey demez."

Tezgâhtar kapatıcıyla pembe dudak parlatıcısını, Adele'in makyaj malzemesiyle birlikte paketledi ve Tiffany istediği kozmetikleri gösterdi. "Çok şanslısın, Kendra," diyerek, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. "Keşke benim de erkek kardeşim olacak olsaydı."

"Devamlı olarak teklemesini hissediyoruz."

"Bebek bakarken yanında olmama izin vermelisin."

"Peki. Onun kirli bezlerini değiştirmene izin veririm."

Tiffany burnunu kırıştırdı. "Ööö."

Tezgâhtar, kıvrırma rimeli, iki tüp pembe ve kırmızı parlatıcı ile ortasında açık mavi bir sıvı bulunan berrak bir tüpü hazırladı.

"Baban o mavi göz farına bir şey demeyecek mi?" diye sordu Adele on üç yaşındaki kıza.

Tiffany başıyla onayladı ve Zach'in Platinum American Express kartını çıkardı. "Bir şey demez."

Saat altı on beşte, Zach, bol bir kapüşonlu sweatshirt'le Sherilyn'in verandasında belirdi. Gri Kasım havası, Zach'i hafif bir gölgede bırakıyordu ve her zamanki gibi, onu görmek, Adele'in içinde tuhaf şeyler yaratmıştı.

"Merhaba, Adele."

"Tiffany," diye seslendi Adele, omzunun üzerinden, "baban geldi." Adele, verandaya çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. "Seninle konuşmam lazım."

Zach başım eğerek Adele'e baktı, yüzünde, dikkatli bir şekilde, boş bir ifade vardı. "Eğer konu, tuvalette olanlar hakkındaysa, sanırım ikimizin de kapılıp gittiğini söyleyebiliriz ve..."

"Konu o değil." Adele onu kolundan tutup, basamaklardan aşağıya çekti. Bir keresinde insan-fırın olduğunu söylemişti ve haklıydı. Vücudundan ısı yayılıyor ve Adele'in elini ve kolunu ısıtıyordu. "Tuvalette olanlardan çok daha önemli bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor." Dillard's'dan eve

döndükten sonra Adele, Tiffany'nin vücuduyla ilgili kaygıların düşünmüş ve düşündükçe, Zach'le konuşması gerektiğine karar vermişti. "Tiffany bana, hiçbir zaman regl olamayacağından ve bıyıklarının çıkmasından korktuğunu anlattı."

En alt basamakta durdular ve Zach yüzünü Adele'e döndü. "Sana bütün bunları mı anlattı?"

Adele başıyla onayladı ve Zach'in kolunu bıraktı. "Benimle bu konuyu konuştuğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Geçen gün böyle bir şeyden bahsetmişti." Adele'in gözlerinin içine baktı. "Fakat bıyık konusunu söylemedi."

"Anlaşılan, televizyonda aklını başından alan bir prog-

ram izlemiş." Adele omzunu silkti. "Yalnızca geç ol-

ğından eminim. Devon ufak tefekti."

"Annesi ufak tefekti, yani olabilir."

Ufak, minyon ve güzel. Adele başını çevirdi ve soğuğa karşı, kollarını kavuşturdu. Üzerinde uzun kollu bir gömlek

vardı, fakat akşam serinliğine karşı yeterli değildi. "E-

von'la ilgili sorular sordu."

Yan yana, gümüş rengi Escalade arabasına doğru yürüdüler. "Ne gibi sorular?"

"Lisede nasıl olduğu konusunda. Bunun gibi şeyler."

"Sen ne söyledin?"

Adele başını kaldırıp Zach'e baktı ve açıkça, "Yalan söyledim," dedi.

"Ne hakkında?"

"Tiffany'e Devon'un muhteşem biri olduğunu ve herke-

sin onu sevdiğini söyledim."

Adele emin değildi, ancak Zach'in ağzının bir kenarıyla gülümsediğini sandı. "Anladığım kadarıyla, herkes mükemmel olduğunu düşünmüyordu."

Adele kaldırımında durdu. "Hayır. Herkes öyle düşünmüyordu."

Zach ellerini cebine soktu ve sanki sokağın karşısında dikkatini dağıtan bir şey varmış gibi, Adele'in başının üstünden karşıya baktı. "Teşekkür ederim. Devon'un senin en sevdiğin insan olmadığını biliyorum."

"Hayır." Adele arkasına baktı ve etrafta, kendisiyle Zach'den başka kimse yoktu. "Hayatımı cehenneme çevirdi."

"Sırf senin değil, başkalarının da hayatını cehenneme çevirdi."

Adele, Zach'in hayatını da cehenneme döndürüp döndürmediğini merak etti. "Devon ya da senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Tiffany iyi bir kıza benziyor. Kendra'nın hayatının en zor dönemlerinde, yeğenime çok iyi davrandı"

"Tiffany iyi bir kız." Adele'in başının üzerinden bakmaya devam ederken, gözleri kısıldı. "Bıyığı çıkacak diye kaygılandığımı bilmiyordum ve aklımda ne varsa benimle konuşabileceğini düşünüyordum. Anlaşılan babasıyla konuşmaktım çekindiği konular varmış." Sonunda Adele'in yüzüne baktı "Başka bir şey söylediği takdirde, bana anlatırsan memnun olurum."

Adele başıyla onayladı. "Ben de annemi on yaşındayken kaybettim, bu nedenle, neler hissettiğini anlıyorum."

"Doğru. Bunu bana üniversitedeyken anlatmıştın." Zach'-in bakışları Adele'in ağzına ve gömleğinin önüne kaydı. Sesi gerçekten alçaldı ve ağır ağır konuşarak, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Adele, onun kendisine ne getirdiğini öğrenmek istemediğini düşündü. Uzun zamandır sahip olmadığı bir şey olabildi. Çok istediği, fakat istememesi gereken bir şey. Şaşkınlığını örtmek için kaşlarını çattı. "Artık büyü. Zach."

Zach bir süre Adele'in yüzüne baktı ve sonra, "Tatlım, çok kötü fikirlisin."

Adele elini Zach'in göğsüne koydu. "Ben mi?" Başka bir yanıt veremeden, ön kapı açıldı ve Tiffany verandayı geçerek, basamaklardan indi.

"Hazır mısın?" diye sordu Zach, sesindeki ateşli tembel ağırlık kaybolmuştu.

"Evet." Tiffany sırt çantasını omzuna taktı ve Cadillac'-in yolcu kapısını açtı. "Beni Dillard's'a götürdüğün için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Adele, elini Tiffany'nin omzuna koydu. Ayrıca, bir şeyi unutma. Geç olgunlaşmak şimdi canını sıkabilir fakat otuz yaşına gelince, yirmi beş yaşında görüneceksin ve bütün arkadaşların seni kıskanacak."

Zach, yıllardan sonra ilk kez rüyasında Devon'u gördü. Rüyada, tekrar Teksas Üniversitesi'ndeydi, Teksas Memorial

Stadyumu'nun tüneline tek başına yürüyordu. Kramponla rımn sesi, betonda yankılanıyordu ve elindeki kaskı bacağını çarpıyordu. Geçidin büyük girişinde, onu gömdüğü Chanel takımıyla Devon'un durduğunu görünce, adımları yavaşladı, sonra da durdu.

"Merhaba, Zach."

Göğsünde yoğun, boğucu bir ağırlık hissetti.

"Merhaba demeyecek misin?"

"Neden geldin?"

Devon sarı saçlarını savurdu ve yeşil gözleriyle Zach'e baktı. "Hamileyim." Güldü ve düz karnına elini koydu. "Ba ba olacaksın."

Yoğun, boğucu ağırlık, ciğerlerini sıkıştırdı ve boğazını tıkadı. Nefes nefese uyandı, kalbi beyninde çarpıyordu. Yorgan kurşun gibi ağırlaşmış, kalkmasını engelliyordu. Yorgam itti. Uyanık olduğuna hayatında hiç bu kadar sevinmediğim düşünerek, yatağın kenarına oturdu.

"Ne kâbustu ama," diye düşündü. Kalktı ve karanlık odada ilerleyerek banyoya gitti. Ayağının altındaki halı, ısıtılmış fayanslara dönüştü ve büyük spa küvetinin bulunduğu platformun yanından geçti. Şortunu çıkarıp tuvaleti kullanırken, kubbe şeklindeki gün ışığı pencerelerinden ay üzerine yansiyordu. Devon'u en son rüyasında gördüğünde, ölüleri yarından, ondan boşanmaya çalıştığı için bağırmaya gelmişti. Tekrar çamaşırını giydi ve sifonu çekti. Devon'un neden rüyasma girip hamile olduğunu söylediğini bilmiyordu, fakal uyandığına ve gerçek olmadığına çok memnundu.

Yatak odasına geri dönerken, başının üzerindeki ay ışığı omurgasını ve arkasını aydınlatıyordu. On dört yıl önce Devon'un, birkaç futbolcu arkadaşıyla birlikte yaşadığı evi buluşunu hatırladı. Hamile olduğunu söylemişti. En son birlikte oldukları zaman hamile kalmıştı. Ondan ayrılmadan birkaç gün önce.

"Ben, evlilik dışı çocuk doğuran kızlardan biri değilim, Zach. Bunu yapmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bunun anlamı çok açıktı.

Bir zamanlar sevdiği kızın orada duruşunu izlerken, hayatının kum taneleri gibi parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmişti. Yapabileceği tek bir şey vardı.

Doğru olanı yapmıştı.

Evin içinde hareket edip mutfığa giderken ve buzdolabını açarken, tüyleri diken diken oldu. İçeri uzandı ve bir galon süt çıkardı. Parlak ışığın aydınlığı altında, doğrudan kutudan içti.

Doğru şeyi yapmak üzere yetiştirilmişti. Aslında fazla seçeneği olmamıştı, fakat kolay da olmamıştı. Devon'la, kendi çocuğunu taşıdığı içi evlenmek, başından itibaren sorun yaratmıştı.

Karton sütü indirdi ve dudağındaki sütü emdi. En büyük problemlerden biri, hamileliğin kaza mı, yoksa Devon'un kasten haplarını almayı bırakması mı olduğunu merak etmesi olmuştu. Sonra, ölümünden birkaç yıl önce, ilaçları almayı bıraktığını itiraf etmişti. Seks hayatlarının azlığı nedeniyle tartışıyorlardı ve Devon onu kızdırmak istemişti.

"Evet, onları almayı bıraktım. İtiraf ediyorum. Beni şişmanlatıyorlardı," demişti. Hep merak etmiştin, artık biliyorsun."

"Bana söylemeliydin."

"Artık ne fark eder?" diye sormuştu ve haklıydı. Fark etmiyordu. On dört yıl önce, on yıl önce, hatta şimdi bile fark etmiyordu. Kaza ya da değil, onunla evlenmişti. Devon ona çok güzel bir kız vermişti ve asla pişman olmamıştı.

Karton sütü buzdolabına koydu ve kapağını kapattı. Tiffany'yi çok seviyordu, fakat başka kaza olmamıştı. Bunu sağlamıştı.

En son istediği şey, sevmediği ve güvenemediği bir başka kadınla evlenmekti. Bunu yaşamıştı, yapmıştı ve berbat geçmişti.

10. Bölüm

C u m a günü saat beşte Adele, Kendra'yı otobüse bindirip ardından el salladı. Dans takımı, altı bayan refakatçiyle birlikte, San Antonio'ya gidiyordu ve Pazar günü öğleden sonrasına kadar geri dönmeyeceklerdi. Adele, neredeyse iki tam gün süreyle özgür olacaktı, bu huzuru ve sessizliği dört gözle bekliyordu.

Otobüsün uzaklaşmasını izledi, sonra hastaneye uğrayıp Sherilyn'i ziyaret etti. Ablası huzursuzdu ve sıkılmıştı, bu nedenle Adele bir tırnak törpüsü, ayak losyonu, kırmızı oje alıp, ikisine de pedikür yaptı. Adele, ablasının yanında birkaç saat kaldı, sonra ablasının dairesine dönüp, fışkırtmalı küvetine girdi ve eline arkadaşı Lucy Rothschild'in son polisiye romanını aldı. Birkaç yıl önce Lucy, bir seri cinayet davasında bir numaralı sanıktı. Lucy'i soruşturmakla görevlendirilen de-

dektif, Lucy'e âşık olmuştu ve evlenmişlerdi.

Adele küvete iyice yerleşti ve kiraz çiçeği kokulu köpükler omuzlarında dolaşmaya başladı. Korkunç tokasıyla saçlarını başının tepesinde topladı. Bazen sıcak bir banyo ve hari-ka bir kitaptan daha iyi bir şey yoktu. Su soğuyuncaya ve köpükler kayboluncaya kadar küvette kaldı, sonra çıkıp bir havluya sarındı.

Daire çok sessizdi ve bu durum, rahatlatıcı olmaktan çok, tuhaftı. Bu duyguya şaşırdı, çünkü yıllardır yalnız yaşıyordu ve bunu daha önce hiç tuhaf bulmamıştı. Kurulandı ve beyaz tişörtlerinden biriyle beyaz külot giydi. Tüylü pembe maymun çoraplarını giyerken, kapı çalındı ve siyah sabahlığını kaptı.

Kim olabileceğini bilmiyordu, ancak Joe'nun, bir başka ten sandviçi teklifiyle gelmemiş olmasını diledi.

Değildi. Adele kapının deliğinden bakınca, Zach'in verandada durduğunu, ışıқта saçlarının parladığını ve nefes kesen yakışıklılıktaki yüzünün sol tarafını aydınlattığını gördü. Omurgasından yukarı doğru karıncalanarak bir ateşin yükseldiğini ve omuzlarına yerleştiğini hissetti. Kapıyı açmanın, kuşkusuz çok kötü bir fikir olacağını biliyordu.

Zach ileri uzandı ve kapıyı bir daha çaldı. Üç kez arka arkaya vurdu ve Adele, kapının sürgüsüne uzandı. Kapıyı açtı ve Zach, üzerinde koyun yününden yapılmış mavi bir REI ceket ve eski kot pantolonla karşısında duruyordu. Bakışları Adele'in yüzünden, siyah sabahlığından aşağıya inerek ayaklarına takıldı.

"Çorapların güzelmiş."

"Sağol."

Bakışları tekrar Adele'in vücuduna çıktı. "Yalnız mısın?"

"Evet."

"O hâlde kapıyı neden bu kadar geç açtın? Beni içeri alıp almamaya mı kadar vermeye çalışıyordun?"

"Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

Zach, ağzının kenarıyla güldü. "Beni içeri davet et."

Bu, iyi bir fikir değildi.

"Senin için bir şey getirdim ve burada çıkarmak istemiyorum."

Adele'in ağzı açık kaldı. "Eğer pantolonunun fermuarına uzanırsan, yemin ederim, polis çağırırım."

Zach gözlerini devirdi. "Tanrım." Ceketinin cebine uzandı ve Adele'in beyaz sutyenini çıkardı. "Sanırım, bu senin."

Adele elini uzattı, fakat Zach havaya kaldırarak almasını engelledi. "Nerede buldun onu?"

"Kızlar tuvaletinde, yerde buldum. Geri isteyebileceğini düşündüm."

Adele yine elini uzattı. "Evet, istiyorum."

"Sende de bana ait bir şey var. Değişelim."

"Ne?"

"Koç şapkam."

Adele, sabahlığını sıkıca sardı ve kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Başka şapka yok mu?"

"Tabii var, ama o şanslı şapkam. On üçüncüyüz ve ah, yarın öğleden sonra Amarillo'ya karşı oynarken, değişik bir

şapka takarak bunu bozmayacağım."

"İçeri girmene izin verirsem, uslu duracak mısın?"

İzci kadar masummuş gibi ellerini kaldırdı. Bir parmağından sallanan sutyen, masum görüntüsünü bozuyordu.

Adele kapıyı iyice açtı ve Zach içeri girdi. "Önce araya-maz mıydın?"

"Telefon numaranı bilmiyorum."

Bu doğruydı. "Şapkan bebek odasında." Adele döndü ve Zach'in çizmelerinin ağırlığıyla çıkan tok ses, onu yakından izledi. Küçük masa, laptop bilgisayarı ve bebek mobilyası kutularıyla dolu odaya girdiler.

"Ablan nasıl?"

"Bugün iyi." Adele şapkayı masanın üstünden aldı ve Zach'e döndü. "Bebeği taşıdığı her gün, iyi bir gün." Adele ona şapkayı verdi ve Zach de Adele'e sutyeni verdi.

Zach odaya bakındı. "Göründüğü kadarıyla burada yapacak çok işin var."

"Evet." Adele, sutyeni masanın üstüne attı ve etrafa bakındı. Onun, geniş omuzlarının ve geniş göğsünün dışında herhangi bir yere. Odanın küçük olduğunu zaten biliyordu, fakat Zach içindeyken oda, kabin gibi görünüyordu. "Bütün bu mobilyaları monte etmem gerekiyor ve odayı maviye boyamayı düşünüyordum. Belki tavana da bulutlar boyarım." Omuzlarını silkti. Oda bu kadar küçük olunca, Zach'in tenindeki sabun kokusunu alabiliyor ve bu, öne doğru birkaç adım atıp, burnunu onun boynuna gömme isteği yaratıyordu. "Hırdavatçıya gitmem lazım. Bir tornavidam bile yok."

"Her kızın elinin altında birkaç alet olmalı."

Adele güldü.

"Sakin söyleme," diye uyardı Zach.

"Ziyaretim için hazırlanırken alet kemerimi evde unuttum."

Şimdi gülme sırası Zach'teydi. "Alet kemerin mi var?"

"Aslında, beraberinde bir kemer verdikleri ucuz bir alet çantası."

Zach bakışlarını Adele'in başının üstüne kaydırды. "Bir tür çılgın afro mu denemeye çalışıyordun?"

"Hayır." Adele uzanıp tokayı çıkardı. Başını salladı ve saçları sırtına döküldü. Zach'in kurnaz hamlelerinden birini yapıp yapmayacağını ya da ne zaman yapacağını merak etti. "Küvetteydim."

"Sende dikkatimi çeken ilk şey saçlarındı." Şapkasını bacağına vurmaya başladı. "Seni gördüm ve vahşi bir orman kızına benzediğini düşündüm. Filmlerde ve çizgi filmlerde leopar desenli bikinilerle Amazon'da dolananlardan. Büyürken, o vahşi kızlar hakkında fanteziler kurardım." Bakışlarını saçlarından gözlerine indirdi. "Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

"Hayır. Hiç söylemedin."

"Sonra gözlerine baktım ve bir daha gözlerimi kaçırmakta çok zorlandım. Yurda seninle beraber yürüyeyim diye, çalıştığın pizzacıda seni beklediğimi hatırlıyorum."

"Evet." Adele'in midesi titredi ve yüzünü boynuna gömme dürtüsü daha da kuvvetlendi. "Ve bana çiçek perileriyle

ilgili bir kitap aldım."

"Öyle mi?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Tatlım, hatırladığımdan daha fazla çarpışma yaşadım."

"Şey, gerçekten çok nazik ve tatlıydı."

"Benimle ilgili hayallerini yıkmak istemem ama," dedi, dudaklarında fazla alçakgönüllü bir gülümseme belirirken, "bunu seninle yatabilmek için yaptığımdan eminim."

"Ne yani?" diyerek güldü Adele. "Benden hoşlandığın için değil miydi?"

"Yo, senden hoşlanıyordum." Parmaklarını saçlarından geçirdi ve başına şapkasını taktı. "Senden çok hoşlanıyordum ve seninle sevişmek istiyordum."

Adele, Zach'in onunla hâlâ sevişmek istediğini söylemesini bekledi. İkisinin soyunmasını ve devam etmelerini.

Oysa Zach kapıya yürüdü. "Yarın önemli bir maçım var. İyi geceler, Adele."

Bu kadar mıydı? Gerçekten sırf şapkasını almak için mi gelmişti? "Gidiyor musun?"

Zach kapıda duraksadı ve dönüp ona baktı. "Kalmamı mı isteyeceksin?"

Zach onu öpmeyecekti, dokunmayacaktı, duyularını aşırı derecede yükleyip, ona hayır deme becerisini elinden almayacaktı? Adele ağzını açtı, fakat kelimeler boğazına dizildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Zach kapıya doğru ilerlemeye devam etti ve kapının kulpuna uzandı.

"Gitme!" sözcüğü Adele'in ağzından dökülüyordu. Zach'

in gelmesini beklememişti. Kalmasını isteyeceğini beklememişti, fakat pişman değildi.

"Kalırsam, ne anlama geleceğini biliyorsun."

"Evet." Eve girmesi için kapıyı açtığı anda, bunun olacağını biliyordu.

"Evet diyorsun ama tanıdığım bütün kadınlardan daha karışık sinyaller veriyorsun. Ve açıkçası tatlım, buradan sertleşmiş bir şekilde ayrılmak istemiyorum."

Adele bakışlarını, onun pantolonunun fermuarının arkasındaki kabarıklığa indirdi. "Çok geç." Bunun olmasını istemişti. "Prezervatifin var mı?"

Zach kapıyı açacağına, kapıya yaslandı. "Her zaman."

"O zaman kal."

Zach, hâlâ seçim hakkını Adele'e vererek kollarını açtı. Adele, tekrar düşünmeye fırsat bırakmadan, hızla kollarına atıldı. Elleri yumuşak ceketin üstünde yukarı kaydı ve yüzünü boynuna gömdü. Derin bir nefes aldı ve teninin kokusu, geçen hafta ısıttığı her yeri yeniden ateşledi. "Güzel olsun ki, yarın pişmanlık duymayayım."

Zach, Adele'in başını iki yanından tutarak gözlerinin içine baktı. "Bu çok büyük bir baskı."

"Başa çıkabilecek misin?"

Zach yüzünü Adele'in yüzüne indirdi. "Güzelim, ben en iyi işimi baskı altındayken yaparım." Adele'in dudakları ayrıldı ve Zach'in kaygan, ıslak öpücüğüyle midesi havalandı ve topuklarının üstüne kalktı.

Antrenin lambasının soluk ışığı altında Adele ağzını açtı

ve dilini Zach'in diline değdirdi. Zach'in bir eli, Adele'in gür saçlarından sırtına ve kalçalarına inerek, kocaman sertliği kızı baskı yapıncaya kadar onu kendine bastırdı. Adele'in sabahlığı açıldı ve incecik bir tişörtle kaplı olan göbeğinde, taş gibi sertleştiiğini hissetti. Zach'i istiyordu. Bir gece için olsa bile. Dokunuşunu istiyordu. Öpüşünü. İçinin derinliğinde hissetmek istiyordu.

Zach'in elleri, Adele'in omuzlarına kaydı ve sabahlığını kollarından aşağı itti. Sabahlık yere düştü ve Adele'in ayaklarına yığıldı. Zach sonra, tişörtünü kaldırdı ve iki eliyle, neredeyse çıplak olan kalçalarını avuçladı. Adele, Zach'in öpüşüne karşılık verirken ve tutma çabasından daha büyük olan arzuya teslim olurken, boğazından uyuşmuş bir inilti çıktı. Zaten artık tutmaya çalışmak bile istemiyordu.

Öpücük alev alarak, herkese açık ateşli ve doyumsuz dudaklara ve derin, tüketen bir zevke dönüştü. Zach dilini, sanki bedenine girmiş gibi Adele'in ağzına soktu ve Adele'in vücudu, bacaklarının arasında oluşan ve onu Zach'e yapıştırarak daha fazlasını istemesine yol açan sıcak, ıslak bir ağırlık ile yanıttı verdi. Doymayan elleri Zach'in vücudunda, ceketinde, altındaki tişörtte ve başının arkasında dolaştı. Zach'in şapkasını başından ve ceketini omuzlarından itti, Zach de silkinerek çıkarttı. Dudakları birbirinden ancak Adele onun tişörtünü çıkaracak kadar ayrıldı, sonra elleriyle göğsünün her tarafını okşadı. Gergin kaslarının ve sıcak teninin üstünde parmaklarını dolaştırdı, sonra geri çekilip onun yüzüne baktı. Pazılandaki çift-z dövme yi tanıdı ve kolunun ön kısmındaki yeni döv-

meyi inceledi. Bakışları, sarı kıllarla kaplı sert göğüs kaslarına kayd, sonra karnındaki altılı kas grubuna ve göbek deliğini çevreleyen ve kotunun belinde kaybolan daha koyu izlere baktı.

"Gördüklerini beğendin mi?"

Ancak yanıtından emin olan bir erkek bu soruyu sorabildi. "Evet, beğendim." Adele geriye doğru bir adım attı ve tişörtünün altına uzandı. Başının üzerinden çıkardı ve kıvrık saçları sırtına yerleşti. Tişörtü bir yana attı ve Zach'in karşısında, pembe maymun çorapları ve beyaz kiilotuyla kaldı. Zach başını kapıya yasladı ve ateşli, arzulu gözlerle Adele'e baktı.

Adele bir kaşını kaldırdı ve Zach gülümsedi, dudaklarının kenarı yırtıcı bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Gördüklerime bayıldım." Adele'e uzandı ve onu kendisine çekerek, çıplak göğüslerinin ağırlığını kendi göğsüne dayadı. Göğüs uçları sıcak tenine batıyordu ve Adele'in ıslak, ağırlı yerlerindeki ateşi artırdı.

Zach bir kez daha dudaklarını Adele'in dudaklarına indirdi. Bu öpücük o kadar vahşi, o kadar düzensizdi ki, Adele daha önce böyle bir şey yaşadığım hatırlamıyordu. Haşindi, tatlıydı ve uyuşturuyordu, iki insan tamamen fiziksel ve tüketen bir ihtiyaca teslim oluyordu ki, Zach, gırtlığının derinliğinden inledi ve geri çekildi. "Adele," dediği zaman, nefesi ağırlaşmıştı. Kahverengi gözlerinde yanan arzu, Adele'in kendini çok güzel hissetmesine neden oluyordu. "Yatağın nerede, tatlım?"

Adele öne eğildi ve elini tutarken, boğazını öptü. "Gel benimle." Onu Sherilyn'in odasına götürdü.

"Lambayı yak," diyerek Adele'i kendine çekti. Adele, onun sesinin titremesini ensesinde hissetti. "Bunu karanlıkta yapmayacağız."

Zach, Adele'i bıraktı ve Adele, komodinin üzerindeki lambayı yaktı. Zach'in pantolonunun düğmelerini açışını ve bacaklarından sıyrarak çıkarışını seyretti. Beyaz elastik beli ve ağında dikişleri olan gri boxer külot giyiyordu. Pantolonunu kenara tekmelerken, Adele ona yaklaştı ve elini göbeğinden aşağı indirerek, çamaşırın belinden içeri soktu. İçeri uzandı ve kalın penisini eline aldı. Zach onun ilk aşkıydı. İlk sevgiliydi. Zaman, anılarının etkisini azaltmıştı, fakat şimdi tekrar hatırlıyordu. Avucunu sıcak, kadife gibi penisinde yukarı kaydırırken bedeninin ağırlığını hatırladı. Zach derinden inledi ve elini Adele'in elinin üstüne koyarak, aşağı yukarı kaydırırdı. Artık dayanamayacak hâle gelince, Adele'in elini kendi omzuna koydu. Adele'i yatağa itti ve kendi de onu izledi.

Adele'in boğazına bir şeyler mırıldandı, onu ne kadar istediği, kendisini ne kadar sertleştirdiği ve ellerini üzerinde hissetmenin ne kadar güzel olduğu gibi güzel sözler söyledi. Dudaklarını Adele'in omzuna kaydırırdı, aşağılara inerken tennini tattı ve göğüslerini öptü. Dilinin ucuyla, göğüs uçlarını yaladı ve sonra sıcak ağzına alarak emdi.

Adele inleyerek onun adını söyledi ve düşünmeden duyduğu bir ihtiyaçla gerildi. Parmaklarını Zach'in saçlarında dolaştırdı, Zach onun göğüslerini öperken ve büzüşen uçları-

nı emerken, ağırlaşan gözleriyle izledi. Zach, Adele'in nefesi değişinceye kadar onu işlemeye devam etti, sonra aşağılara kayd. Karnını ve göbek deliğinin hemen altını öptü. Sıcak, ıslak dili bir alev izi bırakıyordu.

Zach yataktan inip, Adele'in bacaklarının arasına eğilince, Adele, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Periler diyarıyla yeniden tanışıyorum." Adele'in külotunu bacaklarından sıyırdı ve maymun çoraplardan geçirdi. Sonra ellerini kalçalarının altına koyarak, dizlerini omuzlarına yerleştirinceye kadar kaldırdı. Sonra eğildi ve karnındaki peri dövmesini öptü. Sıcak nefesi tenine hafifçe dokunurken sordu, "Onu tatlı tatlı ısırma itiraz etmezsin, değil mi?"

Adele yutkundu ve başını iki yana salladı. Zach, Adele'in midesini öptü, sonra uyluklarının iç kısmının ısırırken, sıcak avucunu onun bacaklarının arasına yerleşirdi, elini yukarı kaydırdı ve başparmağı, klitorisine dokundu.

Adele gırtlığının derinliklerinden inledi ve bacaklarının arasından onun memnun bir şekilde güldüğünü hissetti. Zach, Adele'in kaygan etini ayırdı ve elini kalçasının altına koydu. Adele'i bir ziyafetmiş gibi kaldırdı ve ağzını indirdi.

On dört yıl önce, aynı noktayı öpmüştü. Fakat şimdi bu işte daha iyiydi. Dilini nasıl kullanacağını ve onu ne ölçüde ağzına alacağını daha iyi biliyordu. Zach onunla, neredeyse parçalara ayrılincaya kadar oynadı ve emdi, sonra parmağını içeri soktu ve onun g-noktasına dokundu. On dört yıl önce, bu numarayı bilmiyordu ve Adele dağıldı. Şiddetli bir orgazm, içini sıkıştırıp bütün vücuduna yayılırken, "Zach," diye ses-

lendi. Omurgası kıvrılarak yataktan kaydı ve Zach, son titremeye kadar onunla kaldı. Sonra dudaklarıyla bacağına iç kısmına dokunarak ayağa kalktı.

"Birkaç haftadır bunu yapmak istiyordum," diyerek, pantolonunun cebine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. "Daha fazlasına hazır mısınız?"

Adele ona bakarken, kemiklerinin eridiğini hissetti. Doymuş olmalıydı, arkasını dönüp uyumaya hazır olmalıydı, fakat onun muhteşem vücuduna ve güçlü ereksiyonuna bakınca, daha fazlasını, çok daha fazlasını istedi ve bunu elde edinceye kadar doymayacağını anladı.

Zach'in elini tutacak kadar doğruldu, üstüne yatıncaya kadar çekti. Onun boğazını ve omzunu öperken, kalın penisi karnını yakıyordu. Zach'i sırtüstü yatırdı. Sıcak bedenleri, dokundukları yerde birbirine yapıştıyordu ve prezervatifi Zach'in elinden alarak açtı. Zach çoktan hazırdu ve Adele lateks prezervatifi Zach'in şişkin penisinin başından geçirip dibine kadar açtı.

"Sanırım, bunu seveceksin," diyerek bacaklarını Zach'in kalçalarının iki yanına yerleştirdi, kendini ayarladı ve yavaşça oturdu. Çok büyük ve aşırı derecede sertti ve Adele oyalanarak, ince lateksin üzerinden her çıkıntıyı ve derinliği hissederek, penisin ucu rahmine değene kadar itti.

Zach'in elleri, Adele'in bacaklarının üst kısımlarından, kalçalarına ve beline çıkarken, ciğerlerinden derin bir nefes verdi. "Orada çok güzel görünüyorsun. Şimdiden sevdim."

"Daha da iyi olacak," diyen Adele, yavaşça kalktı, kalçalarını sallayarak tekrar oturdu. Vücudunu kullanarak onun-

la oynadı, onun saran kaslarını sıkıştırdı, onu daha derinlere çekti, içinde yanan cinsel ateşi oluşturmak ve artırmak için onu kullandı.

"Birkaç şey öğrenmişsin," dedi Zach, Adele'in belini daha da sıkı tutarak. Adele kalçalarını yuvarladı, döndürdü, hem kendi hem de onun ihtiyacını karşıladı ve Zach onu izlerken, onun uyuşmuş gözlerine baktı. Adele, Zach'in boynunun kenarını öpmek için eğildi. Göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve kulağına, "Seni çok güzel hissedebiliyorum. Sert. Büyük," diye fısıldadı. Zach, Adele'le birlikte yuvarlandı ve Adele, sırtüstü yatarak onun yüzüne baktı. Zach'in parmakları Adele'in parmaklarına dolandı ve ağzı hışımla Adele'in dudaklarıyla buluştu. Dili Adele'in ağzına girerken, kendisi de Adele'in içine girdi. Zach, kalçalarının güçlü hamlesiyle Adele'i yataкта iterken, Adele bayılacakmış gibi sersemledi. Dudaklarını Zach'den ayırdı, bacaklarından birini Zach'in beline doladı ve hamlelerine hamleyle karşılık verdi. Zach, tekrar tekrar iterek, ikisini de orgazma ulaştırdı.

"Durma. Durma," diye fısıldadı Adele her hamlede, sonra ilk dalga her yanını sardı ve sonsuza dek, tekrar tekrar yayıldı. Ayak parmakları kıvrıldı, yumruklarını sıkı ve sessiz bir çığlıkla ağzını açtı.

Zach inleyerek, zevk ve övgü sözcükleri söyledi. Adele'e çok güzel olduğunu ve içeride onu ne kadar iyi hissettiğini anlattı. Kalçalarını son bir kez hareket ettirerek, içine girdi ve durdu. Adele'in parmaklarını tutan elleri, tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve yüzünü Adele'in boynuna gömdü. Boşalma-

sı, sırtındaki ve omuzlarındaki kasları taşa çevirdi ve ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi görünen son bir inilti yaratlı

Nefesi, Adele'in yanağını yaladı ve Zach, Adele'in kulağını öptü. "İyi misin?"

"Mm-hmm."

"Canını acıtmadım mı?"

Acıtmak? Adele güldü. "Hayır."

Zach başını kaldırdı ve Adele'in gözlerine baktı. Hiç pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle dudakları eğildi. "Sonuna doğru biraz haşinleştim. Kusura bakma."

Adele ellerini onun omuzlarında dolaştırdı ve sırtına indirdi. Zach'in tanıdık kahverengi gözlerine baktı. Biraz önce Zach'le yaptığı seksin, bir zamanlar tanıdığı çocuğu hatırlatan bir yanı yoktu. Çok değişmişti, kendisi de öyle. En büyük değişiklik, Zach'i sevmemesiydi. Zach ona sadece çok güzel bir seks vermişti. İnanılmaz seks, fakat bu aşk değildi. Aşkla hiç ilgisi yoktu ve Adele için hava hoştu. En son ihtiyacı olan şey, kalbini bir kez kırmış olan bir adama âşık olmaktı.

"Aç mısın?" Zach alnını, Adele'in alnına bastırdı ve elini kalçasında dolaştırdı. "Biraz pizza yiyebilir misin?"

O ana kadar hiçbir şey, bir zamanlar tanıdığı çocuğu hatırlatmamıştı. Hep, seksten sonra çok acıkırdı. "Onun yerine sandviçe ne dersin?"

"Bu gerçekten çok seksi." Zach, çıplak göğsünü kaşır-

Ken, Adele'in bacaklarına baktı. Kotunu giyinişti ve mutfakla ki bar taburesinde otururken, son derece rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu.

"Ne?" Zach'e bir bardak tatlı çay uzattı ve yanına oturdu.

"Üstüne giydiklerin."

"Bu mu?" Adele beyaz tişörtüne baktı, kumaşı tuttu ve çekiştirerek göbeğinden uzaklaştırdı. Gerçek seksi giyecekleri olmadığı için biraz utanmıştı, fakat bavulunu hazırlarken, aklında seksi bulundurarak hazırlamamıştı.

"Evet." Zach, salamlı-peynirli sandviçinden bir lokma ısırdı ve üstüne bir yudum tatlı çay içti.

"Bu eski bir tişört."

"Ama işte, her zaman senin bu yanını takdir ettim. Seksi olmaya çalışmadan bile seksisin."

Öyle mi Bu günlerde kendisini seksi hissetmiyordu. İş, ablası ve Kendra arasında, kendini çoğunlukla yorgun hissediyordu.

"Eğer bu tişörtün seksi olduğunu düşünüyorsan, yeterince dışarı çıkmıyorsun demektir."

"Tatlım, on üç yaşında bir kızım var." Zach bardağını bara koydu. "Hiç dışarı çıkmıyorum."

Adele buna inanmakta zorlanıyordu. "Hiç mi?"

"Uzun zamandan beri çıplak bir kadınla aynı odada olmadım."

"Ne zamandan beri?" Adele çayından bir yudum aldı.

"Dur bakayım. Devon ölmeden önceden beri. Bunu bi~

liyorum. Galiba, ona boşanma kâğıtlarını vermeden dört beş ay önceden beri."

Çay yanlış yere gidip genzine kaçtı ve Adele çayı püs-kürterek öksürdü. "Devon'dan boşanıyor muydun?"

"Evet, ama kimseye söyleme. Tiffany bilmiyor ve böyle devam etmesini istiyorum."

"Peki, ama..." Adele bardağını barın üstüne koydu. "Neyse, boş ver."

Zach sandviçini ısırdı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Neyi boş vereyim?"

"Beni ilgilendirmez ama, madem Devon'dan boşanıyordun, evin neden neredeyse ona adanmış bir tapınak gibi?"

Zach sandviçini tabağa koydu ve taburenin üstünde dö nerek Adele'e baktı. "Devon öldüğünden beri evde pek değişiklik yapmadık. Benim yatak odamdaki ve medya odasındaki mobilyalar yeni, fakat Tiffany her şeyin olduğu gibi bırakılmasını istiyor."

"Ha. Bu durum, Devon'un o ürkütücü, büyük portresini açıklıyor." Fakat eninde sonunda değişmesi gerekecekti. Her şeyi olduğu gibi bırakmak, ikisi için de sağlıklı değildi.

"Ürkütücü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ah, evet. Sana öyle gelmiyor mu?"

Zach omuzlarını silkti. "Galiba ben alıştım. Aslında artık görmüyorum bile."

"Senin evine ilk gelişimde, Devon'un o portresini görünce neredeyse kalbim duracaktı."

"Eminim." Zach güldü ve çıplak göğsünü kaşıdı. "Ben

eve gelip seni kameriyenin altında görünce, hayal gördüğümü sandım. Dağınık saçlarınla ve beyaz süveterinle orada duruyordun ve beni gördüğüne pek memnun olmamıştın."

Adele dönerek Zach'e baktı ve çıplak dizleri, onun pantolonla kaplı dizlerinin arasına girdi. "Çok şaşırmıştım. Önce Devon'un son derece korkutucu portresi, sonra da senin yüzünden."

Zach onun elini tuttu ve parmaklarının dışını öptü. "O günden sonra hep seni düşündüm." Adele'in elini çevirdi ve bileğini öperek, kolundan dirseğine kadar sıcak karıncalanmalar gönderdi. "Cedar Creek'e sadece ablana yardım etmek için geldiğini biliyorum, ama memnunum. Ben, bencil bir piç kurusuyum ve bir süre daha kalmak zorunda olduğun için memnunum."

Zach, sandviçini bitirdikten sonra, Adele'le bir kez daha sevişti. Ondan sonra tekrar yemek istemedi ve Adele onun kollarında uyuyakaldı. Ertesi sabah uyandığında, yalnızdı.

Tüm bir gecelik ilişkiler gibi, Zach de onu uyandırmadan çekip gitmişti. Daha sonra arayacağına dair boş sözler vermeden. Tuhaf bir şekilde veda etmeden.

Aşksız seksin kurallarıydı bunlar. İlişki kuran iki kişinin kuralları böyleydi. Biraz sahte görünse de, Adele'e göre hava hoştu. Sırtının üstüne döndü ve tavandaki motiflere baktı. Evet, kurallar böyleydi, fakat Zach'in nerede olduğunu, ne yaptığını merak etmeden duramadı.

Bir nedenle, lanet onu etkisi altına alamamıştı. En azından, henüz alamamıştı ve lanet etkili olmaya başlayıncaya

RA CHEL GIBSON

ve onu kapının önüne koymak zorunda kalıncaya kadar, Zach'-
in bedenini birkaç kez daha kullanmaya itiraz etmezdi.

11. Bölüm

Ayakkabı reyonunun karşı tarafından, Devon Hamilton-Zemaitis, yeni Metro7 sevkiyatını izledi. Durduğu yerden seçeneklerin siyah, gri ve çingene pembe olduğunu görebiliyordu. Devon, ölü olsa bile, asla çingene pembesi giyerken görülmeyecekti. Çingene pembesi kabaydı ve gri onu solgun gösteriyordu.

Solunda, siyah jarse panço için rakibini gördü. Adı Jules Brrussard'dı ve New Orleans'lı yeni zengin bir Gönüllü Kadınlar Derneği üyesiydi.

Devon bir öbek ayakkabı kutusunun üzerinden atlayarak, yuvarlanarak ters takla attı ve sol taraftaki engeli aşarak, ayağı yanlışlıkla Jules'in geniş gövdesine indi. Jules geriye uçtu ve Hanes Her Way bacak incelticilerinin durduğu rafı devirdi.

"Pardon," dedi Devon, pek soluksuz kalmadan, raftan siyah jarseyi kaparak.

Devon, üç yıl önce Walmart'a mahkûm olduğundan beri, bazı şeyler öğrenmişti. Birincisi, sırf Walmart terzilerinin diktiği kıyafetleri giyecek kadar düştü diye, kendisini bırakması gerekmiyordu. Ölü olmak, moda duyarlılığını değiştirmemişti. Doğal olarak, diğer arkadaşları tarafından kıskanılıyordu.

Öğrendiği ikinci şey, bir genç kızın enerjisine ve gücüne sahip olduğuydu. Başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde zıplayabiliyor, dalabiliyor, takla atabiliyordu. Tıpkı Teksas Üniversitesi takımında olduğu gibi. Ne yazık ki, eski vücuduna kavuşan tek kişi o değildi. Güzellik departmanında, dudak kalemlerine çok yaklaştığınız takdirde, acımasız bir karate darbesiyle vuran bir kadın vardı.

Üçüncü olarak da, gülen-yüz logosunun ardında, kendisi gibi, haksız yere suçlanan, adaletsiz bir şekilde mahkûm edilen ve sokak müziğiyle geçirilecek bir kadere terk edilen, cidden öfkeli ölü insanlar olduğunu öğrenmişti.

Ona, sonsuza dek ayakkabıları rafa yerleştirme görevi tahsis edilmişti. Bu aslında onu çok mutlu etmeliydi, ancak sadece ayaklarını Prada'lara, Manolo Blahnik'lere ve Valentino'lara soktuğu günleri özlemesine yol açıyordu. Ucuz ayakkabılar, Fendi gibi kokmuyordu.

Daha da kötü olabilirdi, diye düşündü. Mutfağa mahkûm edilmiş olabilirdi, sonsuza dek lahana salatası veya tavuk topları yapmak zorunda kalabilirdi.

Değişme odasına gitti ve dün, ev eşyaları bölümünde bir kadının elinden kaptığı baskılı şifonu çıkarıp attı. Siyah jarseyi başının üzerinden geçirdi ve jarse, bedenine yapıştı. Boy aynasında kendisine bakarken, gülümsedi. Her zamanki gibi, çok güzel ve mükemmeldi.

Fakat her zamankinin aksine, görüntü dalgalandı ve gözlerinin önünde kayboldu. Giysi rafları serap gibi titredi ve sonra yok oldu. Gri pusun içinde durmaya başladı ve teni karıncalandı. Eğilip kendisine baktı ve Metro7'nin kaybolduğunu gördü. Onun yerine, Chanel bukle takımı ve Mikimoto incileri belirdi.

"İşte buradasın. Hiçbir zaman durman gereken yerde kalmadın."

Devon başını kaldırdı. "Bayan Highbanger?"

"Highbarger," diye düzeltti altıncı sınıf öğretmeni. "Ayakkabı reyonunda durman gerekiyordu. Giyecek reyonunda değil."

Devon omuzlarını silktilti.

"Gel benimle." Devon, ayaklarını oynatmadan, eski öğretmenin ardından bulut tutamlarının arasında kayd. "Yükselmek için bir fırsat daha kazandın."

"Kazandım mı?"

Bayan Highbarger, başını hafifçe yana yatırdı. Hâlâ, altın düğmeli o korkunç mor takımı giyiyordu. Fakat birilerinin onu bu demode kıyafetle gömmüş olmasının, kendi suçu olmadığını düşündü. Gerçi, öldüğünde gardırobunda asılı olmalıydı.

"Artık cennete mi gidiyorum?" diye sordu.

"Seçim senin." Görünmez bir yürüyen merdivene bin inişler gibi, bulutların arasından yukarı çıktılar.

"Peki. Haydi, gidelim." Walmart cehenneminden sonra, cennete hazırdı.

"Daha değil. Hayatında yanlış davrandığın kadına verdiğin hediye, dünyevi bedeninde yaşarken neden olduğun zararın bir kısmını düzeltti."

"Ha?"

Bayan Highbarger omzunun üzerinden Devon'a baktı. "Uzun vadede, hediyen aslında zarar vermekten çok, yardımcı oldu."

"Sahi mi?"

"Şaşırdın mı?"

Şoke olmuştu. Adı-neyseydi, kötü flörtlerle lanetlememiş miydi? O kadın, Devon'un erkeğini çalmaya çalıştığı için bunu fazlasıyla hak etmişti. "Tabii ki hayır."

Yalan söylediğin zaman Tanrı anlar.

Tüh. "Birini buldu mu?"

Durdular ve bulutlar toplanarak, şeffaf bir televizyon ekranı oluşturdu. Yüzeyde oynanan bir futbol maçının görüntüleri belirdi ve Devon, kenar çizgisinde duran Zach'i tanıdı. Hatırladığı kadar yakışıklı görünüyordu.

"Ne yapıyor?"

"İzle."

Zach birkaç oyun başlattı, elleriyle bazı işaretler yaptı. sonra Cedar Creek Pumaları topu kaparken, yan çizgide dur

du. "Benim eski lisemde koçluk mu yapıyor?"

"Evet."

"ESPN'deki işe başladığını sanıyordum."

"Kızın için Cedar Creek'te kaldı."

"Ah." Devon memnun oldu. Tiffany evini ve arkadaşlarını çok seviyordu.

Görüntü kayboldu ve yeniden oluştu. Gümüş rengi bir Cadillac Escalade'nin farları zifır gibi karanlık geceyi deleerek Teksas otobanını aydınlattı. Zach içinde oturuyordu, başparmaklarıyla hafifçe direksiyona vuruyordu. Devon, Zach'in yüzündeki sabırsız ifadeyi hatırladı ve gülümsedi. Kendine göre, Zach'i seviyordu. Zach, ona en çok istediği ve önem verdiği şeyi vermişti; para, statü ve çocuğu.

"Tiffany nasıl?" diye sordu eski öğretmenine. Aslında kızını merak etmiyordu. Zach'in ona iyi bakacağını biliyordu, ama bebeğini özliyordu. Ölüm birçok şeyi değiştiriyordu, fakat bunu değiştirememişti.

"İyi."

Escalade bir kaldırıma yanaştı ve Zach arabadan çıkarak, bir dairenin kapısına yürüdü. Kapıyı çaldı, kapı açıldı ve eşikte, bedenini saran siyah kombinezona benzeyen bir şeyle adı-neyse belirdi. Zach içeri girip, kadını kollarına alırken, Devon nefesini tuttu.

"Lanet olsun, hayır! Bu olamaz." Ölüm birçok şeyi değiştiriyordu, fakat nefret gibi kuvvetli bir duyguyu değiştiremiyordu. Zach'in Adı-neyse'nin dudaklarını yiyip bitirini izledi. On yıllık evlilikleri süresince Zach, başka kadınlarla

birlikte olmuştu. Devon bunu öğrenmiş ve umursamamıştı. Zach, Denver'de yaşarken, Cedar Creek'e geri taşınmaya karar verdiği zaman, ihtiyaçlarını başkasıyla karşılayacağını anlamıştı. Bunu yapmasını beklemişti ve bir seks skandalına karışmadığı sürece, bu düzenden memnundu. İstedigiyle yatabilirdi-o kadın hariç.

"Bu nasıl oldu?" Devon ileriye doğru bir adım attı ve ellerini, kollarını salladı, ancak görüntü kayboldu.

"Son üç yıldır çıktığı her erkek yüzünden bekâr kaldı."

"Lanet-yani, hediye demek istiyorum-neden Zach'i etkilemedi?"

Eski öğretmeni omuzlarını silkti. "Tanrı tuhaf şeyler yapar. Belki de kaderdir."

"Yani beraberler mi?"

"İlişkileri yeni, ama evet. Kısmen senin sayende. Sen karışmasaydın, başkasıyla evlenebilirdi."

Devon takımının üstünden kollarını kavuşturdu. Bu olmazdı. Bazı insanlar, size ait bir şeyin elinizden alınmasının nasıl olduğunu anlamıyordu; annenizin arabasına el konulması, mobilyalarınızın götürülmesi ve ipotekli evinizin elinizden alınması. Annesinin ikinci kocası, banka hesabını boşaltmıştı ve her şeyi kaybetmişlerdi. Dilenciler gibi, akrabaların iyiliği sayesinde yaşamışlardı. Sonra, annesi evlenecek zengin bir erkek bulmuş ve hepsini yeniden almıştı. Devon o şekilde yaşamaktan nefret etmişti, fakat önemli bir ders almıştı. Her şeye rağmen kazan ve sana ait olan birini veya bir şeyi başkasının almasına izin verme.

Asla.

"Bir ödöl daha kazandığımı söyledin." Kollarını çözdü.
"Doğru mu?"

"Evet, ama bu kez, yanlış yaptığın kadın üzerinde kullanman gerekmiyor. O hata düzeltildi ve bu ödölü insanlık yararına kullanabilirsin. Harika şeyler yapabilirsin. Yoksulluğun sona erdirilmesine ya da hastalıkların tedavilerinin bulunması için yapılan araştırmalara yardım edebilirsin. Bu ödölü daha iyi işler için kullanmanı öneririm."

Daha iyi saçmalıklar.

Sana, düşündüğünü yapmamanı öneririm.

Devon, Bayan Highbarger'ı bu güne kadar hiç dinlemedi mişti ve bundan sonra başlamaya da niyeti yoktu. Yapacak tek bir şey vardı. Zach'in her zaman içerlediği ve kendisinden nefret etmesine yol açan şey. Adı-neyse'den de nefret etmesini sağlayacak olan şey Gözlerini kapattı ve sonra, "İşte. Oldu," dedi.

Bayan Highbarger, bir kez daha büyük bir hayal kırıklığı yaşayarak, başını iki yana salladı. "Hâlâ öğrenemedin," dedi, görüntüsü titremeye başlarken.

"O kadın Zach'e sahip olamaz!" diye bağırdı Devon. "Adı-neyse beni hep kıskanmıştı. Altıncı sınıftayken, elimden Tinkerbelle'imi aldı. Sonra Zach'i almaya çalıştı, ama o benimdi!"

Daha önce olduğu gibi, öğretmen, bir anda beliren sürgülü cam kapıdan geçmek için geriye doğru bir adım attı. Kapılar vınlayarak kapandı ve gri pus, katı duvarlar oluşturdu.

Chanel takımı çarpılıp, büyük dantel yakalı polyester çiçek-desenli korkunç bir elbiseye dönüşürken, Devon'un içi titrediydi. Elbisenin eteği tam dizinin altına vuruyordu ve 1983 kaçkını birine benziyordu.

Giysi askılarının, havlu ve çarşaf raflarının ötesinden, büyük bir duvar dolusu otomotiv gereçlerine baktı. "Hangi cehennemdeyim?"

Dostça gülen ve polo tişörtünün yakasına Norman adı dikilmiş olan bir beyefendi, ona doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi. "Sears'a hoş geldiniz. Zanaatkâr Aletlerinin Yuvası."

12.. Bölüm

daha kararmasını izledi. "Beni içeri davet edecek misin?"

Adele başını salladı ve evin içine, geriye doğru bir adım attı. "Maçını kazandın mı?"

"Evet." Adele'i takıp etti.

"Skor ne oldu?"

"Bilmiyorum." Ağzını, Adele'in yumuşak dudaklarına indirdi. Nazik davranmaya, yavaş yavaş ilerlemeye çalışıyordu, fakat Adele'in oyalanmaya niyeti yoktu. Zach'e verdiği öpücük, nazik olma düşüncesini yok etti. Sadece kaygan diller ve bedensel belirtiler vardı. Zach'e göre hava hoştu. Bazen ateşli ve sert bir şekilde başlayıp, birincisini tamamlamanız gerekiyordu.

Zach ön kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Adele'in vücu-

dunu kendine çekti, o kadar ki, göğsünde onun vücudunun izinin çıktığını hissetti. Adele'in elleri, onun kollarında ve sırtında dolaşıyordu, sanki yeterince alamıyormuş gibi, doymuyordu. Ona bunu yaptığını düşünmek, Zach'in hoşuna gidiyordu. Tanrı biliyordu ki, o da Adele'e doyamıyordu.

O sabah saat dörtte Adele'in yanından ayrılmıştı ve on altı saat sonra yine buradaydı, daha fazlası için geri gelmişti. Ona gelmek için Amarillo'dan buraya deli gibi araba kullanmıştı ve Adele'in onu görmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

Adele'in eli Zach'in beline ve pantolonun önüne kayd. Sertleşen penisini sıktı ve pantolonun üzerinden okşadı. Sıcak ve sürükleyici arzu, testis torbalarını sıkıştırdı ve düşmek için dizlerini kenetlemek zorunda kaldı.

Hava almak için başını kaldırdı. "Uzak kalamadım."

"Uğrayacağımı umut ediyordum. E-Z MART'a gittim." İki parmağını külotunun üst kısmına soktu ve siyah plastiğe sarılı bir prezervatif çıkardı. "Büyük kutuyu tezgâhın üstüne koyunca, tezgâhtarın gözleri yuvalarından dışarı uğradı."

Tanrım, bu kadar hazırlıklı olmasını seviyordu. Adele'in elinden prezervatifi aldı ve arka cebine koydu. "Gelmeseydim, ne yapacaktın?"

"Peşine düşecektim." Zach'in yeşil-siyah sweatshirt'ünü başından çıkarıp aldı ve kemerine uzandı. "Telefon numaram bilmiyorum, bu nedenle arayıp buraya gelmeni istemedim."

"Bunu çözeceğiz." Adele'in üzerindeki küçük siyah koni

binezonun eteğini tutup, beline kadar kaldırdı. "Daha sonra." Elleri, Adele'in kalçalarının küçük ipekli bir külotla kaplı olduğunu anladı. Adele, Zach'in kemerini çekiştirirken, Zach yüzünü onun boynunun kavisine indirdi ve onun yumuşak teni karşısında dudaklarını araladı. "Bu hoşuma gitti." Adele, çiçek gibi kokuyordu ve Zach, kombinezonunun üst dantelini boylu boyunca öptü.

"Bunu, bugün öğleden sonra aldım. Eski tişörtten daha seksi."

"Tişörtü de seviyorum." Zach, Adele'in bileklerini yakalayarak arkasından tuttu, böylece çılgın ellerinin bazı şeyleri başlamadan bitirmesini engelledi. "Biraz yavaşla," dedi. Sırtı gerildi ve Zach yüzünü onun göğüslerinin arasına gömdü. Yanaklarını göğüslerine sürttü ve kaygan, ipekli kumaşın üstünden, sertleşen göğüs uçlarını emdi. Göğüslerine bayılıyordu. Elllerinde, ağzında, göğsünde.

"Bırak. Sana dokunmak istiyorum." Adele, onun tutuşuna direnmek istedi, fakat Zach, onun kendisine dokunmasına hazır değildi. Bitmesine hazır değildi. Ona bir zamanlar verdiği kitabı hatırlamıyor olabilirdi, ancak bunu hatırlıyordu. En azından vücudu hatırlıyordu. Kendini yine yirmi iki yaşında hissediyordu. Sanki bıraktıkları yerden devam ediyorlardı.

Zach onun bileklerini bıraktı ve Adele, pantolonunun önüne uzandı. Çekti, fermuarı indirdi ve elini içeri daldırdı. Yumuşak avucu, penisini sardı ve neredeyse, içine girmeden kontrolünü kaybetti.

"Bebeğim, biraz yavaşlamak zorundasın." Adele'i döndürdü ve göğsüne çekti.

"Hayır," diye fısıldadı Adele ve ellerini kaldırarak, Zach'in dudaklarını kendine çekti. "Daha sonra."

Zach'e uzun ve ıslak bir öpücük verdi ve onun olayı yavaşlatma isteğini yok etti. Zach, Adele'in kendisine dokunmasına, kendisini ne kadar istediğini gösteriş şekline bayılıyordu. Bir futbol oyuncusuyla sevişmek için elinden gelen her şeyi yapan kadınlarla birlikte olmuştu ve bir kadının gerçekten hissedip hissetmediğini, yoksa, yalnızca kendisini mi etkilemeye çalıştığını her zaman anlayabiliyordu. Adele onu mara yapmıyordu. Zach'i, onun Adele'i istediği kadar ıslıyordu. Ve Adele'i istiyordu. Yüreğinin tüm atışlarıyla, ruhu nun derinliklerinde, onu yatırıp, yüzünü ona sürtmek, yalaya rak bir yanından çıkıp diğer yanından inmek, sıcak ve ıslak bedeninin derinliklerine dalmak istiyordu.

Adele'in elleri Zach'in başının arkasındaydı, Zach onlara uzandı ve önüne indirdi. Sonra onu eğdi ve Adele, antredeki masanın kenarına tutundu. Külotunu bacaklarından indirdi ve yumuşak kalçasını avuçladı. Yuvarlak kalçalarını neredeyse göğüsleri kadar seviyordu. Pantolonu bacaklarından aşağı kayarken, cebinden prezervatifi çıkarttı ve pantolonun kemeri gürültüyle yere çarptı. "Benim için bacaklarım biraz daha aç," derken, çamaşırını çıkardı ve prezervatifi taktı.

Adele, söylediğini yaptı ve Zach, elim kalçasından bacaklarının arasına kaydırды. Islak ve hazırды, Zach onu açar-

ken ve kaygan etiyle oynasırken, Adele derinden inledi. Adele'in sırtı gerilirken, Zach kendini yerleştirdi ve Adele'in sıcak, istekli bedenine girdi. Etrafından son derece hafifti ve neredeyse tamamen dışarı çekti, sonra yine daldı. Adele'in saçlarını bir tarafa itti ve hafifçe boynunun kenarını ısırdı. *Benim*, diye düşündü, bedeni onun vücudunu kaplarken. Adele kalçasını ona doğru itti ve daha fazla istedi. Zach, onun isteğini, uzun, kuvvetli hamlelerle yerine getirdi. Tekrar tekrar içine girdi ve orgazmın ilk titreşimini hissederken, kalbi beyinde atmaya başladı. Karnının derinliklerinden boşalırken, eridiğini hissetti. Adele'in içinde sert bir hamle yaptı ve ince prezervatif engeli patladı. Zach'ı coşkulu bir şekilde fışkıran sıvının sıcaklığı sardı, onu daha derine çekti ve içini kuruttu. Hayatında hissettiği en yoğun zevk, bedeninden çağlayarak aktı ve Zach gözlerini kapattı. Her yanını ateş bastı, içi çekildi ve nefesi kesildi. Kalbi beyinde atıyordu ve ölmüş, cennete gitmiş olabileceğini düşündü.

"Lanet olsun."

Adele, siyah sabahlığının kuşağını bağladı ve ana yatak odasından çıkarak, mutfaktaki seslere yöneldi. Zach ona hayatının en güzel kısa seksini vermişti. Ateşli ve yoğun olmuş-

tu sonra, vücudundan çıkmış, pantolonunu çekmiş ve tek kelime etmeden koridorun sonundaki tualete gitmişti.

Mutfak lavabosunun önünde durmuş, bir bardağa su

dolduruyordu. Sırtı Adele'e dönüktü. Tepelerindeki lamba Zach'in saçlarındaki altın rengi tutamları seçiyor ve çıplak omuzlarına, sırtındaki sert düzlüklere ve omurgasının çukuruna dökülüyordu. Pantolonu kalçasında duruyordu.

Döndü ve bardağı indirdi. Pantolonunun fermuarı çekilmişti, ama kemerini bağlamamıştı. "Prezervatif patladı."

"Biliyorum." Zach spor yapmıştı. Evliliği iyi gitmemişti ve Adele, onun, kendi payına düşenden çok daha fazla kadınla birlikte olduğunu düşünüyordu. Zach'in bardağını kaptı ve dibine kadar içerken, keşke daha kuvvetli bir şey olsaydı, diye düşündü. Limoncello ya da bira gibi bir şey. Çıldırmaya caktı, dedi kendi kendine. Henüz değil. "Bu konuyu konuşalım."

Zach bardağını tekrar doldururken, geniş omzunun üzerinden Adele'e baktı. "Tiffany'nin ana rahmine düştüğü gecedan beri prezervatifsiz seks yapmadım."

Adele'in hissettiği rahatlama, ensesindeki gerginliği ve midesindeki düğümü rahatlatmış, yüzüne bir gülümseme getirmişti. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"O hâlde, bir problemimiz olduğunu sanmıyorum." Zach'in elindeki bardağı aldı ve itiraf etti. "Uzun zamandan beri seks yapmadım."

"Ne kadardır?" Zach, Adele'e döndü ve kalçasını tezgâha dayadı.

Adele bir yudum su içerek, bardağı geri verdi. "Üç yıl önce, erkek arkadaşımdan ayrıldığımdan beri. O kadar tuhaf

davranmaya başladı ki, test yaptırdım ve temizim. Sorunumuz yok."

Zach bakışlarını Adele'in karnına indirdi. "Benimkiler akıntıya karşı yüzüyor ve senin yumurtanı arıyor ve bunun sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Adele başını iki yana salladı. "Spiralim var."

"Spiral ne?" Bir yudum su içti ve kahverengi gözleri, bardağın dibinden Adele'e baktı.

"Bir tür doğum kontrol aleti."

"Ne kadar etkili?"

"Spiralin başarısızlık oranı, yüzde 1."

"Emin misin?" Bardağı tezgâhın üstüne koydu ve kaşlarını çatınca alını kırıştı. "Başka çocuk istemiyorum."

Adele kendisini hakarete uğramış gibi hissetmemesi gerektiğini biliyordu, fakat elinde değildi. Zach artık ona, sanki düşmanmış gibi bakıyordu. "Eminim. Birkaç ay önce doktora yıllık kontrolüme gittim ve spiral, olması gereken yerdeydi. Bana inan, Zach, ben de şu anda çocuk istemiyorum. Bu nedenle vücuduma doğum kontrol aleti taktırdım."

"Devon hamile kaldığı zaman doğum kontrol hapı kullandığını söylemişti, ama yalan söyledi."

Adele kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun, Zach?"

"Böyle bir konuda yalan söyleyen ilk kadın sen olmazdın?" Başını bir yana eğip, Adele'i inceledi.

Adele bugüne kadar doğum kontrolü konusunda yalan söylemekle suçlanmamıştı. Ayrıca, kendisini Devon'la kar-

şılaştırdığı için, Zach'i yumruklamak istiyordu. "O hâlde gitsen iyi olacak." Adele, ona vuracağına, mutfaktan çıktı ve ön kapıya yürüdü. Bunun, lanetin bir parçası olup olmadığını merak etti. Zach'i normalde mantıklı bir adamdı ama şu anda deli gibi davranıyordu. Pislik yapıyordu, ancak lanetin son kurbanlarının aksine, Adele o kadar hoşgörülü değildi.

Yerden Zach'in sweatshirt'ünü kaldırdı. Ne tür bir kadın doğum kontrolü hakkında yalan söyleyebilirdi, diye düşünerek köpürdü.

Devon besbelli.

Adele, bu bilgiyi, daha sonra düşünmek üzere bir kenara yazdı. "Beni başka kadınlarla karşılaştırma. *Ben* sana böyle bir konuda yalan söylemezdim," dedi sweatshirt'ünü uzatırken. "Bunu yapacağımı düşünmen bile hakaret sayılır."

"Daha önce prezervatifim hiç patlamadı." Sweatshirt'ünü aldı ve başının üzerinden geçirdi.

"Yanı?"

"Yani, neden şimdi?" Kollarını sweatshirt'e geçirdi ve sweatshirt'ü aşağı çekti.

Adele'in kaşları gözlerinin üstünde aşağı indi ve öfkelerini kontrol etmeye çalıştı. "Senin çocuğunu istemiyorum, Zach. Sherilyn bebeğini doğurur doğurmaz ve kendine bakabilecek hâlde gelince, ben gidiyorum." Asla geri dönmeyeceğim ve en son istediğim şey, bir sporcunun bebeğinin annesi olup, tek başıma çocuk yetiştirmek."

"Fakat, çocuğu tek başına yetiştirmedin ki." Zach, pantolonunun ön cebinden anahtarlarını çıkarttı. "Bunun olma-

sına izin vermezdim ve sanırım, bunu biliyorsun."

Bu cümle, bardağı taşırdı. "Bu gece kapıma gelen sensin ve şimdi, prezervatifin patlaması benim suçummuş gibi davranıyorsun! Sanki ben prezervatife bir şey yapmışım gibi."

"Senin prezervatifindi. Aklı başındaki her erkek—"

"Çık dışarı!" diye sözünü kesti Adele ve kapıyı açarak, karanlık Teksas gecesini işaret etti.

"Tanrım, neden bu kadar kızdın?"

Zach'i verandasına çıkana kadar göğsünden itti. "Buna çok şaşırabilirsin Zach Zemaitis, ama dünyadaki her kadın senin çocuğunu doğurmak için ölüp bitmiyor. Bazılarımız bu düşünceyi aslında çok korkunç buluyo."

"İşte." Gerçekten güldü. "Sinirlendiğin zaman aksanın geri geliyor."

"Güzel, o hâlde bunu anlayabilmen gerekir. Git kendini becer ve bir daha buraya gelme!" Adele kapıyı çarparken, son söylediği birkaç kelimedede bütün ünlüleri Teksaslı gibi yaydığını duydu. Fakat, annesi onu küfür etmek için yetiştirmemişti. Annesi Sherilyn'i de küfür etmesi için yetiştirmemişti, fakat ikisi de panik yaratacak sıklıkta küfür eder gibiydi. Bunun için Zach'i ve o pislik William'ı suçluyordu. Zach'i aptala çevirdiği için laneti suçlamak istiyordu ama yapamadı. Hayır, Zach'in dışarıdan yardıma ihtiyacı olmamıştı. Her şeyi kendi başına yapmıştı.

Zach salonda dolanırken duraksadı ve Devon'un, şö-

minenin üstünde asılı duran portresine baktı. Adele, bunun ürkütücü olduğunu düşünüyordu. Zach başını bir tarafa eğdi ve Devon'un kendisine bakan yeşil gözlerine baktı. Portrenin ürkütücü olduğunu düşünmüyordu. Sanki Metropolitan müzesindeymiş gibi, üzerine özel loş ışık düşüyordu ve bu nedenle ürkütücü değil, narsistbir görünümü vardı. Gerçi, konuda herhangi bir şey düşünmüyordu. Devon öleli üç yıldan fazla olmuştu ve birisi sohbet sırasında ondan bahsetmedikçe, ölmüş karısını hemen hemen hiç düşünmüyordu.

"... evin neden neredeyse Devon 'a adanmış bir tapınak gibi?" diye sormuştu Adele bir gece önce. Evi gerçekten Devon'a adanmış bir tapmak gibi miydi? Kızının acısının ve Devon'un ölümü konusundaki suçluluk duygusunun, kendi evlerinde nasıl yaşayacaklarını belirlemesine gerçekten izin vermiş miydi? Belki. Ve belki Tiffany eve dönünce, portreyi kaldırma konusunu konuşabilirlerdi.

Zach, koridoru geçip yatak odasına geldi ve lambayı yaktı. *Buna çok şaşırabilirsin Zach Zemaitis, ama dünyadaki her kadın senin çocuğunu doğurmak için ölüp bitmiyor. Bazılarımız bu düşüncüyü aslında çok korkunç buluyo.* Zach giysilerini çıkarırken gülümsedi, sonra banyoya geçti. Aşırı tepki verdiğini kabul ediyordu. Gerçekten aşırı tepki vermişti, fakat prezervatifin patlaması şehvet dolu ruh hâlinin üstüne buzlu su dökmüş, iliklerini dondurmuş ve boğazını düğümlemişti. Doğum kontrolü söz konusu olduğunda, kadınlara güvenmiyordu. Yalnızca kendine güveniyordu. Peki, Adele'in yalan söylediğine inanıyor muydu?

Zach duşu açtı ve içine girdi. Hayır, yalan söylediğini düşünmüyordu. Sırf, bir gece öncesine kadar ona doğru koşmak yerine, ondan kaçtığı için değil, gerçekten Adele'in bu kadar önemli bir konuda yalan söyleyeceğine inanmadığı için.

O günkü futbol maçını düşündü. Maçın son dört dakikasında zar zor kazanmışlardı ve bunun suçlusunun, kısmen kendisi olduğunu biliyordu. Çocuklara bütün dikkatini verememişti. Akli, maç sahası ile Adele arasında bölünmüştü. Hücum oyuncuları, pas modellerini uygulamakta zorlanırken, Zach, Adele'i aklından çıkarıp dikkatini oyuna vermekte zorlanmıştı. Topu yakalarken ellerini kaldırabilmek için hücum hattını daha dikkatle izlemesi gerekirken, o Adele'in elleriyle neler yaptığını merak etmiş, Cedar Creek'le aradaki mesafeyi hesaplamıştı.

Dikkati dağılmıştı. Kazanıp, Adele'e dönme konusunda sabırsızlanmıştı. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Maç olunca, kafasını toplamayı ve özel hayatını sahanın dışında tutmayı her zaman başarmıştı. Oyununu hiçbir şey etkilememişti. Özellikle de bir kadın.

Belki de üç yıldır sekssiz yaşadığı için, Adele'i görmek dışındaki her şeye konsantre olmakta zorlanıyordu. Onu kollarına alıp soymak istiyordu. Durumu takımının dikkatini çekmişti, hatta Joe yorumda bile bulunmuştu.

"Bir şey mi oldu, Z?" diye sormuştu, yarıdan sonra soyunma odasına yürürken. "Dikkatin dağılmış gibi."

"Bir şey yok," diyerek güvence vermişti savunma koçuna ve oyunun ikinci yarısında biraz daha başarılı olmuştu.

Oyuncularından yüzde 110 performans istiyordu ve onlar da kendisinden en az o kadarını hak ediyorlardı. Adele'le ilişkisini frenlemeliydi, başını gerçekten derde sokmadan yavaşlatmalıydı. Bu sorun olmayacaktı, çünkü Adele onu evden kovmuş ve bir daha gelmemesini söylemişti.

Tabii, çıldırıp onu yalancılıkla suçlayarak hata yapmıştı, fakat patlak bir prezervatif onu çıldırtıyordu. Adele'in hamile kalma olasılığı yüzde birdi, fakat bu olasılıktan hoşlanmıyordu. Sonra, patlayan prezervatif, dikkatini dağıtmak için bir başka gerekçeydi ve buna hiç ihtiyacı yoktu. Gelecek ay yapılacak olan eyalet şampiyonasından önce kazanması gereken bir maç daha vardı ve bütün enerjisini, kupayı eve getirmeye yoğunlaştırmalıydı.

Adele çok güzeldi ve onu yeniden tanımak istiyordu. Yatağın dışında birbirlerini daha iyi tanımak ve yatakta daha fazla bağlantı kurmak istiyordu, fakat en son ihtiyacı olan şey, dikkatini dağıtan bir kadındı. Özellikle de, yumuşak elleriyle sert yerlerine dokunan ve onunla olmak dışında her şeyi unutmayı istemesine yol açacak bir kadın.

Adele'i tamamen göz ardı etmek, seçeneklerin arasında yoktu. Bir, bunu istemiyordu ve iki, bu mümkün değildi. Bunu denemişti ve işe yaramamıştı. Fakat gerçekten olayların gidişini biraz yavaşlatması gerekiyordu. En azından Eyalet şampiyonasına kadar.

Kapıyı yüzüne çarparken Adele'in gözlerinde beliren ifadeyi düşündü. Eyalet şampiyonası birkaç hafta sonraydı ve Adele'in sakinleşmek için o zamana ihtiyacı olabilirdi.

13. Bölüm

«Adele Teyze, on altının kare kökünü biliyor musun?"

Adele, kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken bir an düşündü, "Galiba dört." Mutfak masasında ödevini yapan Kendra'ya baktı. Herhangi bir şeyin kare kökünü bulmaya çalışmalı uzun zaman olmuştu. "Veya belki otuz iki. Ekmeği kesti ve tabağa, yumurtanın yanına koydu. "Hayır, dört. Belki."

"Boş ver," dedi Kendra içini çekerek ve sırt çantasından bir hesap makinesi çıkardı. Birkaç rakam tuşladı ve bir parça çizgili kâğıda yazdı.

"Kaçmış?"

"Dört."

Kendra'nın üç gün önce Pazar günü dans yarışmasından döndüğünden beri morali bozuktur. Takım üçüncü olmuş, kendi

de solo performansında onuncu gelmişti.

"Konsantre olamadım," demişti. "Annemin doğum yapacağını ve benim yanında olamayacağımı düşünüp kaygılandım."

"Diğer tüm takımlardaki bütün kızlar arasında onuncu olmak hiç de fena değil," demişti Adele, ama duvarla konuşmaktan farklı olmamıştı. "Bak, herhangi bir günde, ancak elinden geleni yapabilirsin. Eğer yeterince iyi değilse, bir sonraki seferde daha iyisini yapmaya çalışırsın."

"Annem de böyle söyledi."

"Annen akıllı bir kadın," dediğini duydu Adele ve kendi kendine çok şaşırdı.

"Tiffany bana dans hamlelerimde yardımcı olacağını söyledi."

"Çok nazıkmiş. Sana burada mı yardım edecek?" Adele, Zach'i kapının dışına ittiği geceden beri görmemişti ve bu durum onun işine geliyordu. Çok meşguldü ve hayatında yırtık bir prezervatif için o kadar çıldıran bir adama ayıracak zamanı yoktu, özellikle de doğum kontrolünün başarısızlık oranının yüzde bir olduğunu ona açıkladıktan sonra.

"Herhâlde onun evinde, çünkü çok daha büyük." Kendra hesap makinesine birkaç rakam daha girdi.

"Seni okuldan sonra bırakırım ve saat beşte alırım," dedi Adele tabağı yeğeninin önüne koyarken. "Beni dışarıda beklersen gerçekten çok memnun olurum."

"Neden?"

Çünkü Tiffany'nin babası, kadınların ondan çocuk sa-

hibi olmak için ölüp bittiğini sanan pisliğin teki. "Sadece, yapacak çok işimiz var."

"Peki."

Adele, Kendra'yı okula bıraktıktan sonra, olağan sekiz kilometresini koştu, sonra Sherilyn'e bir buket kırmızı zambak götürdü. Çiçekler çok güzel kokuyordu, şahane görünüyordu ve kesinlikle ablasını neşelendirecekti.

Adele odaya girdiğinde, Sherilyn orada değildi ve birkaç korkunç saniye boyunca, ablasını doğumhaneye götürmüş olabileceklerini düşündü. Odanın karşısından, sifon çekildi ve tuvaletin kapısı hızla açıldı. Sherilyn, ayaklarını sürüyerek yatağına döndü, pembe geceliği kırıkmıştı, saçları çarpık bir at kuyruğu halindeydi, gözlerinin altında mor halkalar vardı.

"Sana bir şey oldu sandım." Adele, elini çarpan kalbinin üstüne götürdü. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Sherilyn lavabonun yanında duran vazodaki eski gülleri kaptı ve çöpe attı. "O kadar sıkılıyorum ki, sırf ortamı canlandırmak için kalp krizi heyecanını memnuniyetle karşılayabilirim." Vazoyu çalkaladı ve içine su doldurdu.

"Kötü bir gece mi geçirdin?" Adele zambakları lavaboya götürdü ve vazonun içine koydu.

Sherilyn geri çıkardı ve saplarını kesti. "Yine uyuyamadım, herhâlde hiç uyumadım."

"Alabileceğin bir şey yok mu?"

"Yok." Sherilyn vazoya bir zambak koydu, sonra bir tane daha. "Hatta, VH1 kanalında *Aşkın Tadı* maratonunu bile

seyrettim. Birinci ve İkinci sezon. Onun beni uyutacağını sanmıştım."

Adele, *Aşkın Tadı* programının, Kendra'mn yasak televizyon programları listesinde olduğundan oldukça emindi ve Sherilyn, Chucky maratonunu izlediğini söylese, bu kadar şaşırmazdı.

"Program beni yoracağına, bütün gece uyanık kalıp hangi 'sahte kışlı orospunun' kovulduğunu, hangisinin saat kazandığını seyretmek zorunda kaldım." Sherilyn bir sapı kırptı ve zambağı vazoya daldırdı.

"Anlamadım?"

Sherilyn kaşlarını çatınca alını kırıştı. "Ben şimdi 'sahte kışlı orospu'mu dedim?"

"Korkarım, evet."

"Çok sıkılıyorum," dedi Sherilyn, derin bir iç çekişinden sonra. "Anlaşılan, aklımı kaçırıyorum."

Aklını kaçıran tek kişi Sherilyn değildi. Adele, Zach Ze maitis'le tekrar sevişmekle delilik yapmıştı. Eski bir erkek arkadaşla yeniden bir şeye başlamak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi. Bunu biliyordu ve Boise'de, evinde olmayı ıllı. Evde olsaydı, arkadaşlarını arardı ve öğlenleyin, acil durum yemeği düzenlerdi. Onlara Zach'den bahsederdi ve onlar onun harika biri olduğunu, Zach'in de bir pislik olduğunu söylerlerdi. Yalan olsa bile. Büyük olasılıkla göz ardı edeceği tavsiyelerde bulunurlardı, ama en azından onu neşelendirirdi.

"Bana ilginç bir şeyler anlat. Ne olursa," diye yalvardı

Sherilyn ve vazoyu başucundaki komodine götürdü. "Aynı duvarlara bakmaktan yoruldum. Çılgılık atabilirim."

Adele, ablasına açılmayı düşündü. Ona Zach'den bahsetmeyi, ama sonunda anlatmadı. Sherilyn'le hiçbir zaman o tür bir ilişkileri olmamıştı. Ablası hep çok fazla yargılayıcı davranırdı ve Zach bir gecelik, peki iki gecelik bir ilişkiydi—Sherilyn'in evinde, kızı şehir dışındayken olmuştu. Adele, ablasının bütün bunlar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Lanet olsun, Adele bu konuda ne düşüneceğini *kendisinin* bile bildiğinden emin değildi.

"Git saçlarını yıka, ben de bukle yaparım," dedi ablasına. "Sonra belki koridorun sonundaki oturma odasına gideriz ve akvaryumda büyük balıkların küçük balıkları yemesini seyrederiz."

"Bu çok sadistçe ve üzücü." Sherilyn şampuanını çıkardı. "Fakat uzun zamandır aldığım en iyi teklif."

Adele Sherilyn'in saçlarına bukle yaparken, Kendra ile bebek hakkında ve Sherilyn'in boşanma işlemleri hakkında konuştular. Adele, ablasının saçlarını bitirdiğinde, Sherilyn yorulmuştu ve uyumaya hazırdı. Yamyam balıkları ertesi gün izlemek üzere sözleştiler ve Adele öğleden hemen önce hastaneden ayrıldı.

Bütün günü dolduracak kadar işi vardı. Kendra'yı okuldan almadan önce, tek başına işlerini halledebileceği üç saati vardı, ancak arabasıyla kendi sokağına girdiğinde, ön verandasında Zach oturuyordu. Yarım blok öteden o olduğunu anlamıştı. Araba yolunda park eden Cadillac'ı tanımamak müm-

kün değildi. Uzun bacaklarını ve geniş omuzlarını, sarı saçları ve araba yoluna girerken kendisini hedef alan yoğun hakışlarını tanımamak mümkün değildi. Midesindeki hafif titremeyi ve nabzındaki hızlanmayı anlamamak mümkün değildi. Ve bunların hiçbirisinden hoşlanmamıştı. Garağa park etmek yerine, arabadan indi ve çimlerin üzerinden geçerek ona doğru yürüdü. Büyük kovboy çizmelerinin yanında, hemen hemen ekmek somunu büyüklüğünde bir kutu vardı. Kocaman bir pembe kurdeleyle paket edilmişti ve parlak pembe kâğıtla kaplıydı.

"Geçen gece için özür dilerim," dedi Zach ayağa kalkarken.

Adele kollarını ceketinin üzerinden kavuşturdu. "Tam olarak ne için özür diliyorsun?" Eğer buraya iç çamaşırıyla gelebileceğini ve Adele'in onu affedeceğini düşündüyse, çok yanılıyordu.

"Yırtık prezervatif konusunda eşeklik ettiğim için. Biliyorum, aniden verandana gelmememi söyledin, ama tekrar düşünmen gerektiğine inanıyorum."

"Neden?" La Perla olmadığı sürece. Nefis iç çamaşırları uğruna birçok şeyi affedebilirdi. Muhteşem çamaşırlar giymeyeli epey olmuştu, fakat kutu, küçücük çamaşırlar için çok büyüktü.

Serin bir esinti Zach'in kısa saçlarının ucunu yaladı. "Bende, ihtiyacın olan bir şey var."

Bir keresinde bir erkek arkadaşı Adele'e yaramaz bir hemşire kıyafeti vermişti ve bir başkası, kelepçe ile deri kırbaç ve-

inişti. "Ne?"

"Beni içeri davet et, göstereyim."

"Ağsız olmamasında yarar var." Adele basamakları çıkarak Zach'le göz hizasına erişti. Adele'in midesindeki titreme, göğsüne yayıldı, "Ve bir an için bile, buraya bir özür ve hediyeyle gelince seni affedeceğimi düşünme."

Zach bunu bir süre düşünür gibi yaptı ve sonra omuzlarını silkti. "Öyle olsun."

"Ve hileli,"—Zach'in göğsüne parmağıyla dokundu—"kurnaz hareketlerinle, soyunacağımı da sanma."

Esprî, gözlerinin kenarını kırıştırdı. "Hayır, bayan."

"Eski numaraların daha zayıf kadınlarda işe yarayabilir, ama ben o kadar kolay biri değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim." Zach, Adele'in saçlarını kulağının arkasına itti ve soğuk parmakları yanağını yaladı. Elini çektikten sonra bile, Adele hâlâ dokunuşunu hissedebiliyordu. "İşte bu nedenle, sırf senin için yeni numaralarım var."

Adele neredeyse gülecekti, fakat onu affetmeye hazır değildi. Yalnızca kötü davranmakla kalmamış, özür dilemesi üç gün sünuştü. Zach'e sert bir şekilde baktı ve merdivenleri çıkmaya devam etti. Ön kapıyı açtı ve içeri girince, Zach arkalarından kapıyı kapattı. Adele ceketlerini holdeki dolaba astı ve Zach getirdiği hediyeyle Adele'e verdi. Ağırdı ve Adele'in bakışları Zach'in siyah Ralph Lauren polosundan, elindeki kutuya kaydı. Kutuyu antredeki masanın üstüne koydu ve fiyongu çekip aldı. Anlaşılan çamaşır değildi, zaten kutu-

nun şekli de doğru değildi.

Adele paketi yırtarak açtı ve kutudan, tornavidaları, çekiçi ve sallanan çelik metresiyle, deri bir alet kemeri çıkardı

"Bir alet kemeri," dedi gülerek. Bugüne kadar hiçbir erkek ona, gerçekten ihtiyaç duyduğu bir şey vermemişti.

"Kusura bakma, ağrı yok."

"Maalesef." Kemerini kalçalarına yerleştirdi ve kot pantolonunun üzerinden bağladı. "Deneyelim mi?"

"Ben varım."

Adele'in içinde, onun alet kemerini denemekten bahsetmediğine dair bir his oluştu ama umursayamayacak kadar heyecanlıydı. Çekiç, bebek odasına doğru giderken kalçasına çarpıyordu. Yalnızca bir alet kemeri idi. Şerit hâlinde bir deri parçasından sallanan metal parçalar ve Adele, hediyeden başka anlamlar çıkarmamaya çalıştı. Düşünmesi ve arabayla hırdavatçıya kadar gidip, sırf onun için aletleri seçmek için harcadığı çaba gibi. Hediye paketlemesi ve verandada Adele'in eve dönmesini beklemesi. Bu muhtemelen Adele'in soyunmasını sağlamanın kurnaz ve sinsî bir yoluydu, fakat ona hakkını vermesi gerekiyordu.

Zach odanın ortasında durdu ve duvarlara dayanmış kütünlara baktı.

"Hangisinden başlamak istiyorsun?"

"Beşikten."

Zach, Adele'in kemerinden bir düz tornavida aldı ve çok hafıfmiş gibi, kartondaki büyük zımbaları çıkardı. Adele'in bunları çıkarması sonsuza dek sürebilirdi. Bütün hayatı bo-

yunca futbol toplan atan o büyük eller o kadar rahat çalışıyordu ki, Adele bazen bir erkeğin yatak odasının dışında da işe yarayabileceğini hatırlamak zorunda kaldı.

"Bunu yapmama yardım etmek zorunda değilsin." Zach'i izlemek, Adele'in midesinin üst kısmında küçük sıcak bir kıvılcım yaratmıştı. Bedeni, o ellerin kendi üzerindeki becerisini hatırlıyor gibiydi ve küçük kıvılcım damarlarından yayılıyordu. "Eminim, yapacak başka işlerin vardır."

Zach bakışlarını Adele'e çevirdi. "Yapmam gereken bir sürü başka işim var, ama ben buradayım." Uzun süre Adele'in gözlerine baktıktan sonra, dikkatini tekrar büyük kutuya verdi. "Uzak durmaya çalıştım. Sen beni evden kovduktan sonra, belki de en iyisi bu, diye düşündüm. Sen dikkatimi dağıtıyorsun ve şimdi dikkatimin dağılmaması gerekiyor." Torna-vidayı Adele'e uzattı ve kocaman elleriyle kutuyu yırtarak açtı. "Bugünkü antrenmandan önce incelemem gereken bantlar ve kafamda düşünmem gereken oyunlar var, ama işte buradayım. Senin için bebek mobilyası monte ediyorum, çünkü seni aklımdan çıkaramıyorum. Bandı takıyorum ve bütün yaptığım seni düşünmek oluyor." Kartonu geri çekti ve yere düşen talimatnameye uzandı. "Ama sorun şu ki, Adele, burada olmamı isteyip istemediğinden emin değilim." Polo tişörtü Levi's kotunun belinden çıktı ve sırtındaki esmer kaslardan yukarı çıktı. Zach doğruldu ve talimat kâğıdının üzerinden Adele'e baktı, "Ne istediğini bilmiyorum."

Adele ona baktı, uzun bacakları ve geniş omuzlarıyla, kendi payına düşen yerden fazlasını işgal ediyor, kendisiyle bir-

likte olabilmek için bebeğin beşiğini monte etmeyi öneriyordu ve Adele de ne istediğini bilmiyordu. Son üç yıldır yaşadığı kurak dönemden sonra etrafında bir erkek olması güzel di. Fakat özellikle bu erkeğin olması, birçok nedenle iyi bir fikir değildi.

"Gitmemi istiyor musun?"

"Hayır."

"Pek emin görünmüyorsun..."

"Kalmanı istiyorum. Yalnız... kalmanı istemeyi istemiyorum." Adele derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Geçmişten biriyle bir araya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Çok fazla..." Adele bir elini kaldırdı ve yanına bıraktı. "Genelde ilişkiyi koparan konu hâlâ orada, çözülmedi."

"O burada değil."

"Değil, ancak paramparça olan bir şeye yeniden başlamanın, kırılan parçaları yerine koymanın iyi bir düşünce olup olmadığından emin değilim."

Zach başını bir tarafa eğdi ve Adele'e baktı. "Dün, futbol oyuncularımın koçu çalışmalarını izlerken, on dört yıl önce yurttaki odanda sana o peri kitabını verişimi hatırladım. Bir an hücum hattında bağıırıyordum, sonra bir baktım, sana kitabı verdiğim zaman yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini hatırladım."

"Sevdim."

"Sonra sana Devon'un hamile olduğunu söylediğim geceyi hatırladım."

Adele de hatırlıyordu.

"Gözlerindeki ifadeyi hatırlıyorum."

Adele düz kadife ayakkabılarının burnuna baktı. "Kırılan parçaları yerine koymak derken bunu kastediyordum."

Aralarındaki sessizlik uzadı, sonunda Zach, "Birkaç gün sonra yurttaki odana gittim, ama sen gitmiştin. Nereye kaçtığını hiç kimse bilmiyordu."

Adele başını kaldırdı. "Sordun mu?"

"Evet."

Adele başını salladı. "Belki bu konuyu konuşmasak daha iyi olacak."

"Bence konuşmalıyız." Talimat kâğıdını beşiğin parçalarının üzerine attı. "Sana bu kadar acı verdiğim için hep pişmanlık duydum."

"Bu uzun zaman önceydi. Artık iyileştim."

"Öyle mi?"

"Evet." Bu doğrudu. Ama bu, bir ömür içinde aynı hatayı iki kez yapacağı anlamına gelmiyordu. Artık daha yaşlı ve daha akıllıydı. Zach'e karşı duygularının olmasını istemiyordu. Bir kere, Zach burada, Teksas'ta yaşıyordu. Kendi hayatı bin altı yüz kilometre uzakta, onun dönmesini bekliyordu.

"Öyle olduğunu umuyorum, çünkü o zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmam gerekiyordu. Gidip kendimi becermemi söylemen ve kapıyı suratıma çarpman riskine rağmen şunu bilmem gerekiyor, aynı durumda kalsam, yine aynı şeyi yapmak zorunda kalırdım. Öne çıkıp, yaptığım şeyin sorumluluğunu üstlenmem gerekiyordu. Kolay olmadı,

fakat başka seçeneğim yoktu."

"Olmadığını biliyorum. Doğru olanı yapman gerektiğini her zaman biliyordum. Seni sevmemin nedenlerinden biri di' buydu, ancak bu, acımı hafiflettiği anlamına gelmiyor." Zack'in kahverengi gözlerine baktı ve, "Ya da bana bir daha acı ver mene izin vereceğim anlamına da gelmiyor," diye ekledi.

"Sana acı vermeyeceğim." Zach, Adele'in eline uzandı ve onu göğsüne çekti. "Senden hoşlanıyorum ve senin de ben den hoşlandığını düşünüyorum. İkimide yetişkiniz. Sen buradayken biraz eğlenelim."

Parmakları Adele'in sırtında dolaştı ve omurgasında sıcak ürpertiler oluşturdu. Onun ve kendi giysilerinin üzerinden göğsü, göğüslerini ısıtıyordu ve ürpertilerden vazgeçmek istemiyordu. Henüz değil. Burada, ona karşı derin duygular geliştirecek kadar kalmayacaktı. Bu kez değil.

"Peki, ama dışarıya davet etme," dedi Adele, gerçeklen buluşurlarsa, lanetin devreye girip, olayların doğrudan cehenneme gitmesine yol açacağından korkarak.

"Ne? Tabii ki seni dışarı davet edeceğim."

Adele, *hayır* anlamında başını iki yana salladı. "Hayır yapma. Her şey berbat olur." Kollarını Zach'in boynuna doladı ve öpmesi için dudaklarını uzattı. Ondan hoşlanıyordu. Üç yıllık kuraklık döneminden sonra, istenildiğini hissettiriyordu. Arzu edilen bir kadın gibi, fakat bu aşk değildi. Yıllar önce ona karşı hissettiği yürek sıkıştıran, mide ağrıtan aşk değildi. Hayatının yetişkin dönemlerinde başka erkeklere karşı hissettiği kolay türdeki aşk bile değildi.

Bu kez yalnızca yürek sıkıştıran, mide ağrıtan arzuydu. İkisini karıştırmayacak kadar büyümüştü. Aradaki farkı bilecek ve daha derin duygularla karıştırmayacak kadar büyüklü. Zach onunla yerde sevişirken ve kendisini güçsüz ve nefessiz bırakan bir orgazma ulaştırırken bile. Sonraki iki gün boyunca gelip aynı performansı tekrarladıktan sonra bile.

Şükran Günü tatili sırasında Zach'le Tiffany şehirden ayrılarak, Austin'deki ailesini ziyarete gitti, fakat ertesi Pazartesi sabahı Zach, erkenden Adele'in verandasında boy gösterdi. Birlikte sekiz kilometre koşular ve Zach ona annesinin mısır ekmeği ezmesinden ve ambrosia'dan bahsetti.

"Ambrosia'yı *seviyor* musun?" diye sorabildi Adele koşarlarken. Adele genelde, nefes nefese koşarken konuşmaktan hoşlanmıyordu, fakat Zach aynı sorunu yaşamıyor gibiydi. Aslında, Zach birkaç kez dönüp geriye doğru koşmuştu.

Gösteriş.

"Sen sevmiyor musun?"

Adele başını iki yana salladı. "Aynı kabın içinde çok fazla şey var."

"Teksaslı olduğundan emin misin?"

Bazen kendisi de merak ediyordu.

Sonraki iki hafta boyunca, hafta arasında hemen her sabah birlikte koşular. Geri döndüklerinde, birbirlerini duşta veya Sherilyn'in spa küvetinde sabunladılar ve çok farklı şekilde egzersiz yaptılar. Zach hep kendi prezervatifini getirmeye özen gösterdi ve Adele, sonrası için kalıp kuru meyve ve tahılla kruvasan bulundurdu. Hatta birlikte, bebeğin beşi-

ğini ve salıncağını bile kurmayı başardılar.

Zach, Escalade arabasını hep kaldırıma park etti ve bir likte koşarken görünmekten kaygılanmıyormuş gibi davrandı, ancak Adele, Tiffany'nin, babasının kendisiyle bu kadar vakit geçirdiğini bilmediğinden emindi. Adele, Tiffany'nin bunu kolayca kabul edeceği gibi bir düşünceyle kendini kandırmıyordu.

"Babam, annemin portresini indirmek istiyor," dedi Tiffany, Adele onu bir gün okuldan eve bırakırken. "Zamanının geldiğini söylüyor ama bu beni kızdırıyor. Senin annen öldüğünde, baban bütün resimlerini evden çıkarmanı istedi mi?"

Adele, bir şekilde "bütün resimler" ifadesinin abartılı olduğunu anlamıştı. "Hepsini değil. Yalnızca onu üzenleri " Dikiz aynasından Tiffany'nin yeşil gözlerine baktı. "Belki oraya, ikinizi de mutlu edecek bir şey bulup asabilirsin."

Tiffany'nin kaşları çatıldı ve Adele bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Sence annemin resmi babamı üzüyor mu?"

Hayır. "Bu konuyu onunla konuş."

"Doğru," dedi Tiffany alay ederek. "Konuşmak istediği tek konu, Cuma akşamki maç."

O maç, eyalet şampiyonluğu maçıydı ve kasabanın diğer kesiminde, Warren P. Bradshaw Stadı'nda oynanacaktı. Bütün kasaba bir haftadır kutlama yapıyordu. Yerel gazete, yaklaşan maçla ve Zach'le ilgili yazılar yazmıştı. Bu makale eyaletteki gazeteler tarafından da kullanılmıştı. *Dallas Morning News* ve *Austin American Statesman*, Zach'le röportaj yapmıştı. Eskiden Ulusal Futbol Ligi yıldızı olan, küçük Teksas kasa

basının lise koçu önemli haberdî.

Adele, Zach'e, bu baskının onu etkileyip etkilemediğini ve sinirli olup olmadığını sordu, Zach de omuz silkti. "Maç öncesinde herkes gergin olur. L. C. Johnson her maçtan önce kusardı. Bunu birçok kişi yapıyor."

"Sen de yapar mıydın?"

"Hayır."

"L. C. Johnson kim?"

Zach kıkırdadı ve boynunun kavisini öptü. "Yalnızca Ulusal Futbol Ligi'nin en büyük çifte tehdidi. Denver'de oynadığım son yılda, çılgın istatistikler yaptı. Bin beş yüz metreden fazla koştu ve neredeyse ona attığım her şeyi yakaladı."

Adele, ona daha iyi erişim olanağı vermek için saçını çekti. "Özlüyor musun?"

"Top oynamayı mı?" Zach parmağını Adele'in çıplak omzunda dolaştırdı ve sutyeninin askısını kolundan aşağı indirdi. "Bazen, ama eskisi kadar değil. Mükemmel pası atmayı özlüyorum. Savaşı kazanmayı özlüyorum, fakat maçın ertesini sabahı yataktan kalkmaya çalışmayı özlemiyorum. Ya da beni öldürmeye kararlı birinden darbe aldıktan sonra, acıyla ve mide bulantısıyla oyuna devam etmeye çalışmayı özlemiyorum."

Adele geri çekildi ve Zach'in yüzüne baktı. "Bu çok korkunç."

"Bu oyunun bir parçası. Ayrıca, benimle yaşayan bir masözüm vardı."

Adele güldü, "Devon'un masözlük yaptığını düşünemiyorum," dedi.

"Tatlım, Devon, benimle birlikte Denver'de yaşamadı."

"Hiç mi?"

Zach başını iki yana salladı. "Evliliğimizin büyük bu kısmında Devon burada yaşadı. Kasabanın diğer tarafında kendi yaptırdığı büyük bir evde. Ben fırsat buldukça onu ve Tiffany'yi görmeye gelirdim."

Adele, Zach'le evli olup, ondan o kadar uzakta yaşama yı düşünemiyordu. "Bu pek düzgün bir evliliğe benzemiyor."

"Değildi zaten."

Adele onun kahverengi gözlerine baktı ve kendisini hiç ilgilendirmeyen bir soru sordu. "Farklı eyaletlerde yaşarken birbirinize nasıl sadık kaldınız?"

"Ben kalmadım."

Adele onun tipik bir sporcu olduğunu tahmin etmişti ve bu durum onu gerektiğinden daha çok rahatsız etti. Hakkı olduğundan daha çok canını sıktı ve gözlerini kaçırdı. "Ha."

Zach'in yanağındaki eli, bakışlarını tekrar kendisine çevirdi. "Kiminle olduğum Devon'un umurunda bile değildi Gözlerindeki bakıştan, bunu anlayamadığını görüyorum."

Haklıydı. Anlamıyordu.

"Sen erkeğinin bütün varlığı olmak isteyecek bir kadınsın. Devon beni bütün benliğimle istemiyordu."

"Ne istiyordu?"

"Para ve statü. Devon istediğini aldığı sürece, benim ne yaptığım umurunda değildi."

LANETLİ TALİİ

"Peki, sen ne aldın?"

Zach ona, sanki bu soruyu kendine sormayı biç akıl etmemiş gibi baktı. Yavaşça başını iki yana salladı. "Bu konuya nasıl geldik?"

"Futboldan."

"Ahh." Zach kollarını Adcle'in beline doladı ve onu kendine çekti. "Maça geliyor musun?"

Adele başını kaldırıp onun güzel yüzüne baktı ve neredeyse evet diyecekti, ama bir nedenle kendini tuttu. İçinde, kalbi aşık güvende tutan bir şey. Zach'e tekrar tepeden tırnağa kadar aşık olmasını engelleyen bir şey. "Sherilyn'le vakit geçirmem lazım," dedi ve gözlerini Zach'in gözlerindeki hayal kırıklığından kaçırdı.

14. Bölüm

Aralık ayının ikinci Cumartesi günü, Cedar Creek Pumalar, eyalet şampiyonluğu için Warren. P. Bradshaw Stadi'nda Odessa'ya meydan okudu. Eyaletin çeşitli yerlerinden gelen yirmi beş bin taraftar, şarkı söyleyerek, tezahürat yaparak ve ayaklarını vurarak koltukları doldurdu.

Yarıda skor, on dört-on dört berabereydi ve Zach ev sahibi takımın soyunma odasında, kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Çocukları neredeyse mükemmel bir oyun oynamıştı. Senkronize bir şekilde oynamışlar, topa vurarak, tutarak, hareket ettirerek sahada ilerlemişlerdi. Onlardan istediği her şeyi yapıyorlardı ve bunun yeterli olmayacağından korkuyordu. Odessa oynamaya gelmişti ve Pumalar'dan daha büyük, daha hızlıydılar.

Joe, çocukların karşısında durmuş, defans oyunlarının

üzerinden geçiyordu ve bu kez, füze gibi anlatmıyordu. Stratejilerin üzerinden geçti ve Odessa'nın hücum hattına nasıl dizildiğine bağlı olarak, çocukların ne yapacağını konuştular.

Zach, maçın yarattığı baskıyı biliyordu, hayatının büyük bir kısmında bunu yaşamıştı. Böyle bir baskıyı en son, Süper Kupa'da oynadığı zaman hissetmişti. Joe bitirince, Zach takımın karşısına geçti. Hepsi, hırpalanmış, kan içinde ve çimen lekesiyle öylece oturuyordu. Onlarla hiç bu kadar gurur duymamıştı.

"Siz çocuklar, bana verebileceğiniz her şeyi verdiniz. 0 sahada kanınızı ve terinizi bıraktınız. Hiçbir şeyden kaçınmadınız ve diğer koçlarla ben teşekkür ediyoruz.

"Çocuklar, size yalan söylemeyeceğim, siz çok akıllı-sınız ve gerçeği hak ediyorsunuz. O Odessa'lı çocuklar bizden daha iri ve hızlı. Bunu sahaya çıkarken biliyorduk, ama dayanıyoruz. Başa baş gidiyoruz. Vuruşa karşı vuruş, tıpkı konuştuğumuz gibi. Bugün, şimdiye kadar yaptıklarınızla gurur duymalısınız.

"Ama şimdi, her biriniz bir yerlerden ekstra bir şeyler ko-parmak zorunda kalacaksınız. Bütün hayatınız boyunca oynadığınızdan daha iyi oynamanızı sağlayacak bir şey. Her fırsatı yakalamak zorunda kalacaksınız. Her fırsattan yararlanın. Sahaya çıkınca, her şeyinizle çıkın. Her oyunu yakalayın ve onlara hiçbir şey vermeyin. Bunu kazanabileceğinizi biliyorum. Onlar daha iri ve daha hızlı olabilir, ama siz daha akıllı-sınız. Bu iş, kazanmayı kimin daha çok istediğine gelecek."

Zach, genç savaşçıların yüzüne baktı, saçları tuhal

açıklarla dikilmiş veya başlarına yapıştırılmıştı.

"Bu kadar, beyler. Bütün sezon bunun için oynadık. Bazılarınız devam edip üniversitede futbol oynayacaksınız. Bazılarınız başka yaşamlara yöneleceksiniz, ama sizi temin ederim, hepiniz bu geceyi hatırlayacaksınız. Ya gururla anacaksınız ya da pişmanlıkla. Seçim sizin. Yüreğinizle ve ruhunuzla oynayın ve zafer sizin olacak."

Takımı etrafına topladı. "Haydi hep birlikte duyalım: Yürek, cesaret, zafer."

"Yürek, cesaret, zafer!" diye bağırıldılar, göğüsleriyle kasklarını vurdular. Sonra bir savaş çılgılığı atarak, sahaya ve kendilerini bekleyen kadere doğru koştular.

Zach diğer koçlarla sıraya girdi ve oyuncuların peşinden tünelden geçerek borazanların ve davulların seslerinin arasından sahaya çıkarken, Cedar Creek bandosu okulun marşını çalmaya başladı.

Üçüncü çeyrekte iki takım da klasik futbol oynadı, fakat son beş dakikada Odessa'nın büyüklüğü ve hızı sonunda onlara avantaj kazandı ve otuz sekiz metre top sürdükten sonra sayı kazandılar.

Zach, kalbi midesinde atarak yan çizgide duruyordu ve iki takımın hücum ve savunma oluşumunu inceliyordu. Nasıl sıralandıklarına baktı ve dördüncü çeyreğin beşinci dakikasında, aradığı şeyi buldu: Odessa savunmasında bir çatlak. Saatlerce izlediği oyun bantlarında görmediği bir şey. Eğer Pumalar bundan yararlanabilirse, kullanabilirse, oyunu tersine çevirebilirlerdi. Mola istedi ve oyun kurucusunu karşılamaya

çıktı. Ona, oyuna sol taraftan başlamasını söyledi. Sonra yan çizgiye döndü, bir şey dürttü ve başını kaldırdı. Belki bir bo razandan gelen sestti, belki de gümüş rengi ponpon sallayan biri, ama başını kaldırdı ve onu gördü. İkinci katta, elli metre çizgisinin birkaç sıra yukarısında oturuyordu. Belki de dikka tini çeken şey, o vahşi sarı saçlarıydı, belki de gülüşüydü. Her ne idiyse, hep aynı şekilde olmuştu. Adele kalabalığın içinde olduğu zaman, dikkati hep ona odaklanıyordu.

Tekrar oyuna döndü, şapkasının siperliğini indirdi ve güldü. Gelmişti. Artık bu maçı kazansa iyi olacaktı.

Adele, Teksas'ta büyüdüğünden, amerikan futbolunun esaslarını biliyordu. Dört çeyrek vardı ve her takım, topu ele geçirince gol atmaya çalışıyordu. Adele, Zach'i izlerken, oyun bundan çok daha karmaşık olduğu izlenimine kapıldı. İlk bakışta, yalnızca orada duruyor gibi görünüyordu, fakat onu izledikçe, ellerinin oynadığını gördü. Sola işaret ediyordu, sağa işaret ediyordu, parmaklarıyla bir tür sinyaller veriyordu veya oyunculardan birini kalabalığın arasına gönderiyordu. Kulaklık setindeki mikrofona konuşuyor ve Pumalar iyi bir oyun çıkarınca yumruğunu havaya kaldırıyor. Askerlerine direk tif veren bir general gibiydi ve onu izlerken, yüreğinin biraz eriğini hissetti. Zach döndü ve Adele'e baktı ve Adele'in midesinde bir kıpırdanma oldu, kabardı ve alt üst oldu.

Yünlü kabanının yakasını yanaklarına kaldırdı ve iki

sıra önde, Tiffany'yle ve başka kızlarla birlikte oturan Kendra'ya baktı. Adele, Kendra'nın Cedar Creek'e taşındığından beri arkadaş edinmesinden çok memnundu. Yoksa, hayatındaki ani değişiklik, on üç yaşındaki kız için çok zor olurdu.

Adele'in etrafındaki kalabalık bağırdı ve Adele sahaya baktı. Puma oyuncularından biri Odessa'nın on beş metre çizgisinde topu yakalamıştı. Maçın bitimine dört dakika kala, Pumalar topu aldı ve durmadan sahada ilerlemeye başladı. Eğer Adele tırnak yiyen biri olsaydı, topun ilerlediği her metrede parmaklarını yiyebilirdi. Otuz saniyeden az bir süre kalmışken, havada gerginlik doruğa çıktı ve Adele'in ensesini yakalarken, Pumalar'ın oyun kurucusu geride kaldı, sağına baktı ve sonra topu soluna attı. Top havada süzülerek bir alıcının eline indi ve alıcı topu on metre çizgisinden kale bölgesine taşıyarak gol attı. Kalabalık çıldırdı, ayağa fırladı ve skor tahtasına altı puan yazılırken çığlık çığlığa bağırdı. Oyunun bitmesine beş saniye kala, Odessa hâlâ bir sayı öndeydi.

"Maç uzatmalara gidiyor," dedi Adele'in yanında oturan adam. Adam yüzünü yeşil-siyaha boyamıştı ve üstünde Puma forması vardı.

Uzatmalar? Adele, uzatmaların heyecanına dayanabileceğini sanmıyordu. Zach'in buna nasıl katlandığını merak etti. Zach bir mola aldı ve Adele, koyu yeşil Puma ceketinin içindeki Zach'e baktı. Oyuncular etrafını sarmıştı ve Zach elleriyle işaret ederken, onlar da kasklarını evet anlamında aşağı yukarı sallıyordu. Sonra Zach yine yan çizgiye geldi ve ellerini kalçalarına koydu. Takımının dizilmesini izlerken, sanki

kafasında doğru noktayı bulamıyormuş gibi şapkasının siperliğini çekti.

"İki sayı için oynayacaklar," dedi Adele'in yanındaki adam, sesi kalp krizi kadar ciddiye. "Umarım bu kez her şeyi mahvetmezler."

"Top atılırken Adele dikkatini, topu oyuna sokma noktasına çevirdi. Oyun kurucu topu kaptı, geride kaldı, topu başının arkasından geçirip sola pas vermek istedi. Savunma bu pası tahmin etti ve kale noktasına üşüşerek, sağ tarafta Cedar Creek'in geri koşarak hızla geçebileceği bir boşluk bıraktı. Odessa topun atılmadığını ve elden ele verildiğini anladığında, top kale bölgesine taşınmıştı.

"Özgürlük Anıtı'na koşular!" diye bağırdı Adele'in yanındaki adam, kalabalığın yarısı bağıırıp diğer yarısı homur danırken. Skor tahtasında Puma tarafına iki puan daha eklendikçe, saat hanesinde iki tane sıfır görünüyordu. Maç sona ermişti.

"Kazandık mı?"

Adam evet diyerek başını salladı ve kollarını Adele'in omuzlarına doladı.

"N-n-nasıl?" diyebildi Adele, adam zıplayıp dururken Adele, adamın yüzündeki boyadan kaçınmaya çalışıyordu. Herkes oyun kurucunun pas verdiğini sanırken, o nasıl eklenmişti? Bu yasal mıydı?

"Bu mükemmel bir hamleydi." Adam sonra öyle bir çıplak attı ki, Adele'in kulakları çınladı. Adam, Adele'i oturttu ve sonra birkaç sıra öne atlayarak sahaya doğru ilerledi. Ade-

LANETLİ TALİİ

le, önce Zach'i göremedi, ama sonra sahada, takımının ortasında olduğunu gördü. Çocuklar birbirlerinin üstüne atlıyorlardı ve metalci selamı çakıyorlardı. Oyunculardan iki tanesi sahaya büyük bir buzlukla girdi ve içindekileri Zach'in başından aşağı döktü. Buz parçaları omzundan ve şapkasının üzerinden dökülürken Zach döndü. Güldü ve başını salladı.

Kendra, biraz uğraşarak Adele'in yanına geldi ve birlikte ödül törenini izlemek üzere oturdular. Adele, Pumalar'ın büyük altın kupalarını havaya kaldırışlarını ve birbirlerine geçirmelerini izledi. En değerli oyuncularının adlarını söylediler ve Zach takım hakkında küçük bir konuşma yaptı. Austin ve Dallas kadar uzak yerlerdeki haber kuruluşları Zach'le röportaj yaptı ve kalabalık tribünlerden kalkarken, Zach ve oyuncuları da tünele girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Adele, Kendra'ya, paltosunun cebinden Sherilyn'in listelerinden birini çıkarırken. İki tane Noel ağacı alması gerekiyordu. Biri hastaneye, diğeri de eve. Ayrıca süs ve hediye de alması gerekiyordu. "Noel'den önce yapmamız gereken çok şey var. Daireyi ve annenin odasını süslememiz lazım," dedi ve başını kaldırınca son anda Zach'i ve geçen ay kızlar tuvaletinde birkaç ponpon kızdan kurtardığı şanslı şapkayı gördü.

Tiffany kalabalığın arkasında duruyordu ve babasının yanına gelmesini bekliyordu. Babasının, stadyumun kapı-

sında koçları ve oyuncularını bekleyen insanlarla tokalaşırken, etrafındaki herkesin üzerinde yükselen başını görebiliyordu. Futbol şapkasını ve büyük gülümsemesini görebiliyordu. Onu görünce kalbi balon gibi kabardı. Onu seviyordu ve onun kızı olmaktan son derece gurur duyuyordu. Bazen ona da, annesi gibi, bir şey olmasından korkuyordu. Babasını kaybetmeyi düşündüğünde, midesi ağrıyordu ve göğsü sıkışıyordu.

Büyük kovboy şapkalı bir adam, babasıyla tokalaştı ve sonra kollarını babasına dolayarak sarıldı. Adam ağlıyor gibiydi.

Tiffany futbolu seviyordu, ama Tanrım, bu dans takımı yarışması gibi değildi ki. Dans takımı zordu.

Kalabalık, babasının yanından elini sıkarak ve sırtını sıvazlayarak geçerken, Tiffany beklemeye devam etti. Pembe kol saatine baktı. Neredeyse kırk dakika olmuştu. Hey, bu gerçekten beklemek için çok uzun bir süreydi ve kalabalık dağılacak gibi durmuyordu. Tiffany bazen babasını paylaşmaktan çekinmiyordu, fakat bu durum giderek saçmalık haline geliyordu. Becky Lee ile annesi Cindy Ann'in onu bırakması gerekiyordu, ama babasını bekleyip eve onunla dönmeyi tercih etmişti.

Sonunda, birkaç dakika sonra babası ona doğru baktı. Güldü ve el sallamak üzere elini kaldırdı. Tiffany de ona el salladı ve babasının gülümsemesi daha da yayıldı. Babasının gözlerindeki ifade, Tiffany'nin elini yavaşça indirmesine ve belinden dönerek arkasına bakmasına neden oldu. Bakışları birkaç metre ötede ayakta duran Adele'le Kendra'ya takıldı.

LANETLİ TALİİ

Tiffany önüne döndü ve babası yanına gelmesini işaret etti. Sol ayağının yanında duran yeşil-siyah stadyum koltuğunu kaldırdı ve zikzak yaparak kalabalığı yarmaya çalıştı. Tam babasına ulaşacakken, babası elini uzattı, fakat Tiffany'e erişmedi. Tiffany'nin yüzünden birkaç metre ötede, babası, Adele'in elini yakaladı ve onu kendisine çekti.

"Affedersiniz," dedi babası, kendisiyle sohbet etmeye çalışan birine. Bir elini Adele'in beline, bir elini de yanağına koydu ve orada, bütün kasabanın önünde, onu öptü.

Tiffany'nin kalbi sıkıştı ve korkudan nefesi kesildi. "Baba," dedi güçlkle soluyarak, ama babası onu duymadı. Adele'in yüzünü emmekle çok meşguldü.

15. Bölüm

<< Tebrik ederim," dedi Adele, Zach'in dudaklarının içine. Zach'in omuzlarını tutan Adele, oyuncularının başından aşağı döktüğü buzlu su nedeniyle ıslak olduğunu fark etti.

Zach onu sert bir şekilde öptü, kendine çekerek sarıldı. "Daha sonra kutlayacağız," dedi kulağına. "Yalnız kaldığımız zaman."

"Noel tatilindeyiz. Okullar kapalı," diye hatırlattı Adele. "Bu biraz zor olabilir."

Zach inledi. "Seni soymanın bir yolunu bulacağım." Geriye yaslanıp Adele'in yüzüne baktı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Adele de onun, kenarlarında gülücükler olan ve zevkten parlayan kahverengi gözlerine baktı. Kalbi gururla, neşeyle

ve başka bir şeyle kabardı. "İyi ki geldim," dedi.

"Koç Z!" diye seslendi birisi ve Zach, Adele'in başının üzerinden baktı. Güldü ve ellerini yanına indirdi. Adele'in yüzüne bakıp, "Yakında görüşürüz," dedi.

"Yakında." Pazartesi sabahı oldu. Tiffany ile Kendra günübirliğine, San Angelo'da bir dans kampına gitmişlerdi ve Zach, sabahın köründe Adele'in verandasında belirdi. Üzerinde şort ve sweatshirt vardı ve birlikte, olağan koşularına başladılar. Fakat bu kez, birkaç sokakta bir Zach durup Adele'i öpüyordu. İri bedeni Adele'i ısıtıyordu ve kollarını Zach'in beline doladı. Beşinci caddeyle Yellow Rose sokağının köşesinde, Zach'in dudakları, Adele'in dudaklarının üzerinde açıldı ve leğen kemiğini Adele'inkine dayadı. Adele, onun sertliği boyunca ileri geri sallanmaya başladı ve olağan sekiz kilometrelik koşu kısa kesildi. Sonunda kendilerini, Sherilyn'in spa küvetinde, sıcak suyla ve gül kokulu köpüklerle sarılı buldular.

"Cumartesi günü, yan çizgide biraz azgın görünüyordun," dedi Adele. Zach, küvette Adele'in karşısında oturuyordu ve Adele ayak parmağını onun baldırının dış kısmında dolaştırırdı. "Gönüllü Kadınlar Derneği'ndeki tüm kızların neden senin bu kadar ateşli olduğunu düşündüğünü şimdi anlıyorum." Yüzünü indirdi ve gülümsemesini köpüklerin arasına gizlemeye çalıştı.

Zach kaşını kaldırdı ve Adele'in ayağına uzandı. "Sadece Gönüllü Kadınlar Derneği'ndeki kızlar mı?"

"Belki bir kaç tane daha," diyerek omzunu silkti Adele. "Seni seyretmek maçı seyretmekten çok daha zevkli."

"Tribünlere bakıp seni görünce, orada olduğuna inanamadım." Başparmaklarını Adele'in ayak kemerlerine bastırdı ve daireler çizerek masaj yaptı. "Seni ikinci yarıya kadar görmediğime memnunum."

"Neden?"

"Seni görmek, maçtaki baskıyı on kat arttırdı." Adele'in ayağını kaldırdı ve üst kısmını öptü. "Senin önünde oyunu rezil edip kaybetmek istemedim."

Sabun köpükleri Adele'in ayağından ve bileğinden aşağı süzüldü. Karşısında oturan ve ayağını öpen Zach'e baktı, kalbine sıcak ve kabarcıklı bir şey oturdu. "Yani, bütün kasabanın önünde kaybetmek istemedim demek istiyorsun."

"O da var, ama asıl senin karşında kendimi utandırmak istemedim." Başparmakları Adele'in topuklarına yöneldi ve dudaklarını ayak kemerine bastırdı. Başını bir tarafa çevirdi ve, "Eskiden futbol oynarken, kadınları etkilemeyi dert etmem gerekmiyordu. Lanet olsun, galiba etkilemeye çalıştığım tek kadın sensin." Hafifçe ayağının tarağını ısırdı. "Önce Teksas Üniversitesi'nde, şimdi de burada."

Adele'in göz kapakları aniden ağırlaştı. "Şu anda da beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Burada, gül bahçesi kokusu içinde ve kız gibi köpüklerin arasında neden oturduğumu sanıyorsun?"

"Kız gibi köpükleri sevdiğin için mi?"

Zach başını iki yana salladı. "Senden hoşlanıyorum. Ortaokuldaki spor salonunda gördüğüm günden beri, seninle yeniden beraber olmak istedim."

Biriyle beraber olmayı istemek aşk değildi, fakat gelin de bunu kalbinizin yanındaki sıcak duyguya anlatın. Sanki ağız dolusu kız gibi köpüğü yutmuşçasına midesi kabardı. Başı dertteydi. Ayaklarının ucunda oturup, kendisine bakan ateşli kahverengi gözler ve sarı saçlarla başı büyük dertteydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Zach, fısıltının biraz üzerinde bir ses tonuyla.

Adele başını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Bilmek istemiyordu. Lanet olsun Adele de bilmek istemiyordu. Bir şekilde, Zach'e yeni baştan âşık oluyordu. Dudaklarının her dokunuşunda, kalbinin her atışında bunu hissedebiliyordu. Kızlar tuvaletinde öpüştükleri geceyle bugün arasında bir dönemde, duyguları gelişmiş ve daha da kuvvetlenmişti.

"Öyleyse neden kaşlarını çatıyorsun?"

O söyleyinceye kadar kaşlarını çatığının farkında değildi. Zorla gülümsemeye çalıştı. "Çünkü buradan gidince, seni özleyeceğim," dedi. Aslında bu doğrudu ama düşündüğü şey bu değildi.

"Buna daha zaman var. Kim bilir, belki o zamana kadar, gitmek istemeyebilirsin."

Adele, onun daha fazlasını söylemesini istiyordu. Adele'in Cedar Creek'te kalmasını istediğini söylemesini. Kalıp onunla birlikte olmasını. Ancak söylemedi. Onun yerine,

hafifçe ayağının topuğunu öptü. Adele, küvetten çıkmalıydı. Ona tamamen âşık olmadan, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydı.

Bunu yapsaydı akıllılık etmiş olurdu, fakat Zach'in eline uzandı ve Zach ayağını bıraktı. Adele'i kendine çekerken, küvetin kenarında duran prezervatife uzandı. Ayağa kalktı ve Adele onun elindeki siyah kare paketi aldı. Gül kokulu köpükler göğüslerinin etrafında dönerken ve püsküren sıcak su kalçalarını gıdıklarken, Zach'in önünde diz çöktü. Boşta kalan elini, onun sertleşen cinsel organına doladı ve başını kaldırıp Zach'in yüzüne baktı. Göz kapakları, ateşli kahverengi gözlerinin üzerine kapanmıştı. Adele dudaklarını araladı ve onu ağzına aldı.

Zach göğsünün derinliklerinden inledi ve Adele'in yüzündeki saçları geri itti. Adele, elini yukarı aşağı kaydırıp dilini, şişkin ucun hemen altındaki damara bastırdı. "Bu çok iyi geldi," dedi Zach neredeyse fısıldayarak ve arzuyla donuklaşan gözleriyle Adele'i izledi. Adele ağzıyla Zach'in üzerinde çalıştı ve Zach'in parmakları Adele'in saçlarına dolandı. Erkeklerin genellikle yaptığı gibi, Adele'in başının arkasını itmedi ya da çekmedi. Yalnızca saçlarını tuttu ve Adele istediğini yaparken izledi. Kendisine yaptıklarını ne kadar sevdiğini söyledi, sonra başını eğerek, ağzına geldi.

Bittiği zaman, elleriyle Adele'in kollarını tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim," diyerek, sıkıca kendine çekti. "Benim için bunu ilk kez yaptığın zamanı hatırlıyorum." Parmaklarını omurgasında yukarı aşağı dolaştırdı, sonra iki

eliyle kalçalarını kavradı.

"Hatırlıyorum." Adele vücutlarının arasına uzanıp penisini tuttu. Birkaç dakika önce olduğu kadar sert değildi - sertleşinceye kadar okşadı. "Ve sonra hemen tekrar kaldırdığını de hatırlıyorum. Hâlâ yapabiliyorsun." Prezervatifi organına geçirdi ve omuzlarından bastırarak, göğsündeki belirli kaslar yarı yarıya köpüklerin içine girinceye kadar itti. Kalçalarının üzerine oturdu, avuçlarını yanaklarına yerleştirdi ve onu öptü. Göğüslerinin ucu, Zach'in sıcak tenini okşuyordu ve parmaklarını Zach'in saçlarına doladı. Boynunu ve boğazını öptü. Elleriyle her yerini okşadı, erişebildiği her yere dokundu. Bu artık yalnızca seks değildi. Organlardan fazlasını içeren bir durum vardı ve onu bedeninin içine aldığı zaman, elleri Zach'in yüzüne döndü ve onun gözlerinin içine baktı. Adele hareket edip Zach'in kalçalarını sallarken, zorlukla verdiği nefesi yanağını okşadı.

"Zach," diye fısıldadı, sesi arzu ve duyguyla boğuklaştı. Birkaç dakika içinde teninde yayılan orgazm, kalbini sardı. Vajinasının duvarları, onun etrafında sıkıştı ve Zack'in parmakları sırtına battı. Adele'in vücuduna girerken, Adele onu dudaklarından öptü. Öpücüğü, yüreğinde hissettiği yeni ve çelişkili duygularla doldurdu.

Her şey bittiğinde, Zach, Adele'in saçlarını yanaklarından çekti. Bakışları, sanki bir şey sorgularmış gibi yüzünü aradı. "Seksin geçen haftadan sonra daha iyi olamayacağını sanıyordum. Yanılmışım."

Adele kollarını onun boynuna doladı ve başının yan ta

rafını öptü. Şimdi ne yapacaktı? Ona-yeniden-tepeden tırnağa âşık olduğuna göre.

Zach, hafifçe Adele'in omzunu ısırdı. "Bundan sonraki birkaç hafta çok yoğun olacak," dedi tenine karşı. Yılbaşından sonraya kadar okul da olmayacak, fakat seni görmek istiyorum. Abla bebeğini doğurup, sen Idaho'ya dönmeden önce seninle her fırsatta beraber olmak istiyorum." Adele'in boyununun kıvrımını öptü. "Seninle olmayı özleyeceğim."

Adele'in söyleyebileceği bir sürü şey vardı. Kendisinin de onunla beraber olmayı özleyeceği gibi, ama söylemedi. Ona karşı duyguları, acı verecek kadar yeniydi. Ya da, geçmişinde gizlenen ve yeniden ateşlenmeyi bekleyen eski duygulardı. Korkuyordu, kafası karışmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diyerek, Adele'in yüzüne bakmak için geri çekildi. "Tost makinesinde o waffle'lardan kaldı mı?"

"Donmuş olanlardan mı?"

"Evet. Onları çok seviyorum."

Adele güldü ve başını salladı. Kendisini sevmiyordu, ama donmuş waffle'larını seviyordu.

Zach gittikten sonra, Adele yeni serisini yazmaya koyuldu. Kafasını, değişik galaksilerden gelen karakterlerle ve acayip bir konuyla doldurdu. Zach'e âşık olduğu konusunu

düşünmek istemiyordu. Bu aşkı parçalara ayırıp incelemek ve insafsızca eleştirmek istemiyordu. Uzay yolculuğu hesaplamak ve yeni yaşam tarzları icat etmek çok daha kolaydı.

Saat beş buçukta, evden çıkarak Kendra'yı ortaokuldan almaya gitti. Dans takımını San Angelo'ya götüren otobüslerin arkasına yanaştığı anda, korkunç bir şey olduğunu anladı. Yeğeni tek başına duruyordu, gözleri kıpkırmızıydı ve sırt çantasını tek omzuna atmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, Kendra arabaya binerken.

"Hiçbir şey."

"Tiffany nerede? Eve bırakılması gerekmiyor mu?"

"Lauren Marshall'la gitti."

"Onun üvey annesi Genevieve Brooks değil mi?"

"Hı-hı." Adele, Tiffany'nin Genevieve'i sevmediğinden oldukça emindi.

"Neden?" Adele trafiğe girdi ve hastaneye yöneldi. "Onu eve biz bırakabilirdik."

"Artık bizim bırakmamızı istemiyormuş."

Adele, yeğenine baktı. "İkiniz kavga mı ettiniz?"

Kendra başını iki yana salladı ve koyu renk at kuyruğu, paltosunun omuzlarına sürtündü. "Maçtan sonra senin baba sını öptüğünü görmüş."

"Ah." Adele bakışlarını yola çevirdi. Lanet olsun. "Bu nedenle, şimdi benden nefret ediyor."

"Senin de diğerleri gibi olduğunu, sırf babasına ulaşmak için onu severmiş gibi davrandığını söylüyor."

"Bu çok saçma." Kırmızı ışıktaki durdular ve Adele saç

larım kulağının arkasına attı. "Ona inanıyor musun?"

Kendra omzunu silkti. "Aslında inanmıyorum... ama..."

"Ama ne?"

"Artık onlara gidip dans çalışamayacağımı söylüyor. Ve eğer bugünden Cuma'ya kadar pratik yapmazsam, Pampas'lara karşı yarışmayı kaybedebiliriz." Kendra'nın gözleri doldu. "Eğer Tiffany beni sevmezse, diğer kızlar da sevmez."

"Diğer kızlar seni sevmeye devam edecektir."

"Hayır, sevmezler." Kendra burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Tiffany sevmezse sevmezler."

Adele ortaokul cehennemini hatırladı ve sindi.

"Keşke buraya hiç taşınmasaydım," diye ağladı Kendra. "Eski okulumu ve eski arkadaşlarımı özlüyorum."

"Diğer kızlardan birini evine çağırıp figürleri seninle çalışmasını sağlayabilir misin?"

"Belki."

"Neden sormuyorsun? Yarın akşam bütün mobilyaları salondan çıkartırız. Orada çalışabilirsin."

"Sorarım."

Fakat ertesi gün Adele, Kendra'yı provadan almak üzere okula gittiğinde, bir kez daha yalnız başıydı. Bir gün daha Tiffany'nin soğuk davranışına maruz kalmış ve kendini her zamankinden daha yalnız hissetmişti. Cuma gününe kadar işler düzelmeyince, Adele, Harris'in salınacağını kurarken Zach'e durumdan bahsetti. İki kız, takımın geri kalanıyla alışveriş merkezinde, yakında gidecekleri büyük yolculuk için para biriktirmek amacıyla bisküvi satıyordu.

"Tiffany sana, Eyalet Şampiyonası maçından sonra beni öptüğünü gördüğüne dair bir şey söyledi mi?"

Zach, elindeki talimatnameden başını kaldırıp baktı "Hayır, gördüğünü sanmıyorum," dedi.

"Evet. Görmüş."

"Bana söylemedi." Talimatnameyi bırakıp, metal bacağı aldı. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Tabii ki benimle konuşmuyor. Kendra'ya bahsetmiş. Galiba, çok kızmış."

"Şimdi biraz kızgın olabilir, ama düzelir."

"Sanmıyorum." Adele, somunların ve vidaların olduğu plastik torbayı açtı.

"Neden sanmıyorsun?"

Adele aslında Zach'in kızı hakkında konuşmak istemiyordu. "Bu konuda onunla konuşman gerekiyor," dedi.

"Konuşacağım, ama neden önce sen bana ne bildiğini anlatmıyorsun?"

"Bana kızgın ve bu nedenle artık Kendra'yla arkadaş olmak istemiyor."

Zach, Adele'in elinden torbayı aldı ve uzun bir vida aradı. "Bu gece onunla konuşacağım ve elimden geleni yapacağım. Her şey yoluna girecek." Eğildi ve talimatnameyi okurken gözlerini kıstı. "Tanrım, bu çok zor."

Adele kutunun içinden küçük oturma yerini aldı ve elini, orman hayvanı baskılı kumaşa gezdirdi. "Ne kadar şirin bir şey bu," dedi. Müzik kutusunu çıkardı ve kurdu. "Rock-a-Bye baby" melodisi odayı doldurdu. "Bütün bunlar sende,

bebek yapma isteği yaratmıyor mu?"

Zach başım talimatnameden kaldırıp homurdandı. "Hayır."

Adele güldü. "Mobilyaları nasıl monte edeceğini zaten biliyorsun. Ben bebek sahibi olunca, seni tutacağım."

"Sen bebek sahibi olunca mı?" Eğri bir çubuğa uzandı. "Bana, senin de zamanı azalan kadınlardan olduğunu söyleme."

Adele başını bir yana eğdi. "Zamanımın azalması bir yana, hadi artık diye hafifçe omzuma vuruyor. Hep çocuk istemiştım, fakat Sherilyn'in etrafında olmak, beni iyice heveslendirdi."

"Heveslenmek?"

"Bir iki civciv için kuluçkaya yatmak istiyorum anlamında."

"İki."

"Hiç, birden fazla çocuğun olsun istemedin mi?"

Zach, omuzlarını silkti. "Devon tek çocuktı ve Tiffany'nin de tek çocuk olmasını istedi. Bu bana da uygun geldi."

"Tiffany küçük bir erkek kardeş istiyor."

"Biliyorum, ancak isteyip de sahip olamadığı birçok şey var."

Zach, tüpleri birbirine ekledi. "Tiff'le ben birinden sonra Austin'den dönünce, eminim bunu atlatacaktır."

Adele, onun iyimserliğini paylaşabilmeyi diledi.

"Onu ve Kendra'yı sinemaya falan götürürüz."

İşe yarayabilirdi ya da felaketle sonuçlanabilirdi. "Peki."

"Anlaştık."

Adele başını iki yana salladı. "Anlaşma buluşma yok." Zach'i seviyordu ve ihtiyacı olan en son şey, lanetin yeniden canlanmasıydı...

"Senin buluşmayla ne alıp veremediğin var?"

Eğer Adele ona anlatacak olsa, Zach onun delirdiğini düşünebilirdi.

Zach, Tiffany'e bir kutu Noel süsü verdi ve içinden bu altın-folyo kaplı bir yıldız aldı. Noel günü Austin'de olacaklardı, ama her yıl ağacı birlikte düzenliyorlardı. Devon profesyonel birini tutardı, fakat Zach'le Tiffany ağacı kendileri seçip süslemeyi seviyordu. "Neden geçen gün maçıtan sonra Adele'i öptüğümü gördüğünü söylemedin?"

Tiffany bir omzunu silkti, fakat elindeki renkli ampullerden başını kaldırmadı. "Utanç vericiydi. Haberlere çıkmadığına şaşırdım. Bütün şehir onunla seviştiğini gördü."

Bu biraz abartılıydı. Şehrin yalnızca yarısı oradaydı ve hayal gücünü ne kadar esnetirseniz esnetin, Adele'e verdiği öpücük, sevişmeyle karıştırılamazdı. Şimdi dönüp baktığında, belki de Adele'i yalnız yakalayınca kadar beklese, dahi iyi olacağını görüyordu. Fakat o anda, Tiffany'nin izlediğinden haberi yoktu. "Adele'den hoşlanıyorum."

"Ben ondan nefret ediyorum."

"Ben ondan hoşlandığımı için sen ondan nefret ediyor-

sun." Zach doğrulup koltuğa oturdu. "Ve bu çok aptalca bir neden." Bazen Tiffany, Devon'a o kadar benziyordu ki, Zach kaygılanıyordu. "Bu hafta Kendra'nın pratik yapmaya geldiğini görmedim. Umarım hırsını arkadaşından çıkarmıyorsundur."

Tiffany ağaca birkaç tane ampul taktı ve dudakları gerildi. Konuşmadı, ancak aslında bir şey söylemesine gerek yoktu. Zach onu, ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu. Zach ağacın tepesine uzandı ve yıldızı tepeye taktı. "Düzgün duruyor mu?"

Tiffany yukarıya baktı ve başıyla onayladı.

"Bir pire için yorgan yakmayacağından eminim, tatlım," dedi Zach, aşağı inerken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece, Adele için hissettiklerinin, Kendra'ya yardımcı olmanı engellememesi gerektiğini bilecek kadar akıllı olduğunu söylüyorum. Siz kızların yakında büyük bir yarışması var." Tiffany'nin ne duymak istediğini biliyordu, fakat bunu yapmayacaktı. Onu mutlu etmek için Adele'i görmekten vazgeçmeyecekti. "Kızgın olduğun için kaybederseniz çok üzülürüm."

"Ne yaptığımı biliyorum," diyen Tiffany kutuyu yere bıraktı ve bir miktar şerit aldı. "Kendra'ya iyi davranacağım, çünkü onu seviyorum ve aynı dans takımındayız. Ancak teyzesini sevmiyorum ve ona iyi davranmayacağım."

Zach başını salladı. Konuşma düşündüğünden daha iyi, umduğundan daha kötü geçmişti. "Benim de ondan hoşlandı-

anlayıncaya kadar onu seviyordun. Senin bu kadar inat acağını düşünmezdim."

"Ama baba"—iki damla gözyaşı, Tiffany'nin kirpikleri lyıldı—"beni alışverişe götürdü, annemden bahsetti, hatta giydiği o aptal saç tokaları hakkında moda tavsiyesinde bulundum. Ve bütün bu zaman boyunca, sadece sana ya naşmak için bana iyi davranıyordu."

"Tatlım, insanların seni seviyormuş numarası yapmala gerek olduğunu sanmıyorum."

"Hı-hı."

Bu, Tiffany'nin insanların onu sevme numarası yapma ilgili değildi. Bu, kullandığı bahaneydi. Konu aslında hayatlarında Devon'dan başka hiçbir kadını istememesiydi bunu biliyordu, fakat bu konuda ne yapacağını bilemi-

yordu.

Zach mutfağa gitti ve buzdolabından bir şişe su aldı. Bir gün sonra, Tiffany'le beraber, Noel tatilini ailesiyle birlikte geçirmek üzere Austin'e gideceklerdi. Yılbaşı sonrasına kadar kalacaklardı. Belki de Tiffany'nin ihtiyacı olan şey buydu; bir süre ara vermek. Zach, Adele'e, Tiffany'yle geri döndüklerinde, olayların sakinleşeceğini söylemişti. Öfkesini azalacağını söylemişti ve haklı çıkmayı umuyordu. Zach de, dönem sonrası tatile ve biraz daha az drama fazlasıyla hazırды. Hayır. Çok daha az drama.

16. Bölüm

Noel günü, Sherilyn'in hastane penceresinin dışındaki hava sıcaklığı dört dereceydi. Parlak renkli kâğıtlar ve fiyonklar yerleri kirletiyordu ve açılan Noel hediyeleri, geçen hafta kurdukları küçük ağacın altında ve yanında duruyordu. Kakao içip, donat yerken üçü, hastane televizyonunda *Bir Noel Hikâyesi*'ni izledi ve sırayla, Sherilyn'in hızla büyüyen karnındaki bebeğin tekmelerini ve hareketlerini dinlediler.

Adele, Sherilyn'le Kendra'nın Noel Baba şapkalı resimlerini çekti. Kendilerini çikolataya ve baston şekerlere verdiler. Adele, ablasına, bebeğin bez değiştirme masasıyla salıncığının parçalarını takmanın ne kadar zor olduğunu anlattı, fakat Zach'den bahsetmedi. Henüz değil. Duyguları çok yeniydi ve karmaşıktı. Ayrıca, sonsuza dek süremezdi. Sherilyn bebeğini doğurunca gidecekti. Yeniden kendi evinde yaşa-

mayı, etrafında kendi eşyalarının olmasını ve kendi rutinlerini yapmayı dört gözle bekliyordu. Artık kötü randevu lanetinin kırıldığından veya ömrünü tamamladığından hemen hemen emin olduğuna göre, kendi hayatını yaşamaya dönmek istiyordu. Fakat Zach'den başka biriyle çıkma veya birlikte olma düşüncesi yanlış geliyordu. Başka bir erkeğin kollarının kendisini sarmasını düşünemiyordu.

Zach, Austin'de olduğu son iki günde aramamıştı. Tabii, tatilde ailesiyle meşguldü, fakat belki de uzakta olması en iyisiydi. Kendi başına zamana ihtiyacı vardı. Düşünmek için. Ablası hastanedeyken, on üç yaşında bir kıza bakmak ve Zach'le birlikte olmak, hepsi çok fazlaydı. Burada, Cedar Creek'teki hayatını oluşturan duygusal inişlere çıkışlara ara vermesi gerekiyordu.

O gün öğleden sonra, saat dörtte Adele'le Kendra hastaneden ayrıldı. Hafif bir akşam yemeği yediler ve Adele yattı. Ertesi sabah saat yediye kadar uyudu. Kendini hâlâ yorgun hissediyordu ve biraz midesi bulanıyordu. Bütün bu heyecanın ve çikolatanın dokunduğunu düşündü. Tekrar uyumak için yatağın içinde döndüğünde, telefon çaldı. Birkaç savunmasız saniye için, arayanın Zach olabileceğini düşündü.

Hastaneden arıyorlardı. Sherilyn'i biraz önce doğumhaneye almışlardı. Tansiyonu fırlamıştı ve bebeği sezaryenle alacaklardı.

"Kendra!" diye seslendi Adele, yeğeninin odasına koşarken. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor. Annen bebeği doğuruyor!"

İkisi de giysilerini kaptı ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde giyindi.

"Dün iyiydi," dedi Kendra, korku dolu gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Adele hastaneye giderken, yoldaki tüm kırmızı ışıklardan geçti, fakat Kendra'yla birlikte doğumhaneye geldiklerinde Harris Morgan doğmuş ve yeni doğan yoğun bakımına götürülmüştü. Sherilyn'in ayılma odasına götürülmesini bekledikleri minik bekleme odasında Kendra kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu. Adele yeğenine sarıldı ve kendine hâkim oldu. Biraz sonra ablasını gördü, çenesine kadar beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Çok bitkin görünüyordu ve gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Kendra başını annesinin göğsüne koyduğunda, çok genç ve korkmuş görünüyordu.

"Anne, iyi misin?" diye sordu Kendra, gözyaşlarının arasında.

"Yorgunum, ama iyiyim."

"Bana ihtiyacın olduğunda burada olmadığım için özür dilerim," dedi Adele gözlerine batan yaşları tutmaya çalışarak.

"Sana en çok ihtiyacım olduğu anda buradaydın," dedi Sherilyn, Kendra'nın kolunu okşarken. "Son birkaç ayda, sen olmasaydın ne yapardık bilemiyorum, Adele. Teşekkür ederim."

Adele güldü. "İyi ki geldim." Ve hatta, gerçekten böyle düşünüyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu Kendra.

Sherilyn birkaç saniye daha Adele'in gözlerine baktı ve sonra yüzünü çevirerek, kızının alnına doğru konuştu. "Tıpkı senin gibi, koyu renk saçları var. Onu çıkardıklarında ağlamaya başladı. Ki, bu iyi bir şey. Sesi tıpkı bir kedi yavrusuna benziyordu. "Bakışlarım tekrar Adele'e çevirdi ve Adele yanağındaki gözyaşını sildi. "Artık ağlamak yok, Ben iyileşeceğim. Bebek de iyi olacak. Hepimizi iyi olacağız."

O gün daha sonra, Kendra ile Adele, Sherilyn'i tekerlekli sandalyeyle yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdü ve üçü birden, kuvözdeki Harris'e bakakaldı. Üzerinde mavi örgü şapka vardı ve burun deliğine giren tüp, yanağına bantlanmıştı. Göbeğinde bir ateş ölçme probu vardı ve küçücük elinin üstünden serum bağlanmıştı. Üçü birden bebeğin ayaklarına ve bacaklarına dokundu ve bebek gözünü açarak onlara baktı. Sonra, sanki yorucu bir gün geçirmiş gibi esnedi. Aslında geçirmişti ve tekrar uykuya daldı.

Sonraki üç gün, uykusuzluk ve kaygıyla dolu bir keşmekeş içinde geçti. Sherilyn'in tansiyonu yavaş yavaş düştü ve Harris elli altı gram aldı. Cumartesi öğleden sonra, Sherilyn taburcu olacak kadar iyileşti, fakat bebeğin, biraz daha kilo alıncaya kadar kalması gerekiyordu. Akciğer fonksiyonları iyiydi ve her gün daha da geliyordu, ki en çok kaygı duyulan konu buydu. Adele'le Sherilyn, Sherilyn'in eşyalarını toplayıp, tekerlekli sandalyenin Sherilyn'i dış kapıya çıkarmasını beklerken, William Morgan hastane odasına girdi. Adele'in hatırladığından daha yaşlı ve daha kısa duruyordu. Koyu renk saçları kelleşiyordu. Adele, yanında kız arkadaşını

getirmediği için rahatlamıştı.

"Bize izin verirsen," dedi William, Adele'e anlamlı bir şekilde, Adele'in nefret ettiği o her zamanki önemsemez tav-
rıyla.

Adele, ablasına baktı. "Çıkmamı istiyor musun?"

Sherilyn başını iki yana salladı. "Tabii, sen gitmek iste-
miyorsan."

Adele gülümsedi ve yakında-eski-eniştesi-olacak adama
baktı. Yatağın kenarına oturdu ve kollarını göğsünde kavuş-
turdu. "Kalacağım."

William homurdandı.

Sherilyn'in dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi.
"Bebegi gördün mü?" diye sordu, saç fırçasını çantaya tıkar-
ken. "Tıpkı Kendra'nın bebekliğine benziyor."

"Evet." William bakışlarını Adele'den kaçırdı. "Ona ba-
bamın adını vermek istiyorum."

"Alvin mi?" Sherilyn başını iki yana salladı. "Belki gö-
bek adı olabilir."

' "Fakat ailem—"

"Oğlumun ilk adı Harris," diyerek onun sözünü kesti
Sherilyn ve çantanın fermuarını kapattı. "Doğum belgesini
çoktan doldurdum."

"Bana danışmadan mı?"

"Sen burada değildin!"

"O benim oğlum."

"İki tatilden birinde ve her yaz bir ay göreceğin oğlun.
Tabii, yeterince büyüdüğü zaman." Bir hemşire, tekerlekli

sandalyeyle odaya girdi ve Sherilyn güldü. "Ah, işte aracım geldi." Sherilyn yalpalayarak odada ilerledi ve oturdu. Adele'e, "Çantamı alabilir misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Kendra evde, benim için hazırlık yapıyor," dedi Sherilyn, yakında-eski-kocası-olacak adama. "Onu ara. Seni görmek isteyeceğinden eminim."

Hemşire, Sherilyn'i odadan çıkardı ve Adele yatağın üzerindeki çantayı aldı. "Kendra'yla görüşürken dışı asistanını otelde bırak. Kızın son zamanlarda çok şey yaşadı ve ihtiyacı olan en son şey, kız arkadaşını görmek."

William, sanki kötü bir şey koklamış gibi, Adele'e bakan gözlerini kıstı. "Bana kızımın neye ihtiyacı olduğunu söyleme. Kendra'ya nasıl bakacağımı biliyorum."

"Ah, tabii ve son zamanlarda müthiş bir iş çıkardın."

"Bana nutuk çekmeye hakkın yok."

Adele yorulmuştu ve son iki günün stresinden dolayı kendini iyi hissetmiyordu. Bir gece önce Zach'in tek aramasını kaçırmıştı ve bu nedenle, William'in saçmalıklarını dinleyecek hâli yoktu. "Ben ailemi terk etmedim."

"Ablanı altı yıl görmedin."

Bu, hassas noktasına dokundu. "Gereken sıklıkla ziyaret etmemiş olabilirim, ancak Sheri birine ihtiyaç duyduğu zaman, beni aradı. Son birkaç aydır, bebeği kurtarma mücadelesi verirken elini tutan kişi bendim." Kendini işaret etti. "Genç kız olan çocuğuna bakan bendim. Sen değil! Yeni reşit olmuş seksi bir parça için ailene sırt çevirdin. Bu nedenle, buraya

gelip baban bok atabileceğini sanma."

"Hiçbir zaman klasın olmamıştı."

"Sen de hiçbir zaman sosyal konumunu bilemedin." Artık aileden olmadığına ve Kendra da duyamayacağına göre, Adele bunu rahatlıkla söyleyebilirdi. "Sen bir dişçisin, William, kalp cerrahı değil. Sen diş çekiyorsun. Kalp kapakçığı değiştirmiyorsun. Tanrı aşkına, kendine gel."

Adele hışımla odadan çıktı ve neredeyse ablasının ayaklarına takılıyordu. "Senin gittiğini sanıyordum," dedi ablasına.

Sherilyn güldü. "William'dan kurtarılman gerekirse diye, bekleyeyim dedim. Ancak, William'ın senden kurtarılmaya ihtiyacı olmuş olabilir." Hemşire sandalyeyi itti ve koridorda ilerlediler. Sherilyn, Adele'in eline uzandı ve gülümseyerek, "Dişçilik de asil bir meslektir, biliyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum."

Hastaneden eve dönerken, eczaneye Sherilyn'in reçetesini bıraktılar, sonra Adele arabayı eve sürdü ve ablasını yatağına yatırdı.

"Ben senin ilaçlarını alıp geleceğim," dedi Sherilyn'e, kollarını tekrar paltosuna sokarken. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Kendra salonda." Adele'in midesi biraz kalktı, fakat derin bir nefes alarak, yavaşça verdi. "Fazla gecikmem." Yatağın üstünde duran çantasını kaptı.

"Neyin var senin? Bembeyaz oldun."

"Hiçbir şeyim yok." Adele çantasını bıraktı ve banyoya koştu. Zaten son birkaç gündür kendini pek iyi hissetmiyor-

du, fakat şimdi ilk kez kusuyordu. İşini bitirince ağzını çalkaladı ve dişlerini fırçaladı. "Benden sonra içme," dedi banyodan çıkarken. "Galiba grip oluyorum."

"Ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Birkaç gündür. Gelip gidiyor gibi." Adele tekrar çantasını aldı. "Genellikle sabahları ilk kalktığımda kötü oluyorum."

"Hamile olabilir misin?"

"Tanrı aşkına, hayır." Adele, elini çantasına soktu ve anahtarlarını kaptı. "Senin beyninde bebekler var. Ben hamile değilim."

Ablasının kaşları çatıldı. "Bu, sabah bulantılarına benziyor. Biliyorum. İki kere yaşadım."

"Sherilyn, dur. Ben hamile değilim. Spiralim var."

"İlginç. Seks yapmadığını söylemedin."

"Söylemedim mi?"

"Biriyle görüşüyor musun?"

Adele omuzlarını silktiler.

"Kim?"

Sherilyn'in öğrenmesi neyi değiştirdi ki? Zach, birkaç gün sonra dönünce, Sherilyn, birlikte koşarlarken onu görecekti. Eğer birlikte koşarlarsa. "Zach Zemaitis."

"Futbol koçu." Sherilyn'in kaşları alnına kadar kalktı. "Birkaç hafta önce bütün gazetelerde ve haberlerde olan mı?"

"Evet."

"Kendra'nın arkadaşının babası?"

"Evet. Bebeğin mobilyasını kurmama yardım etti deni-

lebilir."

"Anlaşılan, ondan fazlasını yapmış." Sherilyn kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Hamile değilim."

"Eczaneye gitmişken, bir de hamilelik testi al."

Adele gözlerini yuvarları ve yatak odasından çıktı. En son âdet gördüğü tarihi hesapladı. Sadece iki hafta... hayır, üç hafta gecikmişti. Fakat daha önce de gecikmişti ve kaygılanmıyordu.

"Aldın mı?" diye seslendi Sherilyn yatak odasından.

"İlaçlarını mı?" Adele torbayı tezgâhın üzerine bıraktı ve yanıt verdi. "Evet aldım."

"Hayır." Sherilyn, bir eli karnında, yalpalayarak mutfığa girdi. "Hamilelik testini."

"Şşş. Sessiz ol. Kendra'nın seni duymasını istemiyorum."

"William geldi ve Kendra'yı aldı." Sherilyn yavaşça yüksek tabureye oturdu. "Aldın mı?"

"Evet, ama yalnızca senin sesini kesmek için aldım." Adele hâlâ kaygılanmıyordu. "Spiralim var. O da prezervatif kullandı." Bir kere patlamıştı, fakat bir daha patlama olasılığı ne kadardı?

Sherilyn torbaya uzandı ve kutuyu çıkardı. Yırtarak açtı ve talimatı okudu. "İdrarına beş saniye süreyle tut." Plastik çubuğu Adele'e verdi. "Vajinana sokmaman gerektiğini ya-

zıyor."

"Hay Allah. Ben de ona hazırlanıyordum."

Adele çubuğu aldı, tuvalete gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi. Çubuğu, mutfaktaki tezgâhın üzerinde bir peçetenin üstüne koydu ve Sherilyn'e bir bardak su verdi.

"Ellerini yıkadın mı?" diye sordu Sherilyn, keskin gözlerle çubuğa bakarken.

"Evet, Anne," diye yanıtladı Adele, tost yaparken.

"Bunu ye ve bu ilaçları al," diyerek Sherilyn'e tost ve ilaçları uzattı. Tam iki dakika süreyle çubuğu arkasında tuttu ve sonra önüne getirince, artı işaretine bakakaldı.

"Ne diyor?" diye sordu Sherilyn, tostundan bir ısırık alarak.

Adele, talimatı kaptı ve okudu. "Anlaşılan, bu bozuk. Zach prezervatif takmıştı."

"Her defasında mı?"

"Bir keresinde patladı..."

"Zaten bir kere olması yetiyor."

Adele'in kanı çekildi ve paltosuyla çantasını kaptı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Başka bir test almaya." Kırk beş dakika sonra, tezgâhın üstüne beş çubuk daha dizilmişti. Hepsinin de yuvarlak pen cerelerinde artı işaretleri vardı. Adele'in elleri, ayakları uyuştu ve kendini, günlerdir hissetmediği kadar kötü hissetti. Yüzü yanıyordu ve düşüp bayılmamak için Sherilyn'in yanına oturdu. Sonuçlara hâlâ inanamıyordu. Bir yanlışlık olmalıydı.

LANETLİ TALİİ

Sherilyn, Adele'in yüzünün önünde elini salladı. "Orada mısın?"

"Ne?" Sesi zayıf ve uzun, karanlık bir tünelden gelirmiş gibi çıkıyordu.

"Neden bana biriyle görüştüğünü söylemedin?"

"Çünkü ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum."

"Bir anda çok ciddileşti."

"Yardımcı olmuyorsun." Elleriyle yanaklarını kapattı.

"Bu bir kâbus. Hamile olamam."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Daha yeni öğrendim."

"Ona söylemek zorundasın."

"Belki hamile değilimdir."

Sherilyn testleri işaret etti. "Altı testten çıktın."

"Belki bu bozuk bir partiydi," dedi Adele umutsuzluk içinde. "Bu olabilir."

"Hayır, olamaz."

Aklı deh gibi çalışıyordu, kafası karıştı ve düşünceleri birbirine girdi. "Belki Zach fark etmez." Zach'in nasıl bir tepki vereceğini merak etmiyordu. Prezervatifin patladığı geceyi hatırlıyor ve biliyordu.

Ablası ona, bazen Kendra'nın baktığı gibi baktı; Adele'in sesi IQ puanlarını düşürüyormuş gibi. "Fark edecektir. Ona söylemek zorundasın."

"Çarşambaya kadar geri dönmeyecek. O zamana kadar ne yapacağımı çözmem gerekiyor."

Sherilyn uzanarak Adele'in elini tuttu ve buz kesmiş

olan parmaklarını sıktı. "Ona karşı ne hissediyorsun?"

"Zach'e karşı mı?" Bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı, ama biliyordu. "Zach'i seviyorum," diye fısıldadı. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu. "Ona âşık olmak istemedim, fakat oldum. Gerçekleştiğini hissettim ve durdurmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım."

"Belki her şey yoluna girer."

"Hayır." Gözyaşları gözlerinin derinliğine batıyordu. "Girmeyecek. O beni sevmiyor." Ve kesinlikle kendisinden çocuk sahibi olmak istemiyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken yine başını iki yana salladı. Bu olamazdı. Zach'in ona karşı duyguları ne idiyse, değişmeyecekti.

Adele yanaklarını sildi ve aklına bir düşünce gelince, elleri masanın üstüne düştü. Tanrım, bu da lanetin bir parçası mıydı? Hamilelikle sonuçlanan kötü bir flört müydü? Peki bunu düşündüğüne göre, ne kadar deli olabilirdi?

Sherilyn kalktı ve Adele'in omzunu okşadı. "Merak etme, sen bana nasıl baktıysan, ben de sana bakacağım." Derin bir nefes aldı ve gözleri yusuvarlak oldu. "Vay canına, ağrı kesici etki etti ve kendimi tuhaf hissediyorum."

17. Bölüm

Zach kapıyı çaldı ve sonra topuklarının üzerinde salındı. Zach kente ayın ikisinde döneceğini söylemiş, fakat Tiffany'yi ve bütün ıvır zıvırını toparlayıp dün gece dönmüştü. Tiffany, neredeyse Noel gününün tamamında somurtmuş ve Zach, Adele'le her zaman bulduğu sessiz sakinliği özlemişti. Yarın yılbaşı günüydü. Eğer Adele, Kendra'yla kalabilecek birini bulabilirse, Zach onu, kent merkezindeki yeni Radisson'da büyük bir partiye götürmek istiyordu. Adele'in flörtler konusunda tuhaf olduğunu biliyordu, fakat bunu aşması gerekiyordu. Aralarındaki şey, seksten öteydi.

Kapı hışımla açıldı ve Zach'in karşısında mavi sabahlıklı bir kadın belirdi. Sarı saçları vardı ve iki büklüm duruyordu.

"Özür dilerim." Zach gitmeye niyetlendi, daire numara-

sına baktı ve sonra geri döndü. "Adele buralarda mı?"

"Kendra'yı hastaneye, babasıyla buluşmaya götürdü. Sen Zach olmalısın."

"Ah, evet." Zach, kadının yorgun yüzüne ve turkuvaz gözlerine baktı. "Sen de Sherilyn olmalısın."

Sherilyn kapıyı daha da açtı ve Zach içeri girip onu takip etti. "Adele birazdan dönecek."

"Ve sen herhâlde bebeğini doğurdun."

Sherilyn, Zach'in ardından kapıyı kapattı. "Evet."

"Kutlarım. Bebek nasıl?"

"Hâlâ hastanede. Fakat her şey yoluna girecek. Mobilyaları monte ettiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sherilyn ayaklarını sürüyerek salona giderken, Zach de onu izledi. "Sana bir şey getirebilir miyim?" Kahve, çay. Tekerlekli sandalye?

"Hayır." Sherilyn yavaşça kanepeye oturdu. "Kız kardeşimi ne kadar tanıyorsun?"

Zach, koltuğa otururken duraksadı. "Teksas Üniversitesin'deyken tanıştık ve sonra, birkaç ay önce yeniden karşılaştık." Zach oturdu ve duvardaki saate baktı. "Adele ne zaman gelecek? Eminim, dinlenmeye ihtiyacın vardır. Buna engel olmak istemem."

Sherilyn gözlerini kısıtı ve elini sallayarak kaygılarını giderdi. "Adele'e karşı ne hissediyorsun?"

Zach, 2001 yılında Ayılar'a karşı beş savunma golü attığından beri, bu kadar dikkatle incelendiğini hatırlamıyordu. "Adele mükemmel biri."

"Onu biliyorum. Sen ona karşı ne hissediyorsun?"

Uzun zamandan beri... aslında hiçbir zaman bir kız için bu kadar sorgulanmamıştı. "Galiba daha sonra gelsem daha iyi olacak."

Garajın kapısı açıldı ve Sherilyn minderlere yerleşti. "Onu duyabiliyorum."

Bir dakikadan az bir süre geçti, fakat beş dakika gibi geldi. Garajın kapısı açıldı ve kapandı. Adele mutfaktan seslendi: "Ben geldim. William hastanedeydi ve herif kafasına bir peruk takmıştı."

"Buradayım."

"Starbucks'ta durdum ve bize çay aldım. Çayın iyi geleceğini..." Zach'i görünce durdu ve gözleri büyüdü. Adele'in üstünde bol, hantal bir kazak, kot pantolon vardı ve iki bardak taşıyordu.

"Merhaba," dedi Zach ayağa kalkarken.

"Seni Çarşamba'ya kadar beklemiyordum."

Zach omuzlarını silkti. "Sıkıldım." Seni özledim. Eğer Adele'in ablası kendisine suçlu gibi bakarak kanepede oturmasaydı, ellerini Adele'in yanaklarına koyup, Adele onun elinden tutup yatak odasına götürünceye kadar onu öpebilirdi. Veya küvete. Ya da duşa. Veya yere. Tabii bu durumda bir çıkmazla karşı karşıyaydı. Adele'i evine götürüp, kendi yatağında onunla sevişmekte bir sakınca görmüyordu, fakat orada da Tiffany vardı.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım." Sherilyn kanepenin ucuna yaklaştı ve Zach hemen yanına giderek kalkmasına yar-

dım etti. "Teşekkür ederim," dedi ve ayaklarını sürüyerek Adele'in yanına geldi. Kâğıt bardaklardaki çaylardan birini aldı ve bir yudum içti. "Ona söyle."

"Şşş." Adele, Zach'e baktı, sonra ablasına döndü, "emin bile değiliz."

"Dele, aptal olma. Eminiz."

Adele ablasına sert bir şekilde baktı, sonra yüzüne sahte bir gülücük yapıştırdı. "Sen git yat."

Sherilyn omzunun üzerinden baktı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Zach," dedi.

"Ben de." Sherilyn gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. İki kız kardeş arasında bir şeyler dönüyordu, fakat ondan önce yapması gereken bir şey vardı. Adele'e doğru yürüdü ve ellerini Adele'in yanaklarına koydu. Yüzünü yaklaştırdı ve dudaklarıyla Adele'in dudaklarına sürtündü ve onun kendisine açılmasını bekledi. Adele hâlâ gergindi ve kıpırda madı, tıpkı birkaç ay önce, birbirleriyle ilişkiye girmemeleri gerektiğini düşünürken yaptığı gibi. Zach geri çekildi ve Adele'in gözlerine baktı. "Neler oluyor?" İçinde bir ses, bildiğini söylüyordu. Adele'le tekrar görüşmeye başladığından ben, ablası bebeği doğurduktan sonra gitmekten söz ediyordu Adele'in gideceğini biliyordu, ancak bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti ve bu düşüncenin kendisini bu kadar etkileyeceği aklına gelmemişti.

"Ah..." Adele bir omzunu silkti, sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Zach ellerini Adele'in omuzlarına koydu. "Ne oldu?"

Cedar Creek'e taşınmaya karar vermesinde bir sakınca yoklu. Düzenli olarak seks yapmak hoşuna gidiyordu. Onun hayatında olması hoşuna gidiyordu.

Adele gözlerini açtı ve nefesini verirken şunları söyledi, "Sana söylemem gereken bir şey var."

Zach, Adele'in omuzlarını daha da sıktı ve onun gideceği haberine karşı metin olmaya çalıştı. Ona kalmasını söylese, ne yapacağını merak etti.

"Galiba, hamile olabilirim. Belki."

Zach'in elleri düştü ve onun solgun yüzüne baktı. Kanının çekildiğini ve midesinin ağırlaştığını hissetti. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Keşke şaka yapıyor olsaydım."

Yer yarıldı, açıldı ve sanki dibi çıktı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Adele çayından bir yudum aldı. Sıvı, boğazını ısıttı ve midesini bulandırdı. Başını kaldırıp Zach'in kahverengi gözlerine ve alnını kırıştıran çizgiye baktı. "Altı tane hamilelik testi yaptım ve hepsi pozitif çıktı." Zach'i bütün kalbiyle seviyordu. Sarı saçlarının alnına dokunuşunu ve güldüğü zaman dudaklarında oluşan kıvrımı seviyordu. Kendisini güldürmesini ve baş başa oldukları zaman bakışını seviyordu. Fakat şimdi öyle bakmıyordu ve kendisini kollarına alıp doğru olmasa da, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini o kollar istiyordu ki. "Hamileyim."

Zach, bunun yerine, aniden radyoaktif hâle gelmiş gibi geri adım attı. "Allah kahretsin." Elleriyle yüzünü ovuşturdu,

sonra parmaklarını alnına bastırdı. "Lanet olsun. Nasıl oldu bu?"

Adele'in içi çekildi, ama şaşırmadı. Zach'in yanından geçerek kanepeye oturdu. Yorgundu ve midesi bulanıyordu. Uyumak istiyordu ve uyandığında bütün bunların kötü bir rüya olmasını diliyordu. "Bilmiyorum. Olmaması gerekiyor."

Zach'in elleri yanına düştü ve Adele'e dönerek onun yiti züne baktı. "Hani o spirallerden vardı?"

"Var. Ya da vardı. Ya da, bilmiyorum." Bir yudum çay aldı. "Senin prezervatifin sadece o zaman, bir kez patladı. Sadece bir kere. Anlamıyorum. Bunun olduğuna inanmıyorum. Ben de senin kadar şaşırdım." Zach'e baktı ve daha da kötü oldu. Zach ona, prezervatifin patladığı gece baktığı gibi bakıyordu. Kuşkuyla ve inanmayarak. "Sakin söyleme, Zach," diye uyardı.

Fakat Zach devam edip, yine de söyledi. "Senin, benim kadar şaşırdığını sanmıyorum. Anlaşılan spiralin yok."

Adele şok nedeniyle onu hoş görmek istiyordu, fakat kendini o kadar cömert hissetmiyordu. Kendisi de hâlâ şoktaydı, ama onu suçlamıyordu. "Bunu planladığımı mı sanıyorsun?"

Zach, pazen gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Spiral konusunda yalan söylemedim ve sakın, prezervatife bir şey yaptığımı söyleme cüretini gösterme. Yalnızca, doğum kontrolünü etkisiz bırakabilen turbo yüzücülerin ol

duğunu bilmiyordum."

"Tekrar evlenmemi sağlayabilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordun."

Adele çayını sehpanın üstüne koydu ve ayağa kalktı. Onu seviyordu ve sözleri bıçak gibi yüreğine batıyordu. "Evlenmekten bahseden kim?"

"Bütün hikâye bu değil mi?" Çenesini kaldırıp Adele'e baktı. "Ben seni hamile bırakıyorum ve sonunda evleniyoruz."

"Hayır."

"Şunu açıkça söyleyeyim. Bu kez sormayacağım."

Adele'in kırık kalbi ancak bu kadarına dayanabildi. "Git." Kapıyı gösterdi. Yorgundu, midesi bulanıyordu ve Zach'in öfkesiyle başa çıkabilecek durumda değildi. "Yarın doktorda randevum var," derken, dudakları kendi hiddetiyle kaskatı olmuştu. "Teyit edilince seni ararım."

Zach pantolonunun ön cebine uzanarak anahtarlarını çıkardı. "Yarın saat kaçta?"

Adele, Sherilyn'in jinekologunu aramıştı ve doktor onu araya sıkıştırmayı başarmıştı. "On buçuk. Seni öğlene doğru ararım."

"Ben seni götürürüm."

"Araba kullanabiliyorum."

"Seni götürürüm, dedim."

"İyi." Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Adele'in hamile olduğunu öğreneceklerdi, ama Zach yine de onu sevmeyecekti. Adele hâlâ yalnız, korkmuş ve ne halt edeceğini

düşünür durumda olacaktı.

Ertesi sabah doktora giderken, Zach arabada olağanüstü sessizdi. Kokusu arabanın içine yayılıyordu. Hoş kokan deodorantı ve sabun, deri koltukların kokusuna karışıyordu. Üzerinde koyu bej pantolon ve mavi bir gömlek vardı. Saçları, duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı ve yorgun görünüyordu. Adele bu duyguyu biliyordu. Adele'e nasıl olduğunu, ona bir şeyler alıp alamayacağını sormuştu, ama hepsi o kadardı.

Başka çiftlerle birlikte bekleme odasına oturdular, kadınlar değişik boyutlardaydı. Adele tıbbi bilgilerini doldururken, Zach paltolarını kapının yanındaki kancalara astı, sonra Adele'in yanına oturup, eline bir golf dergisi aldı. Adele başını doldurduğu formlardan kaldırıp, karşıdaki çifte baktı. Adam bir elini karısının yuvarlak kamına koymuş, kulağına bir şey fısıldamak için eğilmişti. Kadın güldü ve başını kocasının omzuna koydu. Birbirine âşık, bebekleri olacağı için mutlu olan bir çift.

Adele tekrar formlara döndü ve kalbi sıkıştı. Gözlerinin kenarından Zach'e baktı. Adele bunu hiç yaşayamayacaklı Sevgi dolu bir dokunuş ya da fısıltıyla söylenecek rahatlatıcı bir söz. Başını yaslayabileceği güçlü bir omuz olmayacaktı Zach bakışlarını dergiden kaldırdı. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra bir hemşire gelip Adele'i aldı

Adele ayağa kalkınca, Zach de kalktı. Adele ona döndü ve fısıldayarak, "Sen burada kal," dedi.

Zach başını iki yana salladı. "Hiç şansın yok."

Zach'in karşısında ayaklarını ayaklıklara koyma düşüncesi, yüzüne ateş basmasına neden oldu. "Orada işler biraz kişisel hâle geliyor."

Zach yüzünü yaklaştırdı ve kulağının dibine, "Yüzüm senin bacaklarının arasına girdi. Herhâlde daha kişisel olamaz."

Adele'in yanakları alev alev oldu. "Peki, fakat eğer hamileysem, küfür edip benim seni kandırdığımı söylemezsen sevinirim."

Zach, Adele'in sağ omuzunun yanında otururken, Dr. Helen Rodriguez, Adele'i muayene etti. Doktor hamileliği doğrulayınca, Zach hiçbir şey söylemedi ve Adele onun tepkisini görmek için yüzüne bakmak istemedi.

Muayene bitince, Adele doğrulurken, kalçalarını saran kâğıt örtü buruştu. "Spiral nereye gitti? Haziran'daki son kontrolümde, doktorum yerinde olduğunu söylemişti."

Dr. Rodriguez kalktı ve plastik eldivenleri çıkardı. "Benim tahminim, rahminde olduğu yönünde, ama ultrason çekilmeden emin olamam." Eldivenleri çöpe attı ve Adele'in dosyasını aldı. "Şimdi giyin, bir hemşire gelip seni koridorun sonuna götürecektir, bir de ultrasonla bakalım."

Adele'in aklında kırk tilki dolanmaya başladı, ama hiç biri diğerine değmedi. Hamileydi. Bu, gerçektir. Bebeği olacaktı. Kapı doktorun arkasından kapanıncaya kadar, soru sormayı akıl edemedi. Örneğin, spiral rahmindeyse, bu ne anla-

ma geliyordu?

"Hamilesin," diye homurdandı Zach ve Adele'e külotu ile kotunu verdi.

Adele hoplayarak muayene masasından indi ve külotunu giyerken masaya tutundu. Zach elini onun koluna doladı ve Adele, keşke her şey farklı olsaydı, diye düşündü.

"Senin düşündüğünün aksine, ben de bu olaydan memnun değilim." Adele'in midesi bulanıyordu ve yüreği sızlıyordu. Korkuyordu ve birisinin, her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacı vardı. "Ben de en az senin kadar mutsuzum."

"Kuşkuluyum." Zach elini indirdi. "Omzunda biyolojik saati çalışan kadın sensin."

Adele kot pantolonunu giyip, düğmelerini iliklerken Zach'e baktı. "Benim sözlerimi çevirip bana karşı kullanma. Bir gün aile sahibi olmayı istemekle, planlanmamış bir hamilelik, çok farklı şeyler."

Kaşının yayı, çok şey anlatıyordu. Bunun planlanmamış olduğuna asla inanmayacaktı.

Adele ile Zach, hemşireyi izleyerek başka bir odaya gitti. On beş dakika sonra bir masanın üzerindeydi ve karnında, şeffaf bir yapışkan maddenin üzerinden, doktor probu dolaş tırıyordu. "Hiçbir yerde spirali göremiyorum," dedi. "Burada olsaydı, bakır görürdüm."

Adele doktora baktı, sonra da bakışlarını monitöre çevirdi. "Kendi kendine kayıp mı oldu?"

"Pelvisinin hiçbir yerinde değil."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Çok iyi. Spiralli hamilelik çok risklidir. Orada olsaydı, ya rahim boynunu genişletmek zorunda kalacak ve kendiliğinden düşük yapma olasılığı yaratacaktık ya da içeride bırakıp, hamileliğin yedinci haftasında yüzde 25 düşük riski olacaktı. Hamileliğin yarısında bu risk yüzde 50'ye çıkıyor."

"Spiral kendi kendine nasıl kaybolur?" diye sordu Zach.

Doktor ona baktı. "Spirallerin yüzde 7'si kadının vücudu tarafından dışarı atılır. Genellikle takıldıktan sonra bir yıl içinde." Doktor, Adele'e baktı. "Ki, senin durumunda bu normal değil, çünkü sen üç yıl önce taktırmışsın." Monitörü işaret etti ve probu oynattı. "İşte kalp atışı."

Adele şaşkınlıkla monitöre baktı ve Zach, daha iyi görebilmek için sandalyesini öne çekti. "Etrafı siyahla kaplı küçük beyaz şey mi?" diye sordu.

"Evet. O bir bebek."

Adele'e karides gibi geldi.

Doktor probu birkaç santim kaydırdı. "Ve bu da ikincisi."

Adele gözlerini kısıtı. Ekran, beyaz görüntülü iki siyah halka dışında, kanallar arasında televizyona benziyordu. "Kalp atışı başka bir yerde de mı görünüyor?"

Doktor güldü. "İki bebek var."

"Ne?"

"Lanet olsun." Zach, sandalyesinde geriye yaslandı.

"İki mi?" Adele'in kulakları uğuldamaya başladı.

"Evet, ikiz bebeğiniz olacak," diye güvence verdi doktor

Adele'e.

Adele gözlerini kapattı. "Lanet olsun."

Yarım saat sonra, Zach, Adele'e, paltosunu giyerken yardım etti. Adele, doğum öncesi vitaminler, bir sonraki muayene gününü gösteren kart ve ikizlerin görüntüsünün basılmış halile donatılmış olarak, doktorun muayenehanesinden çıktı. Zach'in Escalade arabasına giderken şoktan uyuşmuş gibiydi. Bulanık görüyordu ve elindeki resme bakarak, "Bana göre, bu belirsiz beyaz noktalar bebeğe benzemiyor," dedi. Sesi çok derinlerden geliyor gibiydi. "İkiz doğurmak istemiyorum," diyerek resmi havaya kaldırdı. "Bunu bana sen yaptın, Zach," dedi.

"Ha, evet. Ben ve turbo yüzücülerim."

"Hiç komik değil. Ben şimdi ne yapacağım bu..." iki parmağını kaldırdı, "iki bebekle?"

Cadillac'ın yolcu kapısını açtı. "İkiz, Tanrım, doğurganlık ilacı mı kullanıyorsun?"

Adele, paltosunun üzerinden Zach'in omzuna vurdu. "Beni ikizlere hamile bırakıyorsun, sonra mağdur olan senmişsin gibi davranıyorsun." Sherilyn'in karnının, Harris'le ne kadar büyüdüğünü düşündü, sonra kafasında bunu ikiyle çarptı. "Balina gibi olacağım!" diye bağırdı. "Ellerim ve ayaklarım şişecek ve bunların hepsi senin hatan!" Arabaya binerken, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağıya akmaya başladı. Zach kapıyı kapattı ve elleriyle yüzünü sildi. *İkiz* Bırakın ikizi, bir bebekle ne yapacağımı bilmiyordu. İkizlere nasıl bakacaktı? Bir bebek yeterince zor olacaktı, ya iki? Zach ara-

baya binerken, Adele yan camdan dışarı baktı. Zach arabayı çalıştırdı ve uzun süre öylece oturdu. Aralarındaki sessizliği, arabanın radyatörü dolduruyordu.

"Sadece bir kere," dedi sonunda, "kendi düğünüme gittiğimde, gelinin hamile olmamasını isterdim."

Adele döndü ve arabanın içinden, onun yüzüne baktı. "Efendim? Ben seninle evlenmem."

Zach başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. "Hamilesin," dedi içini çekerek. "İkizlere. Kendi başına iki bebeğe bakamazsın."

Adele de aynı şeyi düşünüyordu, ama bunu ona itirafetmeyecekti. Başını iki yana salladı. "Ben seninle ne kadar evlenmek istemiyorsam, sen de o kadar benimle evlenmek istemiyorsun."

"Önemli değil." Zach, Escalade'yi vitesine geçirdi ve park yerinden çıktılar. "Bir tarih belirle, Hükümet binasına gidip bu işi yapalım," dedi en ufak bir duygu belirtisi göstermeden.

"Ben hamileyim, aptal değil. İki hata yapmayacağım." Her şeyin ötesinde, hiç romantik değildi, korkunç derecede sevgisizdi. "Kabul et, benimle evlenmeyi, Devon'la evlenmek istediğinden daha çok istemiyorsun."

Zach ona baktı ve bakışlarını Adele'in saçlarına kaldırdı. "Belki de, o kadar kötü olmaz."

Adele, o konuşuncaya kadar, kendisini sevdiği için evlenmek istediğini söylemesini bekleyerek nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Kendisini sevmeyen aynı erkeğe ikinci kez âşık olmuştu. Fakat bu kez, durum daha kötüydü. İki kez daha kö-

tüydü.

Zach, "Sen Devon değilsin," diyerek Adele'in gözleri nin içine baktı.

Adele, boğazından çıkan küçük hıçkırık arasından gül dü. Tuhaflığa bakın. Adele'le Devon birbirlerinden hep nefiri etmişti ve yine de, ikisi de aynı erkekten hamile kalmıştı ve o erkek ikisini de sevmemişti. Aradaki tek fark, Adele'in bu nu kasıtlı olarak yapmamış olmasıydı. Ve tabii, Adele, evle neceği erkekten, para ve sosyal konumdan çok daha fazlasını isteyecekti. "Haklısın. Ben senden, Devon'un istediğinden çok daha fazlasını beklerim. Para kolay. Benim beklediğini şeyi, senin verebileceğini sanmıyorum."

"Neymiş o?"

"Bana sadık olmanı beklerim."

"Ve bunu yapabileceğimi sanmıyorsun, öyle mi?"

Adele başını iki yana salladı. "Bir erkeğin sadık kalmak için nedeni olmalı."

"Öyle mı?" dedi Zach dudak bükerek. "Nedir o?"

"Karısını sevmesi gerekir."

Zach, Tiffany'nin raviolileri tabağın etrafında itmesini izledi. Makarnasının yarısını ve salatasını yemişti, şimdi sosla şekiller yapıyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Zach.

Tiffany başını salladı ama kaldırıp bakmadı.

"Seninle önemli bir şey konuşmam gerekiyor."

"Adele'le mi ilgili?"

"Evet."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Lanet olsun, Zach de Tiffany'le onun hakkında konuşmak istemiyordu. Kafasında her şeyi çözünceye kadar. Fakat haberi Kendra'dan duymadan önce konuşmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. "Adele'in bebeği olacak."

Çatal havada kaldı ve sonunda Tiffany başını kaldırdı.

"Aslında, iki bebek."

"Senin bebeklerin mi?"

"Evet."

Büyük yeşil gözleri daha da büyüdü. "Siz..." duraksadı ve kelimeyi harf harf söyledi, "... s.e.k.s. mi yaptınız?"

"Genelde bebekler böyle olur."

Tiffany sandalyesinde geriye yaslandı ve babasına, sanki bir anda sapıklaşmış gibi baktı. "Ööö! Bu çok... iğrenç." Nefesi kesildi ve ağzı açık kaldı. "Ve evli bile değilsiniz."

Tanrım, kendini günahkâr gibi hissediyordu. Sapık bir günahkâr.

"Bunu... nasıl yapabildin?"

Zach ayağa kalktı ve tabaklara uzandı. "Ben bir yetişkinim ve bazen yetişkinler 'bunu' yapar. Bir gün anlayacaksınız."

"Çok iğrençsin!"

Her şeyin ötesinde, diye düşündü Zach yemek odasından çıkarken, kızı iğrenç olduğunu düşünüyordu. Tabakları

tezgâhın üstüne koydu ve ellerini soğuk granitin üzerine yerleştirdi. Hayatı nasıl bu kadar berbat olmuştu? Tam uzun za inandır olmadığı kadar iyiye giderken, en dibe vurmuşlu Tanrım, her şeyin çok güzel olduğu birkaç hafta önceki ya şantısına geri dönebilmek için neler vermezdi. Eyalet şampi yonasını kazandığı ve rahatlayabildiği zaman. Her sabah Aile le'i görmeyi, onunla sevişmeyi ve sonrasında waffle payla „ mayı dört gözle beklerken.

Bu başına yine nasıl gelebilmişti? İlk defasında dersini almıştı. Adele'le dikkatli davranmıştı. Adele spiral taktırdı ğını söyledikten sonra bile, hep prezervatif takmıştı.

Doktor muayene ederken Adele'in yüzü aklına geldi Çok solgun ve yorgun görünüyordu. Masadan inip pembe külotunu giydiği zaman, bayılacağını sanmıştı ve düşmesini önlemek için kolunu tutmuştu. Onu göğsüne çekip sarılma mak ve her şeyin yoluna gireceğini söylememek için kendini zor tutmuştu ve yapmamıştı. Her şey yoluna girmeyecekti

İkiz. Bırakın iki bebeği, aklını tek bebek konusunda bile başına toplayamıyordu. Başka çocuk istemiyordu. Lanet ol sun, zamanının büyük bir kısmında, sahip olduğu çocukla bi le ne yaptığını bilmiyordu. Seçenek olarak evlilikten bahset mek istememişti, fakat Adele, arabanın içinde oturup balina kadar şişeceğini söyleyerek ağlarken, kendini sorumlu his setmişti. Adele, kendisini onu hamile bırakmakla ve sonra da mağdur rolü oynamakla suçlamıştı. Bu, kısmen doğrudu ve birkaç korunmasız saniye süresince kendisini, on dört yıl on ce, Devon hamile olduğunu söylediği zamanki gibi hisset-

mişti. Daha önce olduğu gibi evlenme teklifi etmişti, ancak Devon'un aksine Adele, onu kesinlikle reddetmişti. Kendi kendini tebrik etmeliydi.

Ben hamileyim, aptal değil. İki hata yapmayacağım, demişti. Beni sevmiyorsun ve her şeyin üstüne, bir de kötü evlilik istemiyorum. Kale sahasında zafer dansı yapıyor olmalıydı. Kabul et, benimle evlenmeyi, Devon 'la evlenmek istediğinden daha çok istemiyorsun. Herhangi bir kadınla evlenmeyi düşünmemişti. İkizlerine hamile olan ya da olmayan. Devon'la evlendiğinde neler hissettiğini hatırlıyordu. Sorumlu. Kaderine boyun eğmiş. Kapana kısılmış. On dört yıl önce olduğu gibi, yeni bir hayat, yeni iki hayat yaratmanın sorumluluğunu taşıyordu ve göğsüne tekme yemiş gibi, nefesini kesmiş gibi hissediyordu, ancak kendini kapana kısılmış hissetmiyordu. Adele onu kapana kısınnaya çalışmamıştı, yoksa kendisi de bu konuda bu kadar allak bullak olmazdı. Muhtemelen onunla bu durumu düzeltmesi gerekiyordu. Hatta, spiral konusunda yalan söylemekle suçladığı için belki de özür dilemesi gerekiyordu. Evet, bu kadar duygusal olmadığı bir anda belki bunu yapardı.

"Baba?"

Zach başını çevirdi ve Tiffany'e baktı. "Efendim?"

"Adele'le evlenecek misin?"

"Teklif ettim." Tezgâhtan uzaklaştı. "Hayır dedi."

"Senden hoşlanmıyor mu?" diye sordu Tiffany hayretle, sanki böyle bir şey mümkün değilmiş gibi.

Adele onunla evlenmeyi reddetmişti. Zach'in sadık ka-

labileceğini düşünmüyordu. "Hayır, şu anda benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Sen ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet." Zach, ondan hoşlanıyordu. Saçlarının parmaklarının etrafında dolaşmasından hoşlanıyordu ve koştuğu zaman, yanaklarının kızarmasından hoşlanıyordu. Ablasına yardım etmek için Teksas'a gelmesi hoşuna gitmişti. Onun hakkında, kızı ortalıktayken düşünmeyeceği şeylerle ilgili birçok şey hoşuna gidiyordu. Ancak, en çok, onun yanındayken kendisini nasıl hissettirdiğini seviyordu. Uzun zamandan beri ilk kez kendini canlı hissediyordu.

Tiffany babasına yaklaştı ve kollarını beline doladı. "Sana iğrençsin dediğim için özür dilerim. Sen babaların en iyisisin."

Zach o anda, kendini "en iyi" hissetmiyordu. Hayatı bir anda karmakarışık olmuştu. Alt üst olmuştu. Şimdi kendisini toparlaması ve bir oyun planı geliştirmesi gerekiyordu.

Fakat, kesin olan bir şey vardı, Zach'in ikizlerine sahip olmak, Adele'in kasabadan ayrılması sorununu kökünden halletmişti.

Adele, bir gece önce uyuduğu kanepenin ucuna oturmuş, dikkatli bir şekilde çayını yudumluyordu. Televizyonu açtı ve *Today* programının son kısmını seyretti. Kendra ile Sherilyn, bir saat önce hastaneye gitmek üzere evden çık-

mıştı. Bu sabah, küçük Harris, annesiyle ve ablasıyla hayatına başlamak üzere eve geliyordu.

Adele dizlerini toplayıp yorganı örttü ve bir yudum daha çay içerek, bu kez içinde tutabilmeyi diledi. Çekyatta yatmaktan omzu ağrıyordu ve kendi yatağını düşündü. Kendi evinde olmayı diledi ve hamileliğiyle hiç ilgisi olmayan bir bulantı dalgası hissetti.

Kapının zili çaldı ve Adele kapıyı açmadı. Tekrar çalınca, yorganı kenara itti. Zach olmalıydı. Başka kim sabahın köründe bu kadar ısrarcı olabilirdi? Adele kapıya gitti ve ardına kadar açınca, Tiffany'nın yeşil gözlerine ve neon mavisi farına bakakaldı.

"Babam, onun bebeklerini doğuracağını söyledi," dedi merhaba bile demeden.

"Evet." Adele başını dışarı çıkarıp etrafa bakındı. "Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Joe ile Cindy Ann geldi. Onlarla birlikte, Carolinda's Cozy Cafe'ye kahvaltı etmeye gitti." Paltosunun fermuarının sapıyla oynuyordu. "Galiba çıkıyorlar."

"Kim? Joe ile Cindy Ann mi?"

Tiffany *evet* anlamında başını salladı.

Yalnızca birkaç hafta önce, Joe, Adele'le beraber olmak istemişti. "İçeri gel." Adele, Tiffany'nin ardından kapıyı kapattı ve genç kız, Adele'in peşinden salona geldi.

"Kız mı, oğlan mı olduklarını biliyor musun?"

"Efendim?"

"Bebeklerin."

"Henüz değil."

Tiffany, Adele'in karnına baktı. "Hamileye benzemiyor sun," dedi.

"Daha çok yeni."

Tiffany başını kaldırdı. "Bebekler ne zaman doğacak?"

"Ağustos'ta."

Tiffany'nin gözleri büyüdü ve kendini işaret ederek, "Benim doğum günüm de Ağustos'ta," dedi.

Adele bu tesadüfe güldü.

"Babam onunla evlenmek istemediğini söyledi." Tiffany, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Neden?"

Adele bunu, on üç yaşında bir kıza nasıl açıklayacağını gerçekten bilmiyordu. Bu nedenle yalnızca, "Çünkü beni sevmiyor," dedi.

"Belki sever." Tiffany omuzlarını silkti. "Bir gün. Bunu düşünmelisin."

Adele bir günü beklemeyecekti. Başını bir tarafa eğdi. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Şimdi işler değişti."

Bu cümle, durumu çok hafif kılıyordu.

"Kendra nerede?"

"Kendra ile Sherilyn, bebeği eve getiriyor."

"Tanrım. Bugün mü?"

Adele, arabanın geldiğini duydu. "Şu anda." Birkaç dakika sonra, hepsi bebeğin odasına toplanmış, Zach'in monte ettiği beşikte uyuyuşunu seyrediyordu. Odadan ilk çıkan Adele oldu. Kanepedeki yerine döndü ve gözlerini kapattı. Çok yor-

LANETLİ TALİİ

gundu ve bir iki yıl boyunca uyumak istiyordu.
Evine gitmek istiyordu.

18. Bölüm

"Sen negin?" Lucy Rothschild-McIntyre koltuğunda doğruldu, elindeki çatalın ucuna takılı olan çikolatalı turta, yüzünün önünde kalakaldı.

Clare Vaughan, mutfak masasının karşısından faltaşı gibi açılmış gözlerle Adele'e bir şekilde bakakalmıştı ve Maddie Jones şarap bardağını masaya koyup, kaşını kaldırmıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Maddie.

Adele başını iki yana salladı. En yakın üç arkadaşı, Boise'deki evinin mutfağındaki masanın etrafına oturmuş, Lucy'nin turtasının tadını çıkarıyordu. Eve döneli bir buçuk gün olmuştu ve arkadaşları, hep beraber yemek yapıp sohbet etmek ve olup biteni öğrenmek üzere gelmişti. Adele, bombayı patlatmak için tatlıyı beklemişti.

"Hayır," diye yanıtladı Adele ve kekten bir lokma ısırıldı. "Sizinle dalga geçmiyorum. Hamileyim."

"Ve bunu bize söylemek için bu anı bekle din."

Adele omuzlarını silkti. "Sadece bundan bahsedeceği mizi biliyordum ve önce sizlerin neler yaptığını öğrenmek istedim."

Maddie'nin dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bizim?"

"Ne kadarlık hamilesin?" diye sordu Clare.

"Sekiz hafta oldu." İki ay. Mide bulantısı geçmemişti ve göğüsleri acıyordu. Büyüdüklerini, C-cup sutyenini zorladıklarını fiilen hissedebiliyordu.

Üç arkadaş birbirine baktı ve Maddie sordu, "Babası kim?"

"Adı Zach Zemaitis." Dudaklarında adının yarattığı ses, onu hatırlattı ve kalbi teklemeye başladı. Mesafe koymak, kalbinin iyileşmesine yardımcı olmamıştı.

Hoşnutsuzluk, Lucy'nin kaşlarını kırıştırdı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Eskiden profesyonel futbol oynardı." Adele, Zach'ın ofisinde, yetenekli elleri hakkındaki makaleyi okuduğu günü hatırladı. Adele bir ısırık daha aldı ve ağız dolusu turtanın arasından, "Denver'de oynuyordu," dedi.

Lucy'nin kaşlarındaki kırıksıklık düzeldi. "O Zach Zemaitis mi?"

"Oyun kurucu olan mı?" Maddie bir kez daha şarabına uzandı. "Dev gibi biri."

"Evet." Tanrım, üniversitede uyuşturucu bağımlısı Doug'la çıktığından beri kek bu kadar lezzetli olmamıştı ve Zach

yerine, onu ne kadar özlediğinin yerine, bu konuya odaklanmaya çalıştı. Zach'le birlikte olduğu ilk seferdeki gibi, birlikte geçirdikleri zaman ateşli, yoğun ve kısa olmuştu ve Zach onu paramparça edip bırakmıştı.

"Ben futbol izlemem," dedi Clare başını sallayarak. "Kusura bakma, kim olduğunu bilmiyorum. Onunla nasıl tanıştın?"

"Onunla yıllar önce, Teksas Üniversitesi'nde tanıştım," diye yanıtladı Adele ve sonra onlara geçmişle ilgili bilgi verdi. Onlara Zach'in seviştiği ilk erkek olduğunu anlattı ve Devon'dan bahsetti. "Şimdi kızıyla birlikte, Cedar Creek'te yaşıyor," diye bitirdi. Kafeinsiz kahvesinden bir yudum içti ve Zach'in ne yaptığını merak etti. İki gün önce ayrıldığını biliyorsa tabii. Ona söylemeden ayrılmıştı. Acı çektiğinden ya da onu kızdırmak için değil de, ne zaman döneceğini bilmek isteyeceği ve bunu, kendisi bile bilmediği için. Belki de öğrenmek istemezdi. Belki umurunda bile değildi. Aramamıştı, bu nedenle umursamadığını tahmin ediyordu. Muhtemelen çıkmış, onunla evlenmeyi reddetmesini kutluyordu.

"Sanırım, güvenli seks nutkum için artık çok geç," dedi Maddie.

"İki tür doğum kontrolü kullandık." Ya da en azından, kendisinde doğum kontrolü olduğunu sanıyordu.

"Şimdi ne yapıyor?" Clare öğrenmek istedi.

"Lisede futbol koçluğu yapıyor," dedi Adele ve yan çizgilerde dururken, şapkasını nasıl çekiştirdiğini hatırladı. Yüreği sızlıyordu, ama ağlamayacaktı. Şimdi değil. Arkadaşları

buradaydı. Üzüntünün met gibi kendisini bataklığa sürüklemesini istemiyordu. Daha değil.

"Bebek konusunda ne düşünüyor?"

Adele iki parmağını havaya kaldırdı. "İkiz."

"Ne?"

"Olamaz!"

"Evet, ikiz ve Zach onu evliliğe zorlamak için hamile kaldığımı düşünüyor."

"Pislik."

"Eşek."

Clare, Adele'in eline uzandı. "Sen böyle bir şeyi asla yapmazsın. Eğer böyle düşünüyorsa, sana layık değil demektir."

Adele gülümsedi ve Clare'in parmaklarını sıktı. "Teşekkür ederim."

"Planın ne?" diye sordu Lucy.

Adele omzunu silkti ve Lucy'nin başının üzerinden karanlık pencerelere baktı. Dışarıda iri kar taneleri süzülerek yere iniyor ve dünyayı örterek bakire beyazına dönüştürüyordu. Ocak ayının ilk hafta sonuydu. Yeni yıl. Yeni kar. Yeni hayat.

"Sana elimizden gelen her konuda yardım edeceğimizi biliyorsun," dedi Lucy hepsinin adına.

"Biliyorum." Kendisi için son derece önemli olan arkadaşlarına baktı. Dördü birbirine aile kadar yakındı. Birlikte çok şey yaşamışlar, yazılarını, üzüntülerini ve sevinçlerini paylaşmışlardı. Onları ailesiymiş gibi seviyordu, fakat yüreğinin, hayatının büyük bir parçası artık burada değildi. Bin altı yüz kilometre uzaktaydı. Sheri ve Kendra ve Harris'in ya-

nındaydı. Zach'in yanındaydı. İki çocuğunu babalarından bu kadar uzakta yetiştirmeyecekti. Onlara haksızlık olurdu. Zach çocuklarının kendisinden birkaç eyalet uzakta yaşamasına memnun olabilirdi. Üç yıl öncesine kadar Tiffany'yi de bu şekilde yetiştirmişti, fakat Adele bunu istemiyordu. Kendi başına hamile kalmamıştı ve bebekleri de kendi başına yetiştirmeyecekti. Bebekler doğduktan sonra, Zach'le velayet konusunu halletmeleri gerekecekti. Zach'in Teksas'tan uzaklaşarak taşınmasını isteyemezdi. Bu, Tiffany'ye haksızlık olurdu. Adele evini taşımak zorunda kalacaktı ve arkadaşlarından ayrılma düşüncesi, üzüntüsünü bir kat daha artırıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lucy. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum. Çok uyuyorum ve yorgun kalkıyorum. Buraya gelirken uçakta *Bebek Beklerken Neler Beklemelisiniz* kitabını okudum ve sanırım bu normal." Son iki gününü okuyarak ve bebeklerin ultrasonuna bakarak geçirmişti. "Size bir şey göstereceğim," diyerek mutfaktan çıktı. Şifoniyerinden resmi kaptı ve mutfığa dönerek, resmi masanın üstüne koydu. Birkaç gündür kendini anne gibi hissetmeye başlamıştı. Resme baktıkça, daha da gerçek geliyordu ve daha korumacı hissediyordu. Bu şekilde çocuk sahibi olmayı planlamamıştı, ama bu bebeklerin suçu değildi. Her yanını beklenmeyen bir sıcaklık ve sevgi dalgası sardı, elini indirerek karnına koydu. Küçük karideslere benzemeleri onların suçu değildi.

"Eh," dedi Clare gülümseyerek, "çok şirinler."

Lucy kahkahayla güldü. "Tıpkı sana benziyorlar."

Maddie daha iyi görebilmek için öne eğildi. "Bunun penisi mi var?"

"Bu konuda şaka yapma, kızlarım olacak." Kapı çalındı ve Adele kapıya bakmaya gitti. Salondan geçip kapıyı açarken arkadaşlarının kahkahalarını duyabiliyordu. Gökten düşen karla hiç ilgisi olmayan bir şekilde, kapıda donakaldı.

"Dwayne."

"Adele, merhaba." Eski erkek arkadaşı, kırpık bir kol ceketle verandasında duruyordu. "İyi görünüyorsun."

Adele karar veremedi, çılgılık mı atması gerekiyordu, polisi çağırması mı, yoksa Dwayne'e yumruk mu atmalıydı, bilemedi. Dwayne, üç yıl boyunca, sanki çılgın bir keşif misyonundaymış gibi, verandasına bir şeyler bırakmıştı.

"Bunu iade etmeye geldim." Elinde bir market torbası vardı. "Zevk Butiği'nden aldığımız hemşire kıyafeti."

Adele torbayı onun elinden aldı ve bol kazağının üzerinden kollarını kavuşturdu. "Neden son üç yıldır yaptığın gibi, gizlice verandaya bırakıp kaçmadın?"

Yanakları biraz daha kızardı. "Çünkü sana artık bunu yapmayacağımı söylemek istedim." Nefesi yüzünün önünde donuyordu ve bir omzunu silkti. "Bütün bunları neden yaptığımı açıklayamam. Çünkü bilmiyorum."

Adele biliyordu.

"Sadece bir şey dürtüyor ve..."

"Çılgınca şeyler mi yapıyorsun?" Bu, lanetin oyunuydu.

"Evet, ama artık düzeldim." Dwayne'in yüzüne, eskiden yüreğini eriten bir gülümseme yayıldı. "İyi görünüyorsun,"

diye tekrarladı.

Adele'in üzerinde bol bir kazak, kot ve tüylü terlikler vardı. Saçları korkunç bir tokayla toplanmıştı ve fazlasıyla berbat görüldüğü konusunda hiç kuşkusu yoktu.

"Belki bir ara çıkıp bir şeyler içebiliriz."

Başka bir erkeğin bebeklerine hamile olmasa bile, onun davetini kabul etmezdi. Onu nazik bir şekilde reddetmek üzere ağzını açtı, fakat Dwayne'in arkasından bir ses, "Seninle hiçbir yere gelmiyor," dedi.

Adele bakışlarını, Dwayne'in şaşırılmış yüzünden, verandanın aydınlığına gelen Zach'e çevirdi. Zach'in üzerinde koyu renk yünlü kumaştan bir palto vardı ve verandanın ışığı, geniş omuzlarındaki ve saçlarındaki kara yansıyor. Adele'in midesi kalktı ve kalbine çarptı.

"Bu da kim?" diye sordu Dwayne.

Dwayne iri yapılıydı, fakat Zach daha iriydi. Kahverengi gözleri Dwayne'e, mükemmel bir pası kesmeye cüret etmiş gibi deliyordu. "Seni hiç ilgilendirmez." Zach, Adele'in eski erkek arkadaşının önüne geçti. "İki gün gözümün önünde değildin ve ahmağın teki sana çıkma mı teklifi ediyor? Eğer seni yine, flörtlerinin arasında yakalamayı bekleyeceğimi sanıyorsan deli olmalısın." Baş parmağıyla arkasını işaret etti. "Ona hamile olduğunu söyledin mi?"

"Konusu açılmadı."

Sert bir şekilde gözlerinin içine baktı. "Hâlâ hamilesin, değil mi?"

Adele kaşlarını çattı. "Tabii. Neden olmadığımı düşü-

nesin ki?"

"Belki benimle konuşmadan ayrıldığın içindir."

Hamileliğine son verme fikri aklına gelmiş ve hızla çı-
kıp gitmişti. Ultrasonu görmemiş olsaydı, o seçeneğin üze-
rinde daha fazla durabilirdi. Fakat görmüştü, bebekler ger-
çekti ve her geçen saat, daha da gerçek hâle geliyorlardı. "Eğci
hamileliğimi sona erdirmeye karar verseydim, seninle konu-
şurdum."

"Ah..." dedi Dwayne ve birkaç adım geriledi. "Herhâlde
görüştünüz, Adele."

"Peki."

"Hayır, görüşmeyeceksiniz."

Adele, Zach'in kendisiyle aynı hizadaki gözlerine baklı
Onun gerçekten karşısında durduğuna inanamıyordu. "Bu
raya nasıl geldin?"

"Her zamanki gibi. Uçakla. GPS'li bir araba kiraladım
ve işte buradayım."

"Nerede oturduğumu nasıl öğrendin?"

"Sherilyn." Aralarında sıcak bir hava esmeye başladı. "Bu
sabah onun evine gittim ve bana, senin gittiğini söyledi. Bana
nereye gideceğini, ne zaman döneceğini söylemeden çekip git-
tin."

"Sana hesap vermek zorunda değilim, Zach."

Zach topuklarının üstünde yaylandı. "Çocuklarımın iki
siyle ülkede dolanmana izin vermeyeceğim."

Adele geri dönmeyi planlıyordu, fakat Zach'in bunu bil-
mesi gerekmiyordu. En azından şimdilik, bu kadar otoriter dav-

ranırken. Adele parmağıyla onun göğsünü dürtükledi. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Zach onun parmağına, sonra da yüzüne baktı. "Artık sırf sen değilsin, Adele. Benim çocuklarımı doğuracaksın ve öyle istediğin zaman toplanıp kaçamazsın."

Adele elini indirdi. "Kaçmıyordum."

"Tıpkı on dört yıl önce yaptığın gibi."

"O zaman da kaçmamıştım. Oradan ayrılmıştım."

"Aynı şey."

"Hayır, değil."

"Bunu içeride tartışabiliriz."

Adele hiç tartışmak istemiyordu.

"Adele, burada kırım donuyor."

Adele, onun donuk kıcına herhangi bir sempati duymasına rağmen, bir adım geriledi ve Zach onun peşinden içeri girdi.

"Hanımlar, merhaba," dedi Adele'in arkasından bakarak.

Adele, bir elinde hemşire kıyafetiyle, döndü ve kapıyı kapattı. Üç arkadaşı salonun ortasında duruyor ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş bir şekilde, Zach'i süzüyorlardı. Adele, Zach'in etrafından dolandı ve torbayı koltuğun üstüne bıraktı. "Zach, bunlar benim çok yakın arkadaşlarım. Bu, Lucy Rothschild-McIntyre. Esrarengiz romanlar yazıyor." Sonra Clare'i işaret etti. "Bu, Clare Vaughan. Tarihî romans hikâyeleri yazıyor ve bu, Maddie Jones. Gerçek polisiye öyküler yazıyor."

"Adele sizden çok bahsetti hanımlar ve sizinle şahsen tanıştığım için çok memnunum." Paltosunun düğmelerini çözdü ve bir süre kalacakmış gibi, silkinip çıkardı. Paltonun altında, mavi-beyaz çizgili bir gömlek, Levi's kotun içine sokulmuştu. "Hava sizce çok soğuk değil mi?"

"Evet."

"Fena değil."

Maddie başını bir tarafa yatırıp, Zach'e baktı. "Daha soğuk günler oldu."

"Denver'de yaşadığımdan beri bu kadar şiddetli bir tipe ye yakalanmamıştım. Özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama özlemişim." Gülümsedi ve odaya aniden yayılan testosteron, Adele'in arkadaşlarının genelde mantıklı olan akıllarını karıştırdı. Gerilim kayboldu ve onlar da Zach'e gülümsedi. Adele, Zack'in paltosunu dolaba asarken, bayanlar da ona yolculuğunun nasıl geçtiğini ve karda uçakla gelmenin nasıl olduğunu sordular.

Sonra Maddie, konuya girdi. "Adele hamile. Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu, sanki Adele'in babasıymış gibi.

Zach güldü. "Bu Adele'le benim aramda."

Maddie başını salladı ve gitmek üzere eşyalarını topladı. Çıkarken bir elini Adele'in omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Sana verdiğim şok kalemi duruyor mu?"

Adele kaşlarını çattı. "Bir yerlerde olacak."

"Onu ve kimyasal spreyi getir." Zach'e baktı. "Yoldan çıkarsa, ona saldır."

Adele, Maddie'nin-büyük ölçüde-şaka yaptığını biliyordu.

Sonra Lucy toparlandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ara."

"Ararım."

Sonra sıra Clare'e geldi. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Ona sarılarak veda etti. "Ben de seni seviyorum." Arkadaşlarına bir kez daha el salladı, sonra arkalarından kapıyı kapatarak, salona döndü. Zach şöminenin yanında durmuş, üstündeki fotoğraflara bakıyordu.

"Kaçmaya çalışmıyordum, Zach. Sonunda Cedar Creek'e geri dönecektim."

"Ne zaman?" Elindeki çerçeveli resmi yerine koydu ve Adele'e baktı.

"Kesin olarak bilmiyorum."

"Sence, gitmeden önce benimle konuşman gerekmiyor muydu? Bana planlarından söz etmen gerekmiyor muydu?"

"Belki." Adele, elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Fakat yalnızca uzaklaşıp düşünmek istedim. Kafam çok karışık, korkuyorum ve ne yapacağımı ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Otuz beş yaşındayım ve bu daha önce başıma hiç gelmemişti." Bütün yapmak istediği, Zach'in göğsüne yaslanıp ağlamak olduğu hâlde, gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Çünkü bu imkânsızdı. "Kendimi çok aptal hissediyorum, fakat hamile kalmamak için inzivaya çekilmek dışında her şeyi yaptım."

Zach, odanın karşısından Adele'e baktı ve, "Sana inanıyorum," dedi.

Nihayet. Fakat Adele pek rahatlayamadı.

"Bilmeliydim, aslında *biliyorum*, ama eşeklik etmekle çok meşguldüm. Çok üzgünüm."

Özür dilemesi Adele'i çok şaşırttı ve kandırılmış olan zavallı kalbi, bundan başka anlamlar çıkardı. "Eh," dedi, kol larını kalbinin üstünde kavuşturarak, "olmalısın."

"Ve ister inan ister inanma, buraya kavga etmeye gel-medim."

Adele kaşlarını çatı. Neredeyse kanacaktı. "Buraya, ha-mileliğimi sonlandırıp sonlandırmadığımı görmeye geldin."

"Bu düşünce aklıma geldiyse de, burada olmamın ne-den bu da değil."

"O hâlde, neden geldin?" Ellerini yanına bıraktı. "Ayrı-ca, telefonu kullanamaz mıydın?"

"Evet, kullanabilirdim, ama sana söylemem gereken bir şey var ve bunu telefonda değil, yüz yüze duymalısın." Salo-nu aşp Adele'in karşısına geldi. "Bir erkeğin karısına sadık kalabilmesi için, onu sevmesi gerektiğini söylemiştin. Bunu çok düşündüm ve haklısın. Devon, kiminle olduğumu umur-samıyordu ve ben onu sevmiyordum." Zach duraksadı ve Adele'in gözlerinin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve, "Se-ninle durum farklı. Seni seviyorum, Adele. Bunu söylemek için bu kadar yolu geldim. Seni seviyorum."

Adele başını kaldırıp onun yüzüne baktı ve kalbi, sünger gibi sıkıştı.

"Bana hamile olduğunu söylediğin zaman, hayatımın dibe vurduğunu sandım, ama hatalıydım. Dün seni görmek için ablanın evine gittiğim zaman, seni bulamayınca, hayatım

asıl o zaman dibe vurdu." Sıcak elleriyle Adele'in yanaklarını tuttu. "Senin hayatımda olmamanı düşünemiyorum." Yüzünü Adele'in yüzüne yaklaştırdı ve ağzının içinden konuşarak, "Senin hayatımda olmadığını düşünmek bile istemiyorum."

"Seni seviyorum, Zach," diye fısıldadıktan hemen sonra Zach onu yavaşça ve sevecen bir şekilde öperek, her tarafına yoğun bir ateş basmasına neden oldu. Kollarını Zach'in boynuna doladı ve daha yoğun, daha ateşli bir şekilde karşılık verdi. Sonunda Zach başını kaldırdı. Sıcak nefesi hızlanmıştı ve Adele'i kendine çekerek, göğsüne yasladı.

"Eve dön. Benimle yaşa," dedi Adele'in kulağının yanında. "Evlen benimle, Adele. Hamile olduğun için değil. Ben sorumluluk hissettiğim veya sen korktuğun için değil. Benimle evlen, çünkü seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve birlikte olmalıyız."

Adele geri çekildi ve Zach'in yüzüne baktı; kararmış kahverengi gözlerine. Kirpiklerinden bir yaş döküldü ve göğsündeki ağrının yanından geçerek kayboldu. "Evet," dedi. "Ama korktuğum ve hamile olduğum için değil, seni sevdiğim için."

Zach baş parmağıyla gözyaşını sildi. "Kasabaya ilk geldiğinde, bir nedenle gelmiş olabileceğini düşündüm." Ağzının bir köşesi gülümsemeyle kıvrıldı, "Kabul ediyorum, bu nedenin tamamen cinsel olduğunu düşündüm."

"Ablama yardım etmeye geldim."

"Bana yardım etmeye geldin." Adele'e kaygılarını gide-

ren ve yüregini yatıştıran bir öpücük verdi.

Zach de ona yardım etmişti. Laneti kırmasına yardım etmişti, ancak bundan bahsetmemesi daha iyi olacaktı. "Bana yardım ettin, Sherilyn'e yardım ettin. Harris'in mobilyasını kurmaya yardım ettin."

"Mobilya, seninle beraber olabilmek için bahaneydi."

Adele, kollarını Zach'e doladı ve başını, sıcak bedenine dayadı. "Bana alet kemerini verdiğin gün sana âşık olmaya başladım."

"Parlak aletler gözlerini kamaştırdı."

Adele başını salladı. "Göz kamaştırıcı aletlerin var."

Zach güldü. "Seni kameriyemde gördüğüm günü hatırlıyorum. Hayalet görmüş gibiydin, ama çok güzeldin."

"Ah, uykusuzluğum ve karışık saçlarım gözlerini kamaştırdı."

"Karışık saçların her zaman gözlerimi kamaştırmıştır." Zach ellerini Adele'in sırtında aşağı yukarı dolaştırdı. "O günden önce, sen yalnızca bir anıydın. Üniversitede tanıştığım, ilk kez sevişmek için beni seçen çok güzel bir kızın anısı." Adele'in yüzüne baktı ve kazağını yere attı. "Anılarımdan çıkıp, hayatıma girdiğin için Tanrı'ya şükrediyorum."

Adele, Zach'in gömleğinin düğmesine uzandı. "Tiffany ne olacak?"

"Tiffany düzelir. Sanırım bir çift erkek kardeşe sahip olmayı dört gözle bekliyor."

Adele'in parmakları son düğmede durdu ve başını kaldırdı. "Erkek kardeşler mi?"

Zach gömleğini pantolonun içinden çekip çıkardı ve Adele'in çıplak karnına baktı. "Oğlanlar nasıl?"

"Kızlar. Kızlar sabahları midemi bulandırıyor."

"Bunun için üzgünüm." Gömleği kolundan çekip çıkardı ve Adele'in çıplak göbeğini sıcak tenine yasladı. Güldü ve sonra kaşlarını indirdi. "Göğüslerin büyümüş."

"Acıyorlar."

"Bunun için üzgünüm." Ancak, hiç de üzgün görünmüyordu.

Adele başını iki yana salladı. "İkiz. Beni hamile bırakmakla kalmıyorsun, ikizlere hamile bırakıyorsun."

"Evet," dedi gülerek, fakat bu kez, bunun için üzgün olduğunu söylemeye bile gerek görmedi.

Adele ellerini Zach'in yan tarafında ve göğsünün sert düzlüğünde dolaştırdı. Aşk en son umduğu yerde bulacağı kimin aklına gelirdi? Bir zamanlar kalbini paramparça eden erkekte. Zach Zemaitis'in, etkisi altında bulunduğu laneti kırarak kişi olacağı kimin aklına gelirdi?

Adele'in değil. Zach ona kalbini vermiş ve hayat boyu sürebilecek kötü flörtlerden kurtarmıştı. Kendi kalbinin altında büyümekte olan iki bebek vermişti ve bu konuda hiçbir zaman üzgün olmayacaktı.

Sonsöz

Devon, kadın giysileri bölümünde, vücudunu saran yeni Covington elbisesiyle ortalıkta dolaşan yardımcıya baktı. Bu elbise onun olmalıydı, fakat New York sosyetesı tarafından kündeıe getirilmiştı. Hampton'dan gelen o kızların bu tür numaralar bilebileceğı kimin aklına gelirdi?

Devon, Maisonette kasesine ve düşük parlaklıktaki incilere baktı. Walmart'taki ayakkabı reyonundan, Sears'daki mücevher reyonuna nasıl geçmişti? Bu adil olabilir miydi? Yalnızca, bir zamanlar sahip olduğı o güzelim mücevherleri hatırlamasına neden oldu. Sears sadece, aynı Walmart cehenneminin değışik bir versiyonuydu.

Devon, aşağıda duran ve bir çok farklı düzeyde son derece yanlış olan Black Hills altınlarına baktı. Sears yeşil, pembe ve Black Hills altınını çok seviyordu, oysa aslında platini almaya paranız yetmiyorsa, neden zahmet ediyordu-

nuz?

Birkaç gün önce, bir parti kolye almışlardı. Hepsi değişik renkli altından yapılmış ve Foxy Lady ile Hot Mamma, Nicole ve Veronica benzerleriyle kişiselleşmiş kolyeler. Bir gram sınıf sahibi olan herkes, kişiselleşmiş herhangi bir şeyi giymenin kabalık olduğunu ve gizli sosyalist duygular taşıdığını bilirdi.

Tam ilginç bir yakut kolyeye uzanırken, mücevher kutusu sallandı ve kayboldu. Sears'in duvarları buharlaştı ve bir kez daha Chanel bukle takımı ve Mikimoto incileriyle bulutların arasında dururken, derisi karıncalandı. Bayan Highbarger ansızın yanında belirirken, yukarıya baktı.

"Bu kez olduğun yerde durman iyi oldu. Seni aramakla vakit kaybedecek hâlde değildim. Yapacak önemli işlerim var."

Devon emin değildi, ama Sears'da o kadar uzun kaldığını düşünmüyordu.

Yedi ay oldu, yaşlı öğretmeni konuşmadan bilgi verdi. "Bir başka armağanı hak ettin."

Devon şaşırdı ve kafası karıştı. "Adı-neyse hamile mi?"

"Evet, ikiz oğlanlara hamile."

İkiz oğlan. "Evet!" Yumruğunu havada salladı. "Tanrı gerçekten var."

Tabii ki Tanrı var ve seni duyuyor.

Hay Allah.

Bir bütün hâlinde, ikisi birden görünmeyen yürüyen-merdivene yöneldi ve Devon sordu, "Neler oluyor?"

tarayan ve düzenleyen evedallas

LANETLİ TALİİ

"Gel de kendin bak."

Durdular, bulutlar dağıldı ve Devon, bir arka bahçeye baktı. Adı-neyse uzun beyaz bir elbise giymişti ve dağınık saçlarına bir gül halka takmıştı. Zach, lacivert bir takım elbise içinde, arkasında duruyordu. Kollarını Adele'in yanından dolamıştı ve elleri Adele'in kocaman kanundaydı. Mutlu görünüyordu. Futbol sahası dışında, onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Kendisiyle birlikte olduğu zaman olduğundan da daha mutluydu. Lanetin bu şekilde etkilememesi gerekiyordu. Bu haksızlıktı. Kendisi Sears'da sonsuza dek kübik zirkon ve sahte inci satarak kölelik yaparken, Zach'in Adı-neyse ile mutlu olması haksızlıktı.

"O hâlde, evlendiler mi?"

"Bugün."

Öfke ve nefret, göğsünde fırıl fırıl dönerek birleşti. Bu olamazdı. Bunun olmasına izin vermeyecekti. "Başka bir armağan daha mı kazandım?"

"Evet. Akıllıca kullan."

Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Şimdiye kadar denediği her şey geri tepmişti. İyi bir şeye ihtiyacı vardı. Kusursuz bir şeye. Hatta...

Bulutların arasından, Tiffany'nin bahçeden babasına doğru yürüdüğünü gördü. Devon'un kalbi, gurur ve sevgiyle doldu. Bebeği ne kadar büyümüştü. Uçuk pembe ipekli bir elbise giymişti ve saçları başını üstüne toplanarak, etrafına pembe güller dizilmişti. Çok güzel görünüyordu ve Devon'un o yaştaki hâline çok benziyordu.

tarayan ve düzenleyen evedallas

Zach, Tiffany'i güldüren bir şey söyledi. Ve Tiffany neşeyle babasının kolunu yumrukladı. Sonra eğildi, ellerini ağzının kenarında bükerek, yeni üvey annesinin karnına konuştu.

"Bir sonraki armağanın ne?" diye sordu Bayan Highbarger.

Devon ağzını açtı ve kapadı. Kendisini yeni karısı kadar sevmediği için Zach'den nefret ediyordu. Adı-neyse, ondan daha çok nefret ediyordu... fakat Tiffany mutlu görünüyordu. Gerçekten mutluydu. "Bilmiyorum."

"Sonsuza dek bekleyemeyiz. Ne yapacaksın?"

Aşağıdaki görüntü karşısında gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Zach'den ve yeni karısından intikam almaktan çok, çocuğunun mutlu olmasını istiyordu. Ağzını açtı ve şu sözlerin döküldüğünü duydu: "Galiba, hiçbir şey yapmayacağım." Bu, Sears'a geri dönüp, sonsuza dek kişiselleştirilmiş bir Foxy Lady takmak zorunda kalması anlamına gelse bile.

Bayan Highbarger güldü. "Nihayet."

"Nihayet ne?"

Öğretmen geriye doğru bir adım atarak, ansızın ortaya çıkan ağır, altın kapıdan geçti. Kapılar hışırtıyla kapandı ve gri pus, sabit duvarlar oluşturdu. Devon ne yapılması gerektiğini biliyor olsa da, teni karıncalanırken korktu ve güzelim Chanel takımını bükülerek parladı. "Bu kez neredeyim?" diye seslendi. Giysisi kayboldu ve yerine, ipekten yapılmış siyah bir Carolina Herrera kokteyl elbisesi giydiğini gördü. Ayaklarında Christian Louboutin pabuçlar belirdi.

tarayan ve düzenleyen evedallas

LANETLİ TALİH

Devon etrafına bakındı ve nefesi kesildi. Gucci. Fendi. Louis Vuitton. Görüntüyü ve kokuları tanıdıkça, titreyen elini dudaklarına götürdü. "Saks Beşinci Cadde," diye fısıldadı. Mağazaların en iyisi. Yapabilseydi, ağlardı.

Sonunda, Devon Hamilton-Zemaitis ölmüş ve cennete gitmişti.

Lanetli Talih

Rachel Gibson

“Akıcı ve zeka ürünü espirilerin, aşk ve maddiyat ikilisiyle sentezinden doğan, muhteşem bir romantizm fırtınası.”

Publishers Weekly

“Gibson’ın, elinden erkeği kaçan kadın tasvirine bayılıyorum. Romantizmi tansiyonunuzu yükseltiyor, avuçlarınızın içi terliyor.”

Booklist

“Canlı, ateşli ve kurnazlıkla dolu. Gibson’ın romantik komedisi, eğlenceyi ve romantizmi bir arada tutmayı başarıyor.”

Library Journal

“Ateşli bir hikâye, akıcı kurgu ve muhteşem karakterler.”

Barnes&Noble

“Ne erkekmiş ama!”

Jayne Ann Krentz

“Gibson’ın yoğun romantizmi nefesimi kesmeye yetti.”

Lisa Kleypas

“Romantizm ve komedinin en güzel örneği.”

Susan Anderson

“Sıcak, zekice kurgulanmış ve akıllıca yaratılmış karakterler.”

Julia Quinn



17 TL

ISBN 978-605-4335-55-8



9 786054 335558

www.martiyayinlari.com